Jackie Collins

Rock Star

3



Mai mult de şase luni bestseller în ziarul "New York Times"



"Cît de uşor este să te laşi prins de pasionanta povestire a lui Jackie Collins... drumuri spre glorie, faimă imediată, relaţii sexuale înflăcărate, viaţa marilor vedete ale rock-ului...

Nu există emoţie pe care Jackie Collins să nu o fi introdus în romanul ei, scris cu abilitate şi talent... ***Rock Star*** este o carte şlefuită pînă la strălucirea diamantului..."

Detroit News



"***Rock Star*** vibrează de sex, violenţă şi droguri, în stil Hollywood."

United Press International

Preţ 1400 lei

Rock Star
by Jackie Collins

© copyright 1988 by Jackie Collins

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Jackie Collins

Rock Star

Traducere de Sanda Socoliuc



București - 1994

Rafealla
1983

După divorţul ei de Eddie Mafair, Rafealla continua să refuze să se mărite cu Jorge, dar s-a mutat cu el pînă la urmă. Fusese obligată de presiunile pe care le suporta ca fiind o femeie tînără şi frumoasă într-un oraş mare cu un copil mic de care trebuia să aibă grijă. Ei nu-i trebuiau banii lui, ci protecţia lui. Pe deasupra, îi convenea. După Luiz, îşi dădea seama că nu avea nici un viitor cu altcineva. Cel mai dureros lucru era că nu mai auzise de el de-atunci. Doi ani de tăcere. Ce era cu ea şi cu bărbaţii? De ce se întîmpla că, după ce se culca cu ei, ei nu mai voiau niciodată

să o revadă?

Jorge nu avea aceleaşi sentimente. Jorge nu se sătura niciodată.

Odile o dezaproba.

– Dacă te culci cu el, de ce nu-l iei şi de bărbat?

– Pentru că nu vreau să mă mai leg de nici un bărbat, i-a explicat, am nevoie să fiu liberă.

– De ce?

Dînd din umeri a spus:

– Cine ştie, doar pentru a mă bucura de curcubeu fără să mă oprească cineva.

– Eşti nebună, a dat Odile din cap.

– Ştiu, i-a replicat Rafealla, perfect fericită.

Se apucase din nou să cînte şi asta-i făcea plăcere. De două ori pe săptămînă o femeie din Viena venea la vila lui Jorge ca s-o pună să exerseze. Ei îi plăcea disciplina şi îi făcea plăcere. Cîntatul era bucuria ei. Întrucît îşi părăsise serviciul de la galeria de artă, acum îşi petrecea zilele făcînd cumpărături, mergînd la plajă, luînd masa cu Odile, jucîndu-se cu Jon Jon, un neastîmpărat de şase ani cu o purtare de huligan. Seara existau numeroase petreceri şi evenimente sociale la care se ducea cu Jorge. El se distra cu avînt şi era un musafir foarte plăcut.

– Nu ai decît douăzeci şi trei de ani, i-a spus Odile după una din petrecerile lui Jorge. De ce te amesteci cu lumea asta vîrstnică? Mai bine ţi-ai

găsi semeni de-ai tăi ca să nu te transformi alături de ei.

– Se întîmplă că mie îmi place tovărăşia lor. N-au nici o vină dacă sînt mai bătrîni, să ştii. Învăţ multe de la ei.

– Ca, de exemplu?

Ea a suspinat.

– Odile, vezi-ţi de viaţa ta şi lasă-mă pe mine în pace.

– Viaţa mea se va desfăşura în Anglia în curînd, i-a replicat Odile, dar sînt îngrijorată pentru tine. Tu şi Jon Jon ar trebui să veniţi cu noi. Locul ăsta este fabulos pentru cîţiva ani, dar pe urmă îţi lipseşte Europa.

Da. Ei îi lipseau Londra şi Parisul şi sudul Franţei şi mama ei şi tatăl ei vitreg, casa lor mare de la ţară, caii pe care îi plăcea să călărească. Dar cum putea ea să plece din Rio? Dacă pleca, n-ar mai fi avut cum să-l vadă vreodată pe Luiz. Dacă stătea acolo rămînea mereu o şansă...



Carnavalul avea loc în februarie şi tot oraşul înnebunea, se pregătea pentru acele cîteva zile de plăcere dementă cu un zel extraordinar. Timpul carnavalului la Rio era culminaţia unor luni de pregătiri. Se produceau valuri incredibile, paturi

uluitoare de flori pentru parada nemaipomenită, costume de necrezut şi se dădeau o mulţime de petreceri extrem de sălbatice. Era momentul cînd săracii se simţeau bogaţi, iar bogaţii se simţeau mai bogaţi; afară pe străzi era un pelerinaj fantastic de Cariocas pe jumătate goale, bărbaţi tineri şi superbi; mame de familie grăsane, homosexuali bătători la ochi, tîrfe şi vagabonzi, turişti şi o varietate foarte largă de tipi dubioşi. Străzile erau înviorate de ritmurile sambei, de mireasma dulce a florilor şi de mulţimea care se legăna, cînta, sărbătorea.

Petreceri erau în fiecare zi, începeau devreme şi se prelungeau pînă dimineaţa. Odile şi Rupert, ca un rămas bun, au participat la parada din noaptea dinaintea carnavalului propriu-zis. Peste două săptămîni se mutau în Anglia. Gîndul o deprima pe Rafealla, căci ei erau familia ei şi ştia că o să le simtă lipsa. N-avea ce face – trebuia să înveţe să se descurce fără ei.

Pentru petrecere s-a îmbrăcat ca Nefertiti, regina egipteană, iar Jorge, după multe rugăminţi, se îmbrăcase ca un general roman. L-a luat pe micul Jon Jon îmbrăcat ca un erou yankeu. Petrecea bine şi nu voia să se ducă acasă. Cînd în sfîrşit l-au trimis cu şoferul, el a adormit imediat.

Asta era familia ei, şi-a dat ea brusc seama. De ce să aştepte mai mult? O să se mărite cu Jorge şi o să-i dea lui Jon Jon un tată adevărat.



– Felicitări, dragă!

– Eşti minunată!

– Ce deştept ai fost să aştepţi. Acum eşti într-adevăr sigur.

– Cînd este nunta?

Jorge nu pierduse timpul şi îi şi dăduse cel mai minunat inel cu un diamant unic. În momentul în care ea îi spusese "da," el îl scosese din safe, spunîndu-i mîndru că îl cumpărase în ziua în care ea se mutase la el. Acum îl purta la marea paradă unde ea era bine instalată într-un balcon special, deasupra străzii cu o duzină de prieteni şi oameni de afaceri, care se deplasaseră special acolo pentru seara festivităţilor. Fuseseră ridicate balcoane speciale pentru privirea paradei, permiţîndu-le bogaţilor să vadă şi să fie văzuţi, fără însă să se amestece cu mulţimea.

Privind în jur, ea a fost surprinsă să-l zărească pe Marcus Citroen, magnatul american al discului, cu soţia lui, Nova, o femeie rece şi elegantă. Ea nu-l mai văzuse din noaptea fatală de la Londra, la *Annabel's*, pe care probabil el nu şi-o mai amintea, dar acum fuseseră prezentaţi de unul din prietenii lui Jorge, şi nu arătase că ar recunoaşte-o.

E a doua oară că nu şi-a reamintit de mine,

s-a gîndit ea, iar mintea i s-a întors rapid spre prima lor întîlnire din casa tatălui vitreg al lui Odile, în sudul Franţei, unde el se băgase peste ea în piscină. Era un bătrîn murdar atunci şi nimic nu se schimbase.

Cînd au fost prezentaţi unul altuia, ochii lui saşii s-au plimbat lascivi peste costumul ei de ţigancă, cercetîndu-i fiecare bucăţică a corpului.

Cînd Odile a sosit nu a mai aşteptat să fie prezentată.

– Domnule Citroen! a exclamat ea făcîndu-i cu ochiul Rafeallei, pariez că nu vă amintiţi de mine.

Întorcîndu-se, el a privit apreciativ frumuseţea blondă a lui Odile şi a dat din cap.

– Ar fi cazul să mă ajuţi, draga mea.

– Fiica Isabellei şi a lui Claudio Franconini, Odile. Aţi venit să staţi la castelul nostru din Franţa într-o vară. Nu vă îngrijoraţi dacă aţi uitat, a fost acum mult timp.

– Într-adevăr, îmi amintesc. Ce plăcere să te văd din nou. Spune- mi, părinţii tăi sînt bine?

– Foarte bine. Abţinîndu-se cu greu să nu rîdă, a adăugat: Şi desigur vă reamintiţi de cea mai bună prietenă a mea, Rafealla? Pe vremea aceea stătea cu noi.

Rafealla avea poftă s-o lovească pe sora ei de lapte care rînjea.

Din fericire Jorge a apărut în acel moment punînd un braţ posesiv în jurul umerilor ei şi a

spus:

– Vasăzică, Marcus, te-ai întîlnit cu viitoarea mea mireasă, cea mai frumoasă femeie din Rio.

– Mireasă-copil, a murmurat Marcus privind la ea gînditor, cu un fel de „Nu te-am mai văzut eu şi înainte?" care îi lumina ochii.

Rafealla s-a foit incomodată. Era ceva la Marcus Citroen care o umplea de spaimă.



Veselia şi sălbăticia nopţii excitau pe toată lumea. Era imposibil să nu fii cuprins de delirul general. Febra carnavalului se împletea cu zgomotul şi mirosurile şi muzica insistentă. Trupuri pulsatile şi feţe decadente se zăreau pretutindeni. Un sentiment sexual frenetic se răspîndea prin aer în timp ce Rio uita de restul lumii şi se preda în faţa Carnavalului.

Odile era într-o dispoziţie aventuroasă. Întotdeauna cînd bea mai multe pahare de şampanie devenea nebunatică şi acest lucru se combina cu atmosfera densă a serii, o ceartă cu Rupert de dinainte şi faptul că în curînd avea să plece din Rio, astfel că acum era gata să facă lucruri interzise.

Lucrurile interzise însemnau să plece din atmosfera rarefiată a balcoanelor unde oamenii

bogaţi credeau că petrec Carnavalul fără a fi totuşi aproape de mulţime.

– De ce nu ne-am duce şi noi acolo? a şoptit. Nu-mi place să stau ca în cuşcă.

– Nu, i-a şoptit Rafealla, Jorge spune că e periculos.

– Te rog! Acum începem să ne purtăm şi noi ca el. Şi dacă vrem să fim libere? Asta este o sărbătoare – un festival. Hai să ne distrăm zece minute. Nimeni n-o să ne simtă lipsa, toţi or să creadă că sîntem pe-aici.

Era un proiect îndrăzneţ să dansezi pe stradă. Nu era acelaşi lucru să fii spectator sau să participi. De ce n-ar participa şi ele?

Ieşind din balcon au ajuns în stradă ca două şcolăriţe neascultătoare şi au nimerit într-un grup de trupuri pe jumătate goale şerpuind pe o latură a paradei, rîzînd cu o vigoare primară şi distrîndu-se pe socoteala a orice.

– O să mergem cît ţin cîteva blocuri, i-a promis Odile.

– Desigur. Rafealla a rîs cînd un străin mascat a apucat-o de braţ şi a tras-o după el.

Mulţimea era densă şi dezordonată. În cîteva minute cele două prietene au fost despărţite şi n-au mai ştiut una de cealaltă, dar nu le-a păsat cu adevărat – se simţeau mult prea bine. Muzica era tare şi senzuală. Inhibiţiile fuseseră lăsate în urmă cînd au pătruns în furnicarul imens şi

amuzant.

Doar cînd Rafealla a început să nu mai poată respira, a realizat că ele ar fi trebuit să se întoarcă înapoi. Cînd a privit în jur după Odile, n-a găsit-o.

– La dracu'! a mormăit ea, ştiind că nu se putea întoarce fără Odile. Rupert ar fi fost furios.

Acum încerca să nu mai bage în seamă ritmul sambei şi oscilaţiile mulţimii de trupuri, iar cu ochii s-a apucat s-o caute pe Odile. Era imposibil. Oare să se întoarcă? Să meargă înainte?

Oh, Doamne! Ce să facă?

O creatură într-un bikini de satin portocaliu, cu cămaşa dantelată largă şi fard exagerat i s-a adresat:

– Dhragă! a ţipat creatura pe o voce clar masculină, deşi îi atîrnau sînii. Dhragă! Dhragă! Dhragă!

Dîndu-se deoparte aproape că a căzut. Creatura o urmărea.

– Du-te de aici! a ţipat ea.

– Fru... moooa... să! Atîîît de fruuu... moooasă.

Ea nu se simţea frumoasă; se simţea nervoasă. Dintr-odată şi-a amintit toate avertismentele lui Jorge.

Carnavalul e periculos...

Crime...

Asalturi...

Hoţi de buzunare peste tot...

Hoţii aşteaptă tot anul aceste cîteva zile...

Cel mai înspăimîntător dintre toate: *Leproşii se plimbă în timpul Carnavalului pe stradă.*

Cu o înfiorare bruscă şi-a răsucit diamantul uriaş pe deget, încît să nu se vadă şi şi-a strîns mîna.

Creatura plutea veselă şi dansa. Oare era paranoică? Cum putea să i se întîmple ceva cu toată lumea asta de jur-împrejur? S-a grăbit hotărîtă, furioasă pe Odile pentru că se rătăcise şi la fel de furioasă pe sine pentru că lăsase să se întîmple acest lucru.

O oră mai tîrziu habar nu mai avea unde se afla. Nu putea face altceva decît să rătăcească pe străzile aglomerate ca o zombi. Încălzită, obosită, disperată. Măcar de-ar fi găsit un taxi, s-ar fi băgat în el şi s-ar fi dus acasă. Probabil că Odile îşi găsise drumul înapoi spre balcoane de multă vreme, iar Jorge, fără îndoială îi pusese pe paznicii lui s-o caute prin oraş. Se simţea ca o dementă, în timp ce pe marea stradă petrecerea era în toi, devenind mai zgomotoasă şi mai sălbatică şi ieşind tot mai tare de sub control. Bărbaţii o izbeau din toate părţile. Auzea tot felul de lucruri de la şoapte obscene pînă la chemări deschise, deocheate.

Mîinile se întindeau s-o atingă în timp ce ea se tot grăbea.

Stai calmă, şi-a spus. Nu intra în panică.

Doi bărbaţi s-au izbit de ea, au împins-o lîngă

un perete, iar mîinile lor aspre i-au pipăit trupul.

– Lăsaţi-mă în pace, a explodat ea, ridicînd genunchiul şi izbind cu el cît de tare putea.

Nimerise. Unul dintre bărbaţi urla de durere, în timp de celălalt i-a smuls podoabele de aur de la gît şi trăgea de cerceii ei lungi de aur.

Bărbatul pe care îl lovise s-a înfuriat îngrozitor, iar faţa urîtă i s-a contorsionat de enervare.

– Americancă mizerabilă! a mugit el, înainte de a o izbi în faţă cu pumnul strîns.

Ea a alunecat la pămînt, pierzîndu-şi cunoştinţa.



Bobby Mondella
1983

– Ura, Bobby!

– Hei, Sharleen, iubito, arăţi grozav!

Vorbea ca un automat. Ea arăta groaznic, grasă, cu trăsături ofilite.

Punîndu-şi mîna pe păr, ea a rîs conştientă de sine.

– Niciodată să nu încerci să-l năşeşti pe un naş. Eu ştiu cum arăt – şi nu sînt ca Diana Ross. Dar am pierdut o jumătate de kil sau un kil.

– Hei, păi ea nu-i decît piele şi os, a glumit el încercînd s-o consoleze. Îmi plac femeile cu carne pe oasele lor.

– Am auzit numai că îţi plac femeile.

– Asta-i viaţa mea, stilul meu, iubito.

– Am auzit şi că îţi place o anume femeie foarte mult. Şi, dragule, sînt aici ca să-ţi spun că asta nu-i chiar sănătos pentru tine.

Ei s-au privit unul pe celălalt în apartamentul lui de la *Helmsley Palace* din New York. Sharleen îl sunase şi îl întrebase dacă putea veni. El n-o văzuse de doi ani şi, pentru că era o prietenă veche, îi spusese da. De obicei nu era atît de uşor să fii primit de Bobby Mondella.

– Vrei nişte şampanie? a întrebat-o, legănînd în mînă un pahar cu bourbon – tovarăşul lui linişti-tor şi constant.

– De ce nu? a zis ea scoţîndu-şi haina de blană.

Cu un gest i-a arătat unuia dintre paznicii lui din capătul sufrageriei imense să aducă şampa-nie pentru Sharleen.

– Iar eu o să iau alt bourbon.

– Bobby, Bobby, Bobby, a fredonat ea, aşa faci, nu-i aşa? Deci pînă la urmă ai reuşit.

– Asta e o altă poveste, a remarcat el. Nimic nu era mai neplăcut decît să i se amintească despre începuturile lui umile. Nichols întotdeauna încerca să-i amintească tot gunoiul, pînă cînd într-o zi îi spusese că dacă mai aminteşte vreodată de *The Chainsaw* şi cum era el băiat la "camera bărbaţilor". O să se gîndească serios să schimbe

din nou compania de discuri.

– N-ai chef să vorbeşti despre timpurile vechi? l-a întrebat ea netezindu-şi rochia peste curbele prea generoase.

– N-am poftă. Tu ai?

– Cînd mă uit înapoi, îmi vine să trag cortina peste asta, să se ducă naibii. Ştii, acum mă gîndesc că aş proceda altfel.

Paznicul i-a întins un pahar cu şampanie şi ea a început să soarbă din lichidul rece, spumos. Bobby a observat că mîna ei tremura – deşi uşor, dar tremura totuşi. Auzise de căsătoria ei distrusă şi că din nou se droga.

Nostim. Odinioară Sharleen fusese cea mai importantă persoană din lume pentru el; ar fi dat orice pentru ea. Acum nu era decît o altă figură din trecutul lui – şi cui îi plăcea să îşi aducă aminte?

– Deci... a spus el, sperînd că ea n-o să stea mult timp. Ce pot face pentru tine, frumoasă doamnă?

Privind la cei doi paznici din partea cealaltă a încăperii, ea a spus:

– Am putea vorbi... singuri?

El a făcut un gest spre paznici.

– Să reveniţi peste zece minute.

Cei doi bărbaţi serioşi au plecat.

– Mamă! a exclamat ea sarcastic. Zece minute întregi. Mă simt onorată.

Nebăgîndu-i în seamă sarcasmul el a zis:

– Trebuie să fac o grămadă de lucruri înainte de a zbura înapoi la Los Angeles.

Privind în jur prin apartamentul luxos, ea a spus:

– Ţi-au dat un stil; în orice caz, te muncesc cam mult.

– E mai bine decît la *Blue Cadillac*.

– *Blue Cadillac* te-a făcut să devii starul care eşti astăzi.

– Aş fi reuşit şi fără ei, i-a replicat el conştient de sine.

– Chiar crezi asta? Presupun că ai uitat că după ce ai muncit pentru *Soul On Soul* toţi anii aceia, şi acum ai fi fost doar un alt cîntăreţ de culoare. Marcus Citroen te-a adus acolo unde ai ajuns tu astăzi. El *te-a făcut* pe tine. Nu crezi că trebuie să admiţi asta?

– Ce înseamnă asta? a întrebat-o el agitat. Un demers ca să mă întorc la *Blue Cadillac?*

– Nu, scumpule, este un demers ca tu să încetezi să te bagi în nevasta lui Marcus. Lui nu-i place asta, vreau să te avertizez. Bobby, mai bine ai lăsa-o, altfel te-ai băga într-un necaz foarte mare.

Oare ea vorbea serios? Cum îşi permitea să-i spună asemenea lucruri?

– Mai continui să fii cu bătrînul nopţile, nu-i aşa? a întrebat-o rîzînd fără poftă. De doi ani n-ai

făcut nici un şlagăr şi m-am gîndit că te-a păcălit pînă acum. Dar presupun că îşi închipuie că te poate folosi pentru murdăriile lui, nu-i aşa?

Ea şi-a pus cu grijă paharul cu şampanie pe masă şi a întins mîna după haina de blană.

– Eram sigură că o să fii prea încăpăţînat ca să mă asculţi.

– Poţi să-i spui bunului tău prieten, domnul Citroen, i-a zis Bobby furios, să-şi ţină pentru el avertismentele şi să se spele pe cap cu ele. Îi poţi spune împuţitului tău de prieten să-şi facă înmormîntarea. Pentru că mie nu-mi pasă. Într-una din aceste zile Nova o să-l părăsească, eu asta aştept. Şi nici o ameninţare din lume n-o să schimbe treaba asta. Aşa că, femeie, du-i tipului tău acest mesaj. Nu-mi place să fiu ameninţat. Mai ales de către tine.

Cu ochii ei căprui sclipind de furie, ea a spus:

– Mulţumesc, Bobby. Ce mai prinţ! Numai că nu m-a trimis Marcus, eu am venit din proprie iniţiativă, pentru că odinioară – în urmă cu mult timp – noi eram prieteni şi am crezut că mai sîntem. Dar, scumpule, tu te-ai schimbat foarte mult, iar mie nu-mi place ceea ce văd.

– Dă-ţi puţin deoparte drogul din nas şi spune-mi ce nu-ţi place, i-a spus el răguşit.

– Hei, bărbate, noaptea trecută m-am băgat chiar în scoiculiţa prietenei tale în timp ce Marcus se uita ţintă ca să ne vadă cum i-o lingeam. Asta

cum îţi convine?

– Eşti o tîrfă mincinoasă!

– Nu, nu sînt. Poate că sînt toxicomană, dar, scumpule, nu spun altceva decît adevărul. Nova face jocuri cu oamenii. Ăsta este viciul ei. Mai bine te-ai gîndi ce reprezinţi tu pentru ea – un alt viciu. Un armăsar mare şi negru pe care ea îl poate ţine sub control. Aşa că nu te amăgi cu ideea că te iubeşte atît de mult – fin'că, dragule – tu eşti pe o pistă greşită. N-o să-l părăsească niciodată pe Marcus, poţi fi absolut sigur. Iar eu sînt aici ca să-ţi spun – află că-l calci pe nervi, bărbate. Aşa că te avertizez şi doar atît pot face.

A trîntit uşa ieşind din apartamentul lui.

S-o ia dracu'! De ce venise la el cu minciunile ei mizerabile?

Poate că Marcus a obligat-o să vină. Mda. Asta era. Marcus voia s-o înnegrească pe Nova şi nu putea face decît s-o pună pe Sharleen să spună că făcea amor cu Nova.

Furios a luat telefonul şi a sunat-o pe Nova pe lina privată.

– Bună. Ea avea o voce foarte controlată.

– Eu sînt, i-a spus el.

Ea avea o voce aspră şi supărată.

– Nu putem vorbi acum. Sînt cu croitoreasa.

– O singură întrebare. Ce-ai făcut noaptea trecută?

– Ţi-am spus ieri. Aveam o cină de afaceri la

Le Cirque.

– Cu cine?

– Cu mai multă lume.

– Era şi Sharleen printre ei?

O pauză.

– Cred că da.

– Crezi că da? Era sau nu era?

– Da, era acolo. De ce? l-a întrebat Nova curioasă.

Te-a lins ea în timp ce Marcus se uita? Nu putea crede treaba asta. Nu deocamdată.

– Hei – asta nu e important. O să te văd ca de obicei?

– La ora cinci?

– Exact.

Punînd la loc telefonul, el s-a întrebat cum de se putuse îndoi de ea. Desigur Sharleen fusese acolo. De ce nu? Doar lucra tot pentru *Blue Cadillac,* era vedetă, chiar dacă o vedetă uşor cam ponosită.

De cum avea să sosească momentul potrivit, Nova îi promisese că avea să-l părăsească pe Marcus. „Nu mă forţa, nu mă băga în colţ", îi spusese ea. „Trebuie să mă laşi în ritmul meu".

Adevărat, el continua să aştepte după ce îi dăduse un ultimatum în urmă cu doi ani, dar n-avea de ales, nu putea decît să aştepte. Iar acum nu mai rezista.

Continuau să se vadă cît mai des cu putinţă.

La Los Angeles se întîlneau într-o casă secretă de pe plajă, iar la New York într-un apartament mic pe care el îl închiriase sub un nume fals într-o clădire discretă de pe Madison Avenue.

Ajungînd în apartament la cinci fără zece, el o şi aştepta. Avea timp să-şi pună o băutură şi nişte muzică. Astăzi a ales *Teddy Pendergrass.*

Nova a apărut prompt la ora cinci îmbrăcată într-o haină de nurcă, cu ochelari negri şi pălărie.

– Aş dori să nu mă suni acasă, au fost primele cuvinte pe care le-a pronunţat. Oamenii de serviciu ştii că bîrfesc. Eu nu mă pot încrede în nimeni.

N-o mai văzuse de şase săptămîni. Întîlnirea lor ar fi putut fi mai caldă.

Intrînd în dormitor, ea a început să-şi descheie haina şi a aruncat-o pe pat. Apoi şi-a tras fermoarul de la rochie.

Între ei exista o relaţie sexuală foarte puternică. Dar oare numai la asta se limita totul – la sex?

– Hei – stai un minut, i-a spus el.

– Nu dispun decît de o oră, i-a replicat ea crispată.

Cuvintele lui Sharleen îi umblau prin minte: „Doar atîta eşti pentru ea – un alt viciu. Un mare armăsar negru pe care ea îl poate ţine sub control“.

– Şi cînd te muţi? a întrebat-o el.

Scoţîndu-şi rochia, ea a spus:

– Despre ce mutare e vorba?

– Mutarea ta din viaţa lui Marcus în viaţa mea, i-a spus el tensionat.

– Tocmai în direcţia asta mă străduiesc.

– Mereu te străduieşti, iubito. Treaba este că nu pot înţelege de ce ai nevoie de atîta timp. Doar nu ai copii la care trebuie să te gîndeşti.

– Ah, dar noi avem proprietăţi şi vreau să fiu sigură că pot să-mi iau partea mea.

– Eu îţi pot da orice ai nevoie. De cîte ori trebuie să-ţi spun asta?

Întinzînd mîna spre el, ea s-a jucat cu cureaua lui, şi şi-a îmblînzit tonul.

– Vino în pat, Bobby, ţi-am dus lipsa.

El s-a îndepărtat de ea.

– Nova, nu am nici un chef.

Ea a rîs fără a-i veni să creadă.

– Tu ai întotdeauna chef.

Cum de reuşea ea să fie atît de sigură? Oare el era atît de uşor de manevrat?

– Am întotdeauna? a întrebat-o cu răceală.

Ea a tras cu încredere de cureaua lui.

– Sigur că da.

Îndepărtîndu-se şi mai tare de ea, el a spus:

– Astăzi nu vreau decît să vorbim.

La început ea a vrut să se opună, dar s-a răzgîndit şi s-a aşezat pe marginea patului, încrucişîndu-şi picioarele cu ciorapi negri prinşi cu

jartiere dantelate.

– Spune, a zis pe un ton resemnat.

– Cred – vorbele lui erau măsurate – că tu îţi baţi joc de mine.

Ea a bătut cu unghiile date cu ojă roşie pe marginea patului.

– Adevărat?

– Da, adevărat. Pentru că nu văd de ce ai nevoie de atîta timp ca să-l părăseşti pe Marcus.

– Hmmm...

– Ce vrea să însemne asta?

– Asta înseamnă, a zis ea după o pauză uşoară, că o să fac ceea ce o să pot.

Schimbînd subiectul, ca s-o prindă, el a spus:

– Noaptea trecută ai fost în pat cu Sharleen? Iar Marcus vă privea pe amîndouă?

Privirea de vinovăţie surprinsă care i-a trecut pe chip i-a fost suficientă.

– Of, la dracu', i-a zis el supărat, n-ai nici o intenţie să-l părăseşti, nu-i aşa?

Revenindu-şi, ea a spus:

– Sînt lucruri pe care le fac cu Marcus şi care nu au nici o însemnătate. Noaptea trecută a fost aşa ceva. A făcut o pauză. Cu tine e altceva.

– Desigur, i-a spus el cu amărăciune.

– Ţi-am mai spus o dată şi tu ai refuzat să mă asculţi. Dacă-l părăsesc vreodată pe Marcus, el o să ne omoare pe amîndoi. Poate face treaba asta, ştii. El poate pune la cale orice.

Asta chiar că era prea mult.

– Nova, îmbracă-te şi du-te acasă. Am terminat cu tine.

Pentru prima oară în viaţa ei femeia arăta vulnerabilă, îi dispăruse poleiala unei sofisticate.

– Tot ce-am făcut a fost ca să ne protejăm, Bobby.

– Mda, presupun.

– Într-o zi poate o să înţelegi.

– La revedere, iubito, la revedere.



Kris Phoenix
1983

Kris a stat trei săptămîni de veghe în spital în timp ce fiul lui se afla într-o comă profundă. Willow şi cu el au dat deoparte neînţelegerile dintre ei şi au stat alături de copil zi şi noapte pînă cînd într-o după-amiază – în mod miraculos – ochii lui Bo au clipit, s-au deschis şi el a spus:

– Bună, tati.

Willow a izbucnit în lacrimi. Kris şi-a pus braţele în jurul ei, ca să-i mocomească tristeţea şi bucuria cu multă tandreţe. Pentru amîndoi fusese o tragedie şi-şi dăduseră seama că certurile nu erau importante şi că ceea ce era cu adevărat

important era ca fiul lor să fie sănătos.

– Îl poţi lua cu tine în Franţa, i l-a oferit Willow, chiar de două ori pe an, sînt sigură că lui o să-i placă să-şi petreacă vacanţa cu tine.

– Şi eu o să încerc să-l vizitez mai des, i-a promis Kris.

– El e fericit cînd te vede, a admis ea. Este foarte mîndru de tatăl lui faimos.

Acum aveau relaţii bune; totuşi, familiile lor rămîneau la fel de îngrozitoare şi erau gata mereu să le dea sfaturi nedorite. Avis a insistat că accidentul era din cauza mamei lui Willow cu care băiatul stătuse tot timpul.

– Cum îndrăzneşte femeia asta înfiorătoare să mă acuze? a ţipat doamna Wigh cînd a auzit ce spusese Avis.

– Cine este tîmpita asta bătrînă care zice că sînt o femeie înfiorătoare? a ţipat şi Avis.

Acum totul devenise o bătălie între două bunici.

Kris nu putea asista la aceasta. Bo ieşise din spital la timp pentru el ca să se poată duce la concertele din Australia – ultima obligaţie a formaţiei *The Wild Ones.* Buzz nu se răzgîndise în ceea ce privea plecarea lui şi într-un fel asta era o uşurare. Lucrul împreună cu el era ca şi cînd ai fi fost într-o oală sub presiune – putea exploda în orice moment.

Doktor Head făcuse demersurile ca discul lor

să apară cumva pe şest. Era un final tocmai potrivit pentru paisprezece ani de nebunie.

Concertul lor de deschidere de la Melbourne a produs tulburări. Fanii au blocat străzile, au umplut pînă la refuz holul *Festival* unde trebuiau ei să apară, ţinînd sus tot felul de lozinci proclamînd:

NOI TE IUBIM KRIS!

THE WILD ONES PENTRU TOTDEAUNA

BUZZ, BUZZ, BUZZ!

Încuiaţi în apartamentele lor de la hotelul *Rockman Regency,* ei au dat interviuri şi petreceri cu aşa-numitele oficialităţi locale.

Buzz şi Mikki au refuzat orice invitaţie. În schimb ei şi-au făcut rost de la un vecin şi prieten de droguri şi au petrecut tot acest timp într-o amorţeală.

Pe scenă, Kris a trebuit să-l ajute din ce în ce mai mult pe Buzz, acoperindu-l. Era încîntat că în curînd totul se va termina.

După două zile în Melbourne au zburat la Sydney unde a fost mai mult sau mai puţin la fel.

Kris s-a plîns furios:

– Am străbătut jumătate din lume şi tot ce-am văzut din Australia a fost o cameră de hotel.

Doktor Head i-a sugerat să încerce să se deghizeze şi în felul ăsta să poată merge puţin prin oraş.

Cu ajutorul fiicei sponsorului lor australian l-au deghizat într-o fată cu părul blond, cu ochelari de bunicuţă şi cu o fustă lungă.

– Eşti cea mai urîtă păsărică pe care am văzut-o vreodată, s-a mirat Doktor Head, izbucnind în rîs. Cu tine chiar că n-aş vrea să am de-a face!

– Să te ia dracu', pur şi simplu eşti gelos, i-a zis Kris punîndu-şi o mare cantitate de ruj pe buze.

– Mda, mai ales că ai nişte picioare păroase. Pe ele te-aş mîngîia.

Deghizamentul a mers şi el s-a dus să vadă Sydney-ul – un oraş frumos. De dimineaţă ei au luat un taxi de apă ca să viziteze portul, admirînd arhitectura modernă a clădirii în întregime albe a *Operei.* Apoi taxiul i-a lăsat în golful Watsons, unde au luat masa la *Doyle's,* un restaurant în aer liber situat lîngă apă, cu fructe de mare delicioase şi o ambianţă prietenoasă.

– E mai mult decît îmi doream, a zis Kris, stînd şi bucurîndu-se de libertate pentru un scurt moment.

– Pupă-ne, scumpi, a glumit Doktor Head. Arăţi din ce în ce mai bine!

În noaptea aceea concertul de la *Pavilionul Horden* a fost un alt succes de public. După care, Kris a fost urmărit în culise de o frumoasă, puţin cam vîrstnică, vedetă franţuzoaică, de fapt fostă vedetă de cinema, care călătorea prin lume ca să facă un album de fotografii. Ea era îmbrăcată cu o rochie aurie şi ţinea tot timpul pe voluptuosul ei decolteu o cameră Nikon.

– Pot să te fotografiez, nu? l-a întrebat, după

ce impresarul ei îi smulsese dinainte un "da."

– Desigur, a acceptat el. Numai că nu aici, fetițo. Mai bine la hotel, unde e o petrecere.

Întotdeauna era cîte o petrecere. Asta era viața de *rock and roll.* Băutură, fete, droguri, mîncare, muzică. Totul la dispoziție. Dacă vrei ceva – nu trebuie decît să ceri. Cînd e vorba de o vedetă, nimic nu deranjează.

Fosta vedetă de cinema, franțuzoaica, i-a făcut cîteva poze. Fusese odinioară o mare frumusețe un simbol sexual de clasă pe plan mondial. Kris își putea aminti că o văzuse în filme cînd era puști. La treisprezece ani tînjise după sînii ei imenși. Ei încă arătau destul de bine, deși probabil că ea avea vîrsta mamei lui.

După un timp ea l-a întrebat:

– N-am putea fi mai – cum ziceți voi la asta – praviți?

– Privați, a corectat-o el.

– Am putea?

– Mda, e perfect.

S-au dus în apartamentul lui unde ea l-a fotografiat lungit pe canapea. Apoi l-a întrebat dacă n-ar vrea să-și scoată cămașa.

Ea începuse să-l cam agaseze. S-a gîndit la unul din filmele în care o văzuse jucînd rolul unei fete sclave care avea în buric o perlă micuță, oh, la dracu'... și aici sosise maimuțoiul bătrîn gata să joace și să cînte *„Tu-mi arăți ce ai tu și eu*

îţi arăt ce am eu".

Ei nu-i păsa ce se întîmplă prin împrejurimi. Şi-a pus jos camera şi s-a unduit înspre el, şi-a pus braţele în jurul gîtului lui şi l-a cadorisit cu cea mai mare şi mai umedă sărutare pe care o primise şi pe care şi-o dorise vreodată.

Timp de cîteva clipe s-au jucat amoros cu limba, pînă cînd el s-a săturat şi şi-a vîrît mîinile pe sub rochia aurie, i-a scos-o şi a dat de cei mai mari sîni care se puteau afla deasupra unei talii înguste.

Ea avea cele mai mari sfîrcuri posibile. El nu se putea hotărî ce să facă mai întîi – să-şi desfacă fermoarul de la pantaloni şi să se elibereze cît mai repede sau să încerce să se bucure cu gura de sînii aceia extrem de plăcuţi.

Înainte de a face o alegere se terminase totul. În pantalonii lui era o tensiune fantastică, familiară şi, spre totala lui umilinţă, Kris Phoenix, vedetă supremă de rock, s-a slobozit în pantaloni.

– Iii... suse! a exclamat el. Nu-mi vine să cred.

Fosta vedetă de cinema a zîmbind consolator, de parcă treaba asta i se întîmpla zilnic – şi poate că ei chiar i se întîmpla.

– Acum noi o s-o facem ca lumea, a zis ea. O să mergem în dormitor, nu?

– Da, a mormăit el simţindu-se ca la paisprezece ani. Ce tîmpenie! Trebuia să fie la înălţime sau reputaţia lui era distrusă.

– Mă întorc imediat înapoi, scumpo, nu pleca, i-a spus, intrînd în baie, scoţîndu-şi hainele şi băgîndu-se sub un duş rapid.

Odinioară, cînd era adolescent, îşi făcuse rost de un fel de cremă pentru erecţie despre care aflase dintr-o reclamă. Se numea *Stiff Stuff*, iar instrucţiunile spuneau să te freci cu ea pe organ înainte de a face dragoste. În continuare în felul ăsta ţi se promiteau ore de plăcere neîntreruptă. El se dusese acasă la o fată gata de acţiune. Părinţii fetei erau plecaţi şi ei se puseseră pe treabă. Cînd sosise timpul, el se dusese în baie, scosese tubul de *Stiff Stuff* şi se frecase cu cremă. După două secunde deja variase pe podeaua băii. Minunat!

În chip ciudat treaba de acum îi amintea de noaptea aceea.

Cînd a revenit ea stătea pe patul desfăcut, cu un cearceaf aranjat grijuliu de parcă s-ar fi pregătit pentru o şedinţă de fotografiere. Sînii îi erau acoperiţi, dar un picior îi ieşea de sub cearceaf într-o poză delicată.

El era gol, totul la vedere şi – de ce nu? – desigur n-avea ce să ascundă.

– Măăăreţ! a exclamat ea admirativ, fapt care desigur l-a făcut să fie şi mai excitat.

Fără altă pregătire a sărit pe ea, trăgînd cearceaful şi lăsînd la vedere pielea primei vedete de odinioară.

Ea era rotunjoară în mod plăcut, total diferită de obişnuitele lui tovarăşe de pat, pe care el le prefera lungi şi subţiri – deşi pieptul mare avea întotdeauna importanţă. Amorul cu ea era plin de senzualitate între cărnurile pulsatile. După Dephne Darke, mama lui Buzz, era cea de-a doua femeie vîrstnică pe care o poseda şi nu avea de ce să se plîngă. Era de parcă s-ar fi delectat cu o îngheţată foarte bogată în frişcă şi care-i producea o mare poftă. Aşa ceva nu ţi-ar fi trebuit tot timpul, dar, băiete, era atît de bine pentru moment!



Întorcîndu-se la New York, pentru o săptămînă, la lansarea noului album, tot rahatul a explodat. Buzz a fost arestat la aeroport pentru deţinere de heroină. Fingers s-a declarat public ca fiind lesbiană. Cît despre Rasta, el a fost pus sub urmărire pentru două procese de paternitate – amîndouă cu fete albe.

Era sfîrşitul formaţiei *The Wild Ones.* Sfîrşitul unei ere.

Lui Kris nu-i părea rău nici cît negru sub unghie.



Rafealla
1983

Plutind la limita inconştienţei, Rafealla era prea puţin conştientă de sunetul vocilor – murmure din altă lume. Pleoapele îi fluturau şi făcea eforturi disperate ca să-şi deschidă ochii. Nu putea. De ce-ar fi făcut-o?

– De ce-aş face-o? a mormăit ea. Şi apoi a gemut pentru că simţea pe obrazul stîng o durere ascuţită. Instinctiv şi-a întins mîna şi a simţit faşa unui bandaj. Cu un efort suprem şi-a deschis ochii... O femeie îmbrăcată în alb s-a aplecat spre ea.

Nu-şi putea aminti un lucru. Unde era? Ce se

întîmplase? De ce nu era acasă, în pat?

– Am avut un accident de maşină? a întrebat foarte încet. Avea buzele uscate şi vocea îi suna ca orăcăitul unei broaşte.

– Ai fost jefuită şi lovită, i-a spus o voce de bărbat. O voce masculină, enervant de familiară.

Luiz! Luiz era? A încercat repede să se ridice în capul oaselor, dar camera s-a învîrtit cu ea, şi a văzut un caleidoscop alarmant de culori strălucitoare. A căzut înapoi şi a întrebat:

– Unde mă aflu?

– Într-un bar. Camera din fund. Nişte oameni te-au adus aici pentru mai multă siguranţă.

– Luiz? Tu eşti ? Luiz...



Data viitoare cînd s-a trezit se afla într-o cameră de spital, totul în jur era alb şi mirosea a antiseptic în aer. Din nou era complet dezorientată. Zăcea întinsă cu ochii larg deschişi încercînd să-şi amintească ce se întîmplase.

– Slavă Domnului că eşti bine, draga mea, a zis Jorge, privind-o. A fost un coşmar. I-a strîns mîna. Am fost atît de îngrozitor de îngrijoraţi.

Încet, încet şi-a reamintit. Carnaval. Carnaval. Carnaval. Ah... şi ea şi Odile afară pe stradă,

rîzînd, dansînd.

– Odile, a murmurat neliniştită. Ei ce i s-a întîmplat?

– E bine, a asigurat-o Jorge. Îi pare rău, desigur, dar acum e fericită că ai fost găsită.

– Găsită? Unde eram?

– Pe stradă, unde te-au aruncat animalele acelea..

– Pe stradă... a repetat ea devenind conştientă de durerea puternică de cap şi de pulsaţia din obraz. Şi-a dus automat mîna şi şi-a atins bandajele de pe faţă. Credeam că sînt într-un bar.

– Un bar? Ce tot vorbeşti?

– Ei m-au dus într-un bar... pentru a fi în siguranţă.

El s-a înclinat ca s-o sărute.

– Dragă, eşti încă ameţită – după cum e şi normal. Ai fost găsită pe stradă de nişte turişti americani. Ei te-au adus drept aici.

Închizîndu-şi ochii, ea s-a gîndit: „Luiz, ce era cu Luiz?" Fusese un vis? Oare doar i se păruse că-i aude vocea?

– Ai foarte multe răni, a continuat Jorge, ca să spună ceva. Şi faţa ta e tăiată – dar totul o să se rezolve cu un pic de chirurgie plastică. Doctorul meu personal o să te viziteze mai tîrziu; deocamdată doctorii de aici cred că trebuie să stai în spital cîteva zile, pentru orice eventualitate.

Ea a încercat să dea din cap, n-a reuşit şi a

căzut înapoi într- un somn adînc.



– Bună dimineaţa, domnişoară Le Serre, i-a spus o asistentă ţeapănă într-un halat alb imaculat. Aţi dormit toată noaptea. Sînt sigură că vă simţiţi mai bine în dimineaţa asta.

Putea fi convinsă, dar Rafealla se simţea de parcă ar fi fost mahmură. Totuşi, de cum şi-a deschis ochii şi-a dat seama că survenise o îmbunătăţire a stării ei.

– Vreau să merg acasă, i-a spus ameţită.

– O să vedem, i-a replicat sora cu un gest sobru din cap.

După o oră, Rafealla făcuse ceea ce dorise. Jorge şi Odile o luaseră acasă şi, de cum s-a aşezat în patul ei, a venit şi Jon Jon care a început să se joace fericit lîngă ea.

Odile a rămas cu ea, în timp ce Jorge s-a dus la birou după ce îi adusese duzini de trandafiri roz.

– Iartă-mă, i-a zis Odile pe un ton jos.

– Nu fi proastă, era la fel de mare şi vina mea. Eu am vrut să batem străzile, iar tu nu m-ai obligat.

– Cum te simţi cu faţa?

– O să trăiesc, nu e decît o zgîrietură. Se pare

că tîrîtura care m-a izbit avea un inel cu care mi-a tăiat obrazul. Jorge vorbeşte de chirurgia plastică, dar eu prefer să rămîn cu o cicatrice mică. E mai misterios, nu crezi?

- Sigur că nu. Vrei să-ţi amintească de asta? Ai fi putut fi ucisă.

- Pentru ce, pentru o pereche de cercei şi un colier? Ştii, erau doi tîmpiţi – nici măcar nu s-au uitat la degetele mele. Şi-a ridicat mîna privind inelul uriaş pe care i-l făcuse cadou Jorge. Diamantul meu este intact.

- Asta-i bine.

– Totuşi nu conta prea mult, nu-i aşa? Jorge mi-ar putea cumpăra duzini de inele fără să se resimtă.

– Eşti o fericită. E o situaţie mult mai bună decît cu Eddie Mafair care pierdea la joc toţi banii familiei.

– Te cred.

Odile s-a aşezat pe marginea patului şi ţinîndu-şi genunchii cu mîinile i-a spus:

– Noi în curînd o să plecăm şi Rupert mi-a promis că o să ne întoarcem pentru nunta ta. Ai hotărît data?

Rafealla a clătinat din cap.

– Jorge şi cu mine o să discutăm despre asta. Desigur imediat ce vom decide, tu o să fii prima care o să afle. Întotdeauna a fost la fel, nu?

Odile a zîmbit.

– Aşa să fie. Nu-mi place că plecăm.



După două săptămîni drama de la Carnaval era uitată. Numai cicatricea de pe obraz amintea că Rafealla ar fi putut să fie omorîtă într-un moment de violenţă. Asta o făcea să se gîndească mai profund la viitorul ei şi la ceea ce îşi dorea cu adevărat. Marea ei realizare fusese că îl născuse pe Jon Jon. Nu că era mare lucru, milioane de femei făceau copii în fiecare zi. Pentru asta oare trebuia să se mărite cu un bărbat bogat şi să se asigure de o viaţă luxoasă? Căci Jorge continua s-o preseze cu alegerea datei pentru nuntă, deşi îi spusese că treaba aceasta suferea amînare.

Nu. Ea trebuia să încerce să realizeze ceva pe cont propriu înainte de a se angaja din nou într-o căsătorie.

În fiecare zi trăia cu mai multă hotărîre şi vigoare pînă cînd într-o zi s-a gîndit: La ce oare era ea bună cu adevărat? Ce-i plăcea ei în mod cinstit să facă?

– Jorge, i-a spus foarte liniştită, m-am hotărît să încerc să fac carieră, vreau să devin cîntăreaţă.

El de-abia se trezise.

– Iartă-mă, n-am înţeles?

– Cîntăreaţă, a repetat încet. Cîntăreaţă de

scenă.

El s-a ridicat cu greu.

– Te simţi bine?

– Perfect.

Hotărîndu-se să n-o ia în serios el i-a spus:

– Dacă asta te amuză, dragă, poţi să faci orice vrei.

Ea s-a încruntat.

– Nu ţi-am cerut permisiunea.

– Îmi dau seama de asta. N-am făcut decît să-ţi dau binecuvîntarea.

Uneori Jorge se dovedea extrem de comod, un om înţelegător. Nu fusese întotdeauna astfel – se mai înmuiase cu trecerea anilor.

Lunile care au urmat au fost excitante. Acum, că ea îşi pusese în minte să realizeze ceva, n-avea să se mai lase. O carieră de cîntăreaţă era alegerea perfectă. Într-un fel asta o apropia de tatăl ei. El fusese unul dintre cei mai renumiţi tenori de operă din lume şi poate că moştenise ceva din talentul lui, deşi opera nu era stilul ei – ea prefera sunetele blînde, legănătoare ale *sambei,* cu accente de *jazz.*

Tatăl ei fusese un colecţionar lacom de *blues* şi *jazz* pe discuri. Favoriţii lui fuseseră Billie Holiday, Dinah Washington şi Sarah Vaughn. Rafealla îi moştenise colecţia şi fusese întotdeauna atrasă de vocile lor melancolice, profunde. Nu-i păsa de *heavy metal, rock* sau influenţele *punk* de astăzi,

părîndu-i-se prea excentrice. Aroma braziliană combinată cu *jazz*-ul mîngîietor şi *blues*-ul i se potriveau teribil şi de asemenea i se potrivea cu ele vocea joasă, uşor răguşită.

Jorge dorea s-o ajute, dar ea i-a spus deschis că nu avea nevoie. Dacă voia să realizeze ceva, trebuia să fie prin propriile forţe sau deloc; aşa că, deşi n-ar fi vrut, el a stat deoparte, lăsînd-o să facă ceea ce dorea.

La douăzeci şi trei de ani, Rafealla s-a apucat de o carieră. Era hotărîtă să reuşească.



Bobby Mondella
1983

Stăteau în biroul de la *Nichols Kline's Century City,* iar Bobby şi-a turnat un alt bourbon.

– Bei prea mult, i-a spus posomorît Nichols. Era singurul care îndrăznea să-i vorbească pe tonul ăsta. Toţi ceilalţi îl pupau în fund.

– Nu mai spune, taci din gură, mă impresionezi, i-a răspuns Bobby sarcastic.

– Uită-te în oglindă, l-a obligat Nichols. Ai făcut pungi sub ochi, pungi atît de mari, că s-ar putea adăposti acolo un grup de Boy Scouts.

– Foarte nostim, omule.

– Şi tu eşti la fel de nostim.

– La dracu'! Nimeni n-a spus că eu sînt perfect.

Nichols s-a lăsat în fotoliul lui de piele.

– Pentru şedinţa de fotografiere de la Leibovitz trebuie să arăţi ca lumea. Coperta de la *Rolling Stone* are nevoie de chestia asta.

– Să-i ia dracu'. N-am nevoie de asta, i-a replicat Bobby încrezător în sine.

"Bobby Mondella, s-a gîndit Nichols începea să creadă în propria lui popularitate."

– O copertă la revista *Rolling Stone* merită întotdeauna, şi nu uita asta.

– Mda, unde scrie? s-a jucat Bobby.

– Scrie cu litere mici pe fundul tău.

– Începi să semeni a actor, Nichols, a măscărici.

– Iar tu parcă eşti tîmpit.

Bobby s-a gîndit că n-avea rost să i se adreseze astfel – chiar nimeni. Era destul de rău că Nova îl tot amîna. De ce l-ar lăsa pe Nichols să se ducă fără să-i vorbească?

– Hei... i-a spus ameninţător. Vrei ca eu să părăsesc *Hit City* – mă tot înţepi şi ai reuşit, bărbate. Mă pot duce la *Warners, Motown,* în orice loc vreau. Ei sînt în stare să stea în genunchi ca să mă aibă.

– Adevărat? a întrebat Nichols neîncrezător.

– Ai face bine să mă crezi.

– Nu poţi pleca, Bobby, a spus Nichols, pe un ton îndîrjit. Tu aparţii companiei *Hit City*, nu te poţi

duce oriunde. A făcut o pauză lăsîndu-i timp să-i înţeleagă vorbele. Ceea ce îmi aminteşte un lucru: Carmine a venit în oraş pentru cea de-a douăzeci şi una aniversare a fiicei lui. Mi-a cerut să cînţi şi tu la petrecere.

Bobby s-a încruntat.

- Ce tot spui acolo?

- Să cînţi. Să faci atmosferă. Să faci frumos pentru prietenii lui.

– Îţi baţi joc de mine? Am terminat cu cîntatul la nunţi şi la petreceri de bar de mult timp.

– Asta e o favoare. O favoare foarte personală pentru Carmine. El este proprietarul majorităţii companiei, ştii. Aşa că îţi sugerez să priveşti treaba asta serios.

Bobby s-a dus spre fereastră, ca să se uite afară. Putea vedea clădirea cu apartamente în care locuise şi el – acelaşi apartament unde prima oară venise Nova la el.

– De ce aşa? a întrebat fără să-l prea intereseze replica lui Nichols, pentru că nu avea intenţia să cînte la nici o aniversare.

Nichols a făcut cu degetele un fel de turn.

– Ţi-ai studiat vreodată contractul? Vreau să zic ce se află acolo scris cu litere mici? Presupun că eşti conştient că *Hit City* te-a cumpărat de la *Blue Cadillac* şi că ai semnat un nou contract – corect?

Bobby a dat din cap.

– Un contract-dinamită cu tot ceea ce-ţi doreai, nu-i aşa?

– Ce înseamnă asta – dăm timpul înapoi?

– Nu. Vreau doar să-ţi reamintesc. *Hit City* este sub stăpînirea lui Arnie Torterelli, Carmine Sicily şi un sindicat de investitori. Eu am doar o parte din acţiuni – normal.

– Şi-atunci unde vrei să ajungi, Nichols? Nu te intimida. Spune- mi.

– Uită-te în contractul tău. Dacă Arnie şi Carmine nu vor să lucrezi timp de zece ani, tu personal nu ai absolut nimic de făcut. Pentru că *acest* contract este inatacabil. Nu există posibilitatea ca tu să te retragi în afară de cazul că noi spunem astfel. O pauză plină de subînţeles. În locul tău, eu nu l-aş contrazice pe Carmine. Stai frumos la locul tău, pricepi ce vreau să spun, Bobby.

El n-a răspuns. În schimb l-a studiat pe Nichols Kline, stînd în spatele biroului lui atît de îngîmfat şi a încercat să se hotărască dacă să creadă că mizerabilul *îl ameninţa* cu adevărat.

Nu. Era prea mare ca să fie ameninţat de oricine.

– Petrecerea este sîmbăta viitoare, i-a spus onctuos Nichols. Ce-o să faci?



Începuse cu o simplă petrecere de aniversare „la douăzeci şi unu de ani". O amabilitate. Pentru Carmine Sicily. O făcuse, de ce nu? Era mai bine decît dacă provoca neplăceri.

Şi apoi a trebuit să se ducă la aniversarea nunţii părinţilor lui Arnie Torterelli în Florida. Ajunsese uşor acolo. Cu un avion privat, fără nici o bătaie de cap.

O săptămînă la Las Vegas la hotelul *Mirage* împotriva căreia s-a revoltat.

– Nu sînt un cîntăreţ pentru Las Vegas, a insistat. Aduceţi-i pe Lionel Ritchie sau Jefferson Llonacre.

– Ei te vor *pe tine,* a insistat Nichols. Ei or să plătească oricît ceri. Şi a urmat fraza pe care o ura. Este o amabilitate pentru Carmine. El a promis că o să vii, iar tu nu îl poţi lăsa baltă.

Bobby se simţea de parcă ar fi trăit două vieţi. Pe de o parte era o supervedetă extraordinară, pe de altă parte – ori de cîte ori îi era şoptit cuvîntul „amabilitate", toţi se aşteptau să facă sluj.

Nichols Kline avusese dreptate. Contractul lui era inatacabil. Din punct de vedere profesional se afla total în mîinile lui Kline. Cînd consultase un avocat independent şi foarte priceput, omul îi comunicase: „Într-un singur fel poţi distruge contractul acesta. Dacă te sinucizi".

Foarte nostim.

Era furios pe sine pentru că fusese atît de

idiot. Banii şi controlul artistic îl băgaseră într-o cursă imensă pentru viaţă. Amabilitatea costă. El era supervedeta lor ca un cîine de casă, fluierat pentru nunţi, naşteri şi aniversări.

N-o văzuse pe Nova de luni de zile şi îi ducea lipsa, iar ei nici nu-i păsa, altfel ar fi luat legătura. Cînd îi spusese la revedere la ultima lor întîlnire, ea îl crezuse pe cuvînt. În compensaţie o adusese pe Zella Raven la el acasă. Zella, amazoana. Era mai bine decît să doarmă cu tot felul de fete în fiecare noapte. Era mai bine decît să fie singur.

Hei – el era o vedetă – altceva ce mai conta? Cîtă vreme avea o grămadă de bani de aruncat, oameni care-i spuneau la orice "da," avea la dispoziţie băutură şi la ocazii putea să tragă pe nas cocaină – ce altceva mai putea conta?

Bobby Mondella era un super-star. Asta era principalul. Şi numai principalul conta.



1987
Sîmbătă, 11 iulie

– Nu ştiu de ce nu pot merge şi eu la conferinţa de presă cu tine, s-a plîns Cybil. Vezi, Kris, uneori te porţi de parcă ţi-ar fi ruşine cu mine.

– Nu fi nebună.

– Ba aşa faci. Niciodată nu mă incluzi în ceva care e important pentru tine.

– Cum să nu?

– Dă-mi un exemplu! i-a cerut ea pe un ton arţăgos.

– Spectacolul *The Song for Food.* Te-am luat cu mine.

– Mare lucru. Era toată lumea acolo.

– Era ceva foarte special.

– Ştiu. Atît de special, încît am fost total dată deoparte. Am rătăcit pe-acolo precum un fel de... a gîfîit, fiindu-i greu să pronunţe cuvîntul... curvuliţă!

– Haide, fetiţo. A mîngîiat-o pe păr. Nimeni nu te poate confunda cu aşa ceva.

– Mă rog, Del Delgardo m-a confundat.

– Ce-a făcut?

– A crezut că sînt aşa ceva. M-am simţit foarte umilită.

Ea îi trezise interesul.

– Cînd?

– La sesiunea de înregistrări *Song for Food* [1].

– Şi ce-a făcut bastardul?

– El s-a băgat... ştii tu...

Probabil că ea îl punea la încercare. De ce s-o lase?

– Probabil că ţi-ai închipuit doar, i-a spus fără s-o creadă.

– Kris, i-a replicat ea pe un ton chinuit, eu îmi dau seama cînd cineva îmi face avansuri. El mi-a cerut să vin la el acasă pentru o petrecere, de parcă aş fi fost o gagicuţă ieftină, care aştepta să fie observată de el. Cînd i-am spus că sînt cu tine, a rîs.

– A rîs, deci?

---

1. Cîntec pentru hrană

– Nu-ţi pasă?

– Am lucruri mai importante în minte în clipa asta.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă să lăsăm blestematul ăla de spectacol şi să ne ducem dracului de aici.



Pe măsură ce gala de seară se apropia, lucrurile se precipitau. Şefii erau ocupaţi cu prepararea a sute de aperitive aţîţătoare pentru prima parte a petrecerii şi totodată se răţoiau la orice chelner ce stătea prin apropiere. Pe mese se puseseră feţe de masă roz pal, tacîmuri fine de argint şi pahare asortate de cristal. Chelnerii şi ajutoarele lor puneau grijuliu în centru aranjamentele florale şi lumînările lungi, liliachiu pal.

În curînd aveau să sosească oaspeţii şi să se adune pe terenul de tenis acoperit, unde vor sorbi cocktail-uri şi vor degusta aperitivele grijuliu elaborate înainte de a se aşeza la cină.

– Tu! Unul dintre şefi i-a atras atenţia lui Maxwell pocnind autoritar din degete. Ia tava asta şi du-o la casa de oaspeţi pentru Bobby Mondella. Rapid.

– Unde-i casa de oaspeţi? l-a întrebat Maxwell fără interes, deşi ştia perfect de bine unde era.

– Întreabă pe altcineva, a ţipat şeful. Nu vezi că-s ocupat?

Maxwell a luat tava. Pe ea era un vas acoperit sub care se găsea o omletă mare cu cartofi prăjiţi franţuzeşte. Ţinînd tava în echilibru cu o mînă, s-a îndreptat într-o direcţie greşită. Un paznic în uniformă l-a oprit.

– Unde te duci?

– Să duc ceva pentru Bobby Mondella.

Paznicul a zis:

– Aşteaptă un minut, şi a consultat o mapă specială. Casa cea mare de oaspeţi. Ia unul din carturile de golf de-acolo. Mergi pe aleea principală, treci de piscină şi-o găseşti singur.

– Mulţumesc, i-a zis Maxwell gîndindu-se că tocmai de un cart de golf avea nevoie. Punînd tava pe locul pasagerului, s-a suit la volan. Asta avea să fie probabil ultimul serviciu pe care-l va face el cuiva.



Trudie murea de curiozitate să afle de la Rafealla care fusese treaba, dar nu îndrăznea s-o întrebe. Doar nu erau prietene sau aşa ceva. Rafealla era o vedetă, iar Trudie se ocupa cu publicitatea. Aveau un teritoriu comun – dar nu aceeaşi importanţă pentru Marcus Citroen.

Trudie ar fi dat orice să afle adevărul. Lucra la *Blue Cadillac* de cinci ani şi auzise cele mai nerușinate istorii despre şeful ei. Poate că Rafealla ar fi putut-o lămuri.

– De cînd îl cunoaşteţi pe Marcus Citroen? a întrebat-o cînd se întorceau de la întîlnirea cu presa. Merita să încerce.

Rafealla a învrednicit-o cu o privire, nebăgînd în seamă întrebarea, dar spunînd cu totul altceva.

– Ţi-a plăcut cum a mers acolo?

– Ţinînd cont de faptul că nu eraţi pregătită, consider că aţi fost strălucitoare, i-a răspuns Trudie. Mai ales cum aţi luat-o pe tîrfa aia de englezoaică, Cyndi Lou nu ştiu mai-cum.

– Mulţumesc. Nu mi-a plăcut de la început. La ea nu contează ce-i răspunzi, tot ce vrea scrie.

– Unul din tipii de-acolo mi-a spus că i-a făcut viaţa amară lui Kris Phoenix. Îl cunoaşteţi?

O întrebare nevinovată. Îl cunoştea? Nu, deloc. Dar îl avea pe fiul lui. Doamne! Asta secret cu care să tot trăieşti! Secretul ei, căci nu-l spunese absolut nimănui.

Se întreba dacă în noaptea asta aveau să se afle faţă în faţă şi s-a înfiorat brusc.

– Mi-e foame, a zis. Crezi că putem avea ceva de mîncare?

Rafealla avea un obicei deconcertant de a nu răspunde direct la întrebări. Trudie se cam obişnuise.

– Aici? Glumiţi? Putem avea orice oriunde avem poftă.



– De ce dracu' durează atîta? a întrebat Speed cu un tic pe partea stîngă a feţei.

Avocatul se holba la el cu răceală. Se putea lipsi de asemenea clienţi. O să-i ia un preţ foarte piperat.

– Am ajuns aici de îndată ce am putut.

– Nu mai bălmăji, ai venit foarte greu.

– Sînt aici. Tu eşti afară. Destul de bine, nu?

– La dracu' şi avocaţii ăştia, a bodogănit Speed pe sub mustaţă şi au plecat amîndoi de la secţia de poliţie.



El făcuse repetiţia. Suportase jocul de la conferinţa de presă şi acum nu voia decît să se liniştească înainte de a intra pe scenă.

– Sara, iubito, a zis, aş vrea să rămîn un pic de capul meu. Te superi?

– Deloc, i-a zis ea voioasă, deşi nu-i făcea plăcere. Era fericită să stea cu el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. De ce nu sim-

poa şi el la fel?

Să mă întorc peste o oră? l-a întrebat.

- Da, perfect.

Poate că trebuie să aştept să sosească întîi omleta ta?

- O să mă descurc eu.

- E o măsuţă lîngă uşă cu un vas cu flori pe ea. Să fii atent...

- Am spus că o să mă descurc, a întrerupt-o enervat de insistenţele ei.

- Ştiu, ştiu.

- Atunci du-te naibii de-aici. Tonul lui era glumeţ, dar ea îl cunoştea destul de bine, aşa că a ieşit rapid.

Îi simţea absenţa datorită tăcerii. Oamenii nu trebuiau să vorbească atunci cînd erau cu el în încăpere. Ştia întotdeauna că era cineva prin apropiere, auzindu-i respiraţia.

Ridicîndu-se, a ocolit camera conducîndu-se cu ajutorul mîinilor. Odată Sara îi sugerase să folosească un baston alb. „Niciodată!“ îi spusese vehement. Respinsese şi ideea unui cîine specializat în conducerea nevăzătorilor – nu că nu i-ar fi plăcut animalele, dar prefera să răspundă singur de propria-i persoană, aşa că nu voia proptele.

S-a auzit un ciocănit în uşă anunţînd sosirea mîncării comandate.

– Intră, a zis căutîndu-şi drumul spre canapea.

Întîi i-a ajuns în nări parfumul ei; voluptuos, senzual, mireasma inimitabilă a Novei Citroen.

Intuise că de cum va pleca Sara, ea va apărea.

– Bună, Nova, a zis liniştit.



– Cum te cheamă, drăguţo?

Năvala bruscă de bărbaţi bine de la Novaroen făcea ca Vicki să aibă mare succes. Săptămîni în şir nu văzuse decît grădinari mexicani, cîţiva servitori plus pe Tom şi pe băieţii de la pază. Acum mişunau actori fără de lucru, modele masculine şi alţi bărbaţi reuşiţi în rol de chelneri. Barmanii nu erau nici ei răi.

Vicki se gîndea că dacă n-ar fi avut de lucru, ar fi putut petrece un timp foarte plăcut.

– Nu mă-ntreba cum mă cheamă, marinarule, a zis ea cochetă, fixîndu-l pe chelnerul care o privea gata de flirt. Avea un păr blond lins şi un trup care s-ar fi potrivit cu o mobilă somptuoasă. Mai bine fă-ţi treburile.

– Să discutăm poate... l-a făcut sugestiv cu ochiul.

– Las-o baltă, i-a replicat scurt.

– Nu te supăra cînd un tip încearcă.

Poate că totuşi ea nu arăta atît de rău pe cît

caodea. Tom considera cu siguranţă că ea era Marilyn Monroe în viaţă.

S-a dus drept spre casa principală, unde doamna Ivors, administratoarea, o aştepta nerăbdătoare.

– Du-te la casa de oaspeţi, i-a ordonat doamna Ivors. Şi rămîi acolo. Dacă vreuna dintre celebrităţi are nevoie de ceva, să o serveşti pe loc. Te anunţ că doamna Citroen o să concedieze pe toată lumea care n-o să-şi facă treaba în noaptea asta. Ai înţeles?

Vicki şi-a plecat capul.

– Da, doamnă. Vă asigur c-o să-mi fac *foarte bine* treaba!



Marcus Citroen putea fi cel mai fermecător bărbat din lume cînd voia. Blînd, înţelegător, un om de gust şi cu bani. Majoritatea femeilor găseau că era atractiv, deşi nu arăta bine în sens tradiţional. Cu capul lui chel ca o găoace de ou, pielea pămîntie şi ochii roşii, semăna a potentat din Estul Mijlociu. Puterea era punctul lui principal de atracţie. Radia de putere şi oamenii erau atraşi spre el ca de un magnet – în special femeile. Iar Marcus era învăţat cu femei gata la comandă. Ca Sharleen, care avusese nevoie de el pentru

carieră. De la bun început ea intuise jocul. Şi el o făcuse să devină vedetă. Nu era la fel ca atunci cînd s-ar fi folosit de ea fără a-şi ţine promisiunile.

Rafealla era altceva. Era o provocare obsesivă, iar el căuta un mod prin care s-o înfrîngă.

Nova înţelesese întotdeauna jocul – mai bine ca oricine altcineva. În felul ei ciudat, Nova era un echivalent feminin al lui – fapt care-i lega irevocabil, atît din punct de vedere sexual, cît şi în celelalte privinţe.

După Marcus, majoritatea femeilor nu erau de neînlocuit. Cînd jucau corect, le păstra. Cînd nu, le lăsa baltă fără nici o remuşcare.

Prin ani Nova îi devenise apropiată, foarte apropiată. Dar şi ea păstrase distanţele.

Seara asta constituia un fel de test. Voia să vadă dacă îşi învăţase lecţia.

Trebuia să fie sigur de asta.



Kris Phoenix
1984

Filmau cel de-al treilea clip video din primul lui album solo, *Erotic,* pe proprietatea de la Nova-[illegible].

Să mă ia dracu'! a exclamat Kris. Dar ştiu că [illegible]ova loc pe-aici.

Doktor Head l-a aprobat.

Nu mi-ar displăcea, a glumit Kris.

Fă o ofertă!

Ha, ha, ha!

Un trio de fete în bikini foarte sumari treceau pe lîngă el. Erau grozave, angajate pentru fundal. Altădată Kris le-ar fi avut pe toate pe rînd, dar

acum era mai vîrstnic şi mai înţelept şi trăia într-o lume în care SIDA era ucigaşul temut de toţi.

S-a aşezat din nou în fotoliul pe spatele căruia scria numele lui şi s-a mulţumit să privească.

– Bună, Kris, i-a spus una cu obrăznicie, fluturîndu-şi mîna.

– Bună, scumpo, i-a replicat, deşi habar n-avea cine era.

– Ia te uită, a mormăit Doktor Head. Apare şi stăpîna casei. Fă frumos, ea a pus pe roţi spectacolul.

Kris s-a ridicat. Era sătul să tot audă de doamna Citroen şi dorea s-o întîlnească.

Ea venea repede spre ei, în pantaloni largi de in şi bluză de mătase, iar părul ei blond deschis făcea un uimitor contrast cu pielea ei bine bronzată.

– Domnule Phoenix, a zis ea cu graţie. Ce plăcere să vă întîlnesc. Şi multe felicitări pentru că aţi venit la *Blue Cadillac.* Eu tocmai m-am întors din Europa. Acum, că m-am întors, aş vrea să dau un dineu pentru dumneavoastră.

– Grozav.

– Marţi? l-a întrebat ea.

– Îmi convine.

Doktor Head s-a ridicat şi el, arăta sălbatic la vedere, cu bogăţia lui de păr roşu şi barba în dezordine.

– *Madame,* i-a spus politicos, eu sînt Doktor Head. Impresarul.

Ea a ridicat cu uimire o sprînceană.

Doktor... Head[1]?

E un nume ciudat, ştiu. Mi s-a acordat de mult, dar mi se potriveşte, vă asigur.

Kris nu-l mai văzuse niciodată pe Doktor Head ploconindu-se. S-a abţinut să nu rîdă.

Nova nu părea să-l găsească prea amuzant. I-a făcut un simplu semn din cap şi s-a întors spre Kris.

Unde staţi?

La *Westwood Marquis.*

O să trimit o maşină pentru dumneavoastră. Marţi la şapte treizeci. Şi adăugă degajat: Aveţi o tînără doamnă cu dumneavoastră sau trebuie să aranjez o selecţie?

Suna de parcă ar fi vorbit despre o cutie cu ciocolată.

O să fiu singur, a spus.

Ea a zîmbit.

În cazul ăsta o să adun un grup interesant. [illegible] treizeci. Nu uitaţi. Oh, sper să vă simţiţi bine azi - dacă aveţi nevoie de ceva – orice-ar fi, nu şovăiţi şi cereţi.

S-a dus să-i vorbească şi directorului, un zăpăcit care părea neîndemînatic, dar făcea filme de un succes uriaş.

Şi eu ce sînt? Cotlet prăjit? a zis Doktor Head clipind des şi strîmbîndu-se. De ce nu i-ai

1 Cap

spus să mă invite şi pe mine?

– Fiindcă nu m-am gîndit că te-ar interesa.

– Oh, presupun că pe tine te interesează?

– Pot să mă duc la o petrecere fără să mă ţii tu de mînă, nu? Destul de rău e că trebuie să mă gîndesc la toată mulţimea care-o să fie acolo.

Asistentul secund a venit repede la el.

– Domnule Phoenix, sîntem gata pentru dumneavoastră acum.

Pe parcursul unui an reuşise pe cont propriu. Slavă Domnului că o ascultase pe Mikki să-şi pună numele în faţa formaţiei *The Wild Ones.* Cînd formaţia se dizolvase, toată lumea ştia cine era el – nu fusese o mare criză de identitate. Ceilalţi trei nu fuseseră la fel de norocoşi. Buzz fusese expulzat din America şi izgonit în Anglia cu Mikki după el. Formase în Anglia un nou grup numit *Mania.* Grupul se destrămase după şase luni, iar Buzz dădea la ocazii concerte pe cont propriu.

Rasta îşi stricase reputaţia fiind urmărit pentru două procese de paternitate.

Iar Fingers devenise un fel de figură de cult a boemei.

Principala problemă fusese să fie descurcate clauzele legate de desfiinţarea unui grup de succes. Kris se luase după sfatul lui Doktor Head şi angajase cei mai buni avocaţi ca să-i apere interesele. Între timp, el se dusese la casa lui din Franţa, cu Bo şi o fată.

Era o perioadă de linişte. Fusese pe drumuri timp de doisprezece ani, cu mici pauze. În acest timp *The Wild Ones* devenise proprietatea publicului şi viaţa lor se resimţea. Să nu aibă nici o obligaţie acum însemna o fericire nesperată.

Cu Bo şi-a petrecut mai tot timpul înotînd, mergînd cu puternica barcă *Riva* pe care-o cumpărase, făcînd schi pe apă – lucru pe care l-au învăţat împreună. După trei săptămîni se simţea mult mai apropiat de fiul lui şi, de aceea, mai împăcat cu el însuşi. Apoi, ca un nebun, a distrus totul invitînd-o pe mama lui să vină în vizită.

Po' să-l aduc pe Brian cu familia lui? a pledat ea. Acum, după accidentul lui Bo, fraţii vorbeau din nou unul cu celălalt.

Pentru ce?

Ţie ce-ţi pasă, băiete? Tu ai totul. Brian, nu. Brian şi-a lăsat slujba şi-i trebe' o vacanţă.

O vacanţă. Brian sosise mai arogant ca oricînd, cu Jennifer după el – care se transformase într-o nevastă cicălitoare tipică – şi cu cei doi copii plîngăcioşi. N-a pierdut deloc timpul şi s-a lansat direct, spre ţintă.

Am lăsat banca, după cum ştii deja, i-a spus cu hotărîre. Şi m-am gîndit, acum că tu eşti pe cont propriu, că ai nevoie de un impresar nou.

Mă descurc cu Doktor Head.

Nu, nu. Trebuie să ai o nouă reprezentanţă. M-am decis să te ajut.

– Ce tot spui acolo?

– Eu o să fiu impresarul tău, l-a anunţat Brian cu mărinimie.

Kris nu mai putea de rîs.

– Tu? a explodat plin de amuzament. Ia mai lasă-mă!

– Bineînţeles, a zis Brian, nebăgînd în seamă izbucnirea fratelui lui, este un sacrificiu din partea mea. Dar m-am gîndit că sîngele este sînge. Cine ţi-ar putea vedea de afaceri mai bine decît mine?

– Isuse Cristoase! Crezi că eşti zdravăn, nu? Te pricepi?

– Evident, o să am nevoie să învăţ un lucru sau două despre afacerile cu muzica. Dar lucrul la bancă din ultimii nouă ani mă face să mă pricep cum să tratez cu oamenii.

– Dă-o-ncolo, prietene. O să plesnesc de rîs dacă nu te potoleşti.

Brian se simţea jignit pentru că Kris nu sărise de fericire pentru oferta lui. I s-a plîns lui Avis, care i s-a plîns fiului ei mai mic.

– Nu'ş'cine poa' să-i dea lu' fra'tu o slujbă, dacă tu nu! a zis ea supărată.

Ei i-au acceptat ospitalitatea timp de două săptămîni apoi s-au întors în Anglia, iar lui i se păruse că stătuseră un veac. A auzit mai tîrziu de la o soră de-a lui că Brian declara peste tot că după ce Kris îi ceruse să-şi lase slujba ca să lucreze pentru el, se răzgîndise. Acum era oaia neagră a

familiei. Fermecător!

În sfîrşit, cînd toată lumea, inclusiv Bo, plecase şi el era singur, s-a apucat să scrie, compunînd cuvintele şi muzica pentru mai multe cîntece noi.

Lucrurile mergeau atît de bine, încît îşi dorea să împărtăşească această stare şi altcuiva. Într-o zi s-a gîndit la Astrid şi a sunat-o la Paris.

- Eşti încă ocupată? a întrebat-o.

- Da, i-a răspuns ea.

- Am nevoie de nişte pantaloni.

- O să ţi-i trimit prin poştă. Ce culoare?

- Nu aşa. M-am mai îngrăşat vreo jumătate de kil. Am nevoie să-mi iei măsurile.

- Spui drept?

- Nu, glumesc. Sînt în sudul Franţei. Poţi zbura pînă aici?

O lungă pauză de gîndire.

- Perfect.

- O să-ţi trimit un bilet. Adu-ţi un bikini.

- Nu pot rămîne.

- Oricum adu-ţi un bikini. O să ai timp să înoţi, nu?

Ea a venit pentru o zi şi a rămas toată vara. Astrid era o persoană liniştitoare. Era plăcut să ai pe cineva în care să ai încredere şi care să-ţi împărtăşească părerile. Plus că era o bucurie în pat, cînd în sfîrşit reuşea să o ducă acolo.

Dizolvarea formaţiei *The Wild Ones* umpluse primele pagini ale ziarelor şi produsese o mulţime

de disperări în legiunile lor de admiratoare. Kris a refuzat să dea interviuri sau să vorbească despre asta, iar cînd reporterii întreprinzători au ajuns la uşa lui din Franţa, au fost nevoiţi să facă drumul înapoi.

La un sfîrşit de săptămînă Doktor Head sosise cu noutăţi despre Kris. Fă contractul doar pentru un album şi-o să văd dacă îmi convine.

Îi convenise. *Erotic* fusese primul lui album cu *Blue Cadillac* şi fusese grozav – nu numai un uriaş succes comercial, dar chiar şi criticii îl aclamaseră.

Da, Kris Phoenix era extrem de fericit.



Petrecerea Novei Citroen avea loc la Bel Air, o vilă enormă cu peisaje uluitoare şi o armată de servitori pentru cei şaizeci de oaspeţi. Marcus nu era la faţa locului.

– Nu este la Londra, i-a explicat Nova cînd a sosit. Afaceri ca de obicei.

Ea l-a prezentat unui grup care includea două vedete de cinema, un scriitor, mai mulţi producători importanţi, administratorul personal al lui Marcus, Hawkins Lamont, şi numeroase blonde superbe şi disponibile. Cînd Nova Citroen îi spusese că va aranja o selecţie, ştia ea despre ce vorbeşte.

Una dintre blonde, îmbrăcată într-o rochie

scurtă de piele s-a strecurat lîngă el.

Bună, i-a spus cu un zîmbet de bun venit. Nu cumva ne-am întîlnit săptămîna trecută la petrecerea lui Allan Carr?

Săptămîna trecută am fost la Londra, i-a răspuns întrebîndu-se dacă ţîţele ei erau cu silicon sau adevărate.

- Ruşine! Ce bine ne-am fi distrat.

Rochia de piele, excitantă cum era, l-a provocat. Îi amintea de Astrid, aşteptîndu-l răbdătoare la Londra. Îşi promiseseră unul celuilalt că n-or să dea iama de jur-împrejur. Nu-i prea convenea cu toate bolile astea atît de răspîndite. Nu că vreuna din musafirele Novei ar fi arătat bolnavă. Dar faptul era – cu SIDA nu puteai şti niciodată. Să faci sex cu străinele în zilele noastre era ca şi cînd ai fi jucat la Ruleta rusească.

Doi chelneri arătoşi serveau băuturi, în timp ce Nova se plimba printre oaspeţi. Kris s-a trezit că făcea conversaţie cu un bărbat pe care-l văzuse cînd era mic pe ecrane. Bărbatul, odinioară un idol, avea acum dinţii îngălbeniţi, părul cenuşiu şi un pîntec imens, dar era suficient de plăcut – mai ales cînd se apuca să-i vorbească cu admiraţie lui Kris despre muzica lui.

Caraghios, Kris nu se gîndise niciodată că oamenii bătrîni îl puteau aprecia.

"Ţine-ţi firea, îl avertiza o voce slabă. Ce înseamnă bătrîn? Şi tu ai treizeci şi şase de ani."

Cristoase! Treizeci şi şase. Uite unde am ajuns. Era un gînd care-i făcea nervii praf. În mintea lui se gîndise întotdeauna că la patruzeci de ani se va retrage. Dar vîrsta de patruzeci se apropia cu fiecare zi, iar el nu avea nici o idee să se retragă. Iată-l pe Mick Jagger – are peste patruzeci şi e încă foarte preţuit de adolescenţi. Iar Rod Stewart – trebuia să fie pe undeva dincolo de patruzeci ca să nu mai spunem de Paul McCartney, Pete Townshend şi o grămadă de alţi rockeri vîrstnici.

– Cred că aş mai vrea o băutură, a zis, luînd un pahar cu şampanie de la un chelner care umbla printre oaspeţi.

Nova l-a luat discret deoparte înainte de a se duce la cină.

– L-am informat pe Hawkins Lamont despre tine – este cel mai fascinant bărbat şi desigur impresarul cel mai potrivit pentru tine. Din păcate nu acceptă clienţi noi deocamdată. Dar simt că e bine să-l întîlneşti. Spune-mi, cine ţi-ar plăcea să stea de cealaltă parte a ta?

– Tu, i-a spus fără să gîndească.

Umbra unui zîmbet.

– Speram că o să spui asta.



Rafealla
1984

M-am îndrăgostit prea uşor
M-am îndrăgostit prea repede
M-am îndrăgostit teribil
Iubirea va dura veşnic...

În timp ce Rafealla cînta această emoţionantă piesă a lui Sammy Cahn şi Jule Styne, la *Julio's* era o tăcere desăvîrşită. Ea începuse să numească acest club discret şi de înaltă clasă a doua ei casă. La început fusese angajată să apară o dată pe săptămînă, dar acum cînta în fiecare noapte piesele clasice americane pe un

ritm de *jazz-samba.*

Îmbrăcată într-o rochie simplă albă, cu părul lung lăsat pe umeri punîndu-i în evidenţă faţa frumoasă şi exotică, cînta despre pasiuni tulburi şi imposibile. Vocea ei, joasă şi răguşită, era pătrunsă de o senzualitate dulce-amară.

Rafealla devenise cîntăreaţă de şlagăre după doar un an de apariţii profesionale pe scenă. Brazilienii o iubeau pentru că avea un fel particular de a-i face să se simtă acasă, indiferent dacă ar fi cîntat în portugheza pe care o învăţase în Brazilia, sau în englezeşte.

I se oferise recent un contract de înregistrare şi o apariţie permanentă într-o emisiune populară de televiziune. Îi venea cu greu să creadă, totul părea să se fi întîmplat prea repede.

Deşi Jorge încerca să se prefacă, nu era fericit. Îşi pierduse viitoarea mireasă din cauza carierei ei şi asta nu-i făcea bine. În urmă cu o lună ea se mutase de la el şi îl luase şi pe Jon Jon.

– Pot aştepta, i-a spus ca să braveze. O să te-ntorci înapoi.

Rafealla scuturase din cap şi îl sărutase cu tristeţe.

– Asta n-o să se întîmple niciodată. O să găseşti pe cineva care o să te iubească mai mult decît aş putea eu vreodată.

Ea lăsase acolo uriaşul diamant şi inelul, plus toate celelalte daruri de la el. Şi încă o dată

rămăsese doar ea şi Jon Jon, care acceptase mutarea fără păreri de rău. Acum avea aproape şapte ani şi în el se combinau cele mai mari calităţi fizice ale ambilor părinţi. Înalt pentru vîrsta lui, avea pielea măslinie a Rafeallei şi pometi ridicaţi, şi totodată ochii intens albaştri ai lui Kris Phoenix şi părul blond ţepos.

- Eşti un puşti atît de frumuşel, îi spunea ea în fiecare zi, şi-l îmbrăţişa. Cum de pot fi atît de norocoasă?

- Fin'că mă ai pe mine, pe mine, pe mine! ţipa el fericit.

Da. Îl avea pe Jon Jon. Şi o carieră. Şi un impresar – Tinto Reuben – care vedea bine de interesele ei. Viaţa era bunişoară.

O dată pe săptămînă mama ei îi telefona din Anglia.

- Cînd vii să ne vizitezi, dragă?

- Curînd, îi replica Rafealla conştientă că trebuia.

Mereu aveau aceeaşi conversaţie. Rafealla nu voia să se ducă acasă. Dacă se întorcea îşi amintea de Eddie Mafair, iar Dumnezeu trebuia s-o păzească, să nu încerce cumva să-l vadă pe Jon Jon, deşi pînă acum nu dăduse semne. Odile nu izbise în el la *Annabel's* într-o noapte şi se părea că nu întrebase despre nici unul dintre ei. Măreţ! Era încîntată. Spera că niciodată n-o să mai dea ochii cu el.

Impresarul ei aştepta să-şi termine programul.

Tinto Reuben era un bărbat scund, vesel, de cincizeci de ani, cu obrajii rotofei şi un zîmbet ghiduş. Fusese recomandat de colegii de scenă, iar ei se potriviseră de la început. Tinto era căsătorit, cu şapte copii. Odinioară fusese el însuşi cîntăreţ, de aceea se pricepea în domeniu. Nefiind agent de mult timp, era totuşi respectat şi plăcut, şi avea destui clienţi. Rafealla, şi-a dat el seama, avea toate datele necesare pentru a face carieră. Cînd venise prima oară la el, frumoasa tînără avea orice în afară de experienţă. Acum, după un an, era gata pentru orice.

– Ce-i cu tine, Tinto? l-a întrebat, aprinzîndu-şi o ţigară şi aşezîndu-se.

– Fumezi prea mult, a mustrat-o el.

– M-am obişnuit prost, a rîs ea – este o urmare a timpului cînd eram la şcoală şi cînd fumatul era cel mai rău lucru pe care-l puteam face.

Tinto a zîmbit. Avea veşti bune.

– Săptămîna viitoare este un festival foarte special al cîntecului la Sao Paolo. Eşti invitată şi tu să apari.

Ei i s-a luminat faţa.

– Da?

– E o onoare.

– De ce eu?

– Ai devenit populară, draga mea.

– Îmi pare bine!

– Aşteaptă. Asta nu-i decît începutul.



Sao Paolo era un oraş frumos. Zburînd într-acolo Rafealla a privit pe fereastra avionului ca să se bucure de vederea panoramică de dedesubt.

- N-ai mai fost aici? a întrebat-o Tinto.

- Întotdeauna mi-am dorit să vin.

- Soţia mea s-a născut aici. Ar fi vrut să vină cu noi. Nu-i atît de uşor cu şapte copii de care trebuie să ai grijă, nu?

- Plus unul care-mi aparţine.

- Ei îi place cînd Jon Jon stă la noi. Maria este mama desăvîrşită. A zîmbit ca un om mulţumit.

După ce-au ajuns la hotel, trebuiau să se ducă la repetiţii în hol şi Rafealla urma să-i cunoască pe instrumentiştii din orchestră. Ea prefera minimum de ajutor – numai chitară şi claviatură, uneori tobe. La început întrebase dacă şi-ar putea aduce instrumentiştii cu care lucra de obicei, dar Tinto a considerat că ar fi costat prea mult să zboare şi ei acolo doar pentru un concert de o noapte.

Era o mare zăpuşeală. Ea şi-a împletit părul strîns, şi-a pus pantaloni largi de bumbac şi un tricou mare. Tinto era îmbrăcat în obişnuitul lui costum roz pal – avea mai multe la fel – şi o cămaşă maron strîmtă peste burta lui mare.

- Să-ţi spun ceva, i-a zis Rafealla cînd au intrat în holul pentru repetiţii. Tu trebuie să te opreşti

din mîncat şi eu din fumat.

– Ăsta da tîrg!

– Cînd?

– Cînd ce?

– Cînd te pui pe dietă?

– După Crăciun.

– Asta e peste opt luni!

El a întrebat cu nevinovăţie:

– Aşa?

Scuturîndu-şi capul, ea nu s-a putut abţine să nu zîmbească.

Tinto i-a făcut cunoştinţă cu mai mulţi organizatori ai festivalului. Ea a făcut conversaţie politicoasă despre mai nimic pînă cînd o femeie zveltă îmbrăcată în roşu i-a spus:

– Ah, iată că vin instrumentiştii – Carlos Pinafida la pian şi Luiz Oliveira la chitară. Luiz este un tînăr foarte talentat. Are un stil minunat. La concert o să interpreteze propria lui compoziţie – *Englezoaica.* Este foarte popular pe-aici.

Astfel Rafealla a ajuns faţă în faţă cu Luiz la trei ani după ultima lor întîlnire.

Ţinîndu-şi răsuflarea l-a privit fix şi el a privit-o.

Aerul era încărcat de electricitate.



Bobby Mondella
1984

O călătorie plină de succes. Ajunsese în vîrful muntelui, trăsese adînc aer în piept, dar aerul era stătut. De ce nu se simţea el degajat şi limpede la minte? Cum de devenise totul aşa un rahat?

Bobby Mondella se holba la imaginea lui de pe coperta revistei *Rolling Stone* şi se întreba de ce nu-i făcea nici o impresie. Eşti un împuţit chipeş, şi-a spus fără nici un sentiment şi a întins mîna după o băutură.

Zella Raven se fîlfîia prin cameră – o femeie neagră superbă, îmbrăcată în piele de leopard. Zellei îi plăcea să trăiască pe picior mare. Zella

priza cocaină la micul dejun şi îşi termina ziua cu un pic de drog.

În adîncul inimii ştia că trebuia să se despartă de ea; ea îl trăgea în jos. Odinioară, cu mult timp în urmă, el fusese împotriva drogurilor. Mai mult decît oricine putuse să-şi dea seama cum erau oamenii distruşi de asta.

Acum toţi în jurul lui se drogau zilnic şi uneori lua şi el, pentru că drogurile îi dădeau mai multă putere şi – la dracu' – se simţea pe culmi, stăpînea întreaga lume şi nimeni şi nimic nu-l puteau face să alunece în jos. Nici Nova.

Ah... Nova. Obsesia lui. Uite cum putea avea totul, dar totul nu era suficient, pentru că ar fi dat orice numai să o posede pe femeia pe care n-o putea avea. Nimic n-avea sens.

Cînd era beat sau drogat nu-i mai păsa de toate astea.

Ştia un singur lucru: revista *Rolling Stone* avea dreptate cînd spunea că el nu va mai putea scrie. Nu mai avea inspiraţie – asta era.

Nu avea inspiraţie. Nici o direcţie. Nici un rahat.

Hei – *Rolling Stone* scrisese că Bobby Mondella nu mai era talentul de altădată. Ce-i păsa lui? Ajunsese în vîrf, iar acum era o lungă alunecare în jos.

Zellei îi plăcea să petreacă. În fiecare noapte se duceau la un nou club sau restaurant. Ei deveniseră stăpînii în Las Vegas, unde el apărea

cu regularitate – o amabilitate pentru Carmine, cel mai bun prieten al lui – sau Arnie era? – bunul Arnie.

Cum de reuşeşti să arăţi ca un înecat? I-a întrebat Zella de sub o sălbatică perucă africană care îi stătea în creştet ca o prăjitură spumoasă. Şi nici măcar nu te-ai îmbrăcat.

– De ce m-aş fi îmbrăcat? Nu ne ducem nicăieri.

– Ba da, iubitule. Ai uitat? Este petrecerea cea mare a lui Arnie, pe plajă.

Altă petrecere. Alt timp pierdut. Şi probabil că toată lumea citise articolul din revistă, pe care el nu dădea doi bani. La dracu'! Ce-i păsa lui? Ei n-or să-şi amintească decît că îi văzuseră poza pe copertă. Altă copertă. Mai multă faimă. Şi era un împuţit chipeş...

Mda. Domnul Supervedeta De Soul era un împuţit frumuşel...

Ei, la dracu', şi ce dacă?



Femeile veneau întotdeauna la el. Era o realitate. Ele zîmbeau şi încercau să se comporte normal, dar Zella înţelegea altceva.

– Iubitule, astea îşi expun chiloţeii cu dantelă, indiferent despre ce-ar vorbi.

Sex simbol.

Sex simbol *negru.*

O dublă lovitură.

– Furtuna a fost devastatoare, a afirmat o femeie frumoasă cu un diamant de mărimea unei ghinde pe deget. Dar n-am renunţat niciodată.

– Ce n-ai face? a comentat Bobby.

– Niciodată, i-a spus ea privind serioasă. Cel mai bine e la Malibu.

Oare ea îl plăcea? Tînjea după el? Îl poftea? Oh, da.

– Bobby, dragule! Aşa l-a întîmpinat Poppy Soloman, soţia focoasă a unui şef de studio. Ce drăguţ să te văd din nou. Mulţumesc, mulţumesc pentru că apari la serbarea mea de binefacere. Toată lumea e fericită.

Oare ea îl dorea? Era gata pentru el? Un simplu „da“ şi avea s-o facă.

O privea pe Zella plimbîndu-se prin cameră. De cînd jucase rolul unei răutăcioase într-un film tip Rambo devenise Domnişoara Vedetă de Cinema, jucîndu-şi rolul de pe ecran şi în viaţă cu mare încîntare. Măcar cineva era fericit.

– Hei, omule, dă' cînd nu te-am văzut?

S-a întors ca să se afle faţă în faţă cu vechiul lui prieten Rocket. Acelaşi Rocket cu părul lui lung şi unsuros şi cu hainele în dezordine. Acelaşi Rocket care anul trecut fusese nominalizat pentru un *Oscar* pentru rolul lui într-un film despre corupţia în politică.

Bobby era încîntat să-l vadă. Pierduseră con-

tactul şi mersese fiecare pe drumul lui multă vreme. Cu o camaraderie sinceră, s-au îmbrăţişat.

Frumoasa femeie cu diamantul, şoţia şefului de studio, aştepta neliniştită să fie prezentată actorului capricios, care era cunoscut ca fiind cam ursuz. De cînd Bobby nu mai ţinea minte numele oamenilor, nu se prea grăbea cu prezentările. În loc de asta, a luat un pahar cu băutură şi s-a dus deoparte cu Rocket, lîngă piscină.

– Ai poftă să te uiţi la asta? Rocket şi-a întins braţele cu exasperare. Pen'ce au ăştia nevoie de o piscină cînd dispun de tot oceanul?

– Hei, omule, a dat Bobby din umeri. Asta-i lumea afacerilor cu spectacole – dacă pricepi – tre' să te dai mare.

Rocket s-a strîmbat dezgustat.

– Ce mai filozofie! De ce dracu' nu dau ei o parte din marafeţi ălora cărora le aparţin – oamenilor de rînd? Şi-a scos din buzunar o ţigară mototolită şi a aprins-o.

– Ce faci în Los Angeles, totuşi? Am crezut că nu-ţi place aici.

– Alt film. Este o poveste adevărată despre un anormal din Hollywood care îşi prizează şi viaţa împreună cu cocaina. Tipul are lumea la picioare şi poate face orice vrea. Un tip cu adevărat puternic.

– Te pricepi la felul ăsta de roluri, nu?

O grămadă de lume de pe aici se poate recunoaşte în ăsta. Şi-a luat un pahar, i-a oferit şi

lui Bobby, dar el a refuzat. Rocket şi-a ridicat cinic o sprînceană.

– Eu nu m-aş atinge de drog nici pentru un milion de dolari.

De ce oare Rocket îl făcea întotdeauna să se simtă ca un învins? El era mai încărcat de faimă decît prietenul lui actor. Oare era?

– M-ai văzut pe coperta de la *Rolling Stone?* s-a trezit că îl întreabă.

– De ce faci chestiile astea? i-a zis Rocket mustrător. Te dai peste cap ca să te reguleze ei şi eu nu înţeleg ce-ţi trebuie. Ar trebui să faci ce fac eu. Nimic. Fără presă. Fără nici un rahat, nimic.

Înainte de a se putea apăra, Zella se şi repezise la ei. Se băgase peste Rocket, se lipise de el ca un şarpe strălucitor.

Bobby a plecat de lîngă ei. Se săturase de Rocket şi de atitudinea lui de superioritate. Cine dracu' se credea?

A găsit în baie un grup care priza cocaină şi i s-a alăturat.

Nu conta. Nimic nu conta cu adevărat. Dacă erai vedetă nu trebuia niciodată să explici nimic nimănui.



Kris Phoenix

1985

Probabil că nu era cea mai grozavă idee din lume să se culce cu doamna Citroen, dar o făcuse – o dată – şi n-avea cum să întoarcă timpul înapoi.

Cînd Kris se gîndea la asta – nu i se întîmpla des – îşi dădea seama că nu fusese vina lui. La urma urmei ce putea face un tip cînd se afla faţă în faţă cu nevasta noului lui şef îmbrăcată în nimic altceva decît cu pantofi cu tocuri înalte? „Pardon, nu, mulţumesc!" n-ar fi fost politicos, mai ales cînd ea tocmai dăduse o petrecere în onoarea lui şi îl pusese să stea lîngă unul dintre cei mai mari

manageri din afacerile cu muzică.

O dată era suficient, mulţumesc. Kris îşi dădea seama cînd avea de-a face cu una nesătulă.

Doamna Citroen. Ea îl chemase. Îi trimisese daruri prin şoferul Rolls-Royce-ului. Încercase să-l oblige.

El nu se dăduse bătut. Nu era cazul. În fapt, nu voise decît să prevină orice complicaţii viitoare şi pentru asta îi spusese lui Astrid că se va întoarce cît mai repede în Anglia. Ea era cam rece – îşi pierduse un dinte, dar per total luase lucrurile destul de bine.

Toate acestea se întîmplaseră acum un an şi multe altele se întîmplaseră anul acesta. Fapt e că trebuise să renunţe la Doktor Head. Fusese o mişcare pe care n-o făcuse cu încîntare, dar nu se putuse altfel căci Doktor Head se apucase din nou de băut – iar cînd bea devenea un maniac ieşit de sub control şi lui Kris nu-i trebuia aşa ceva. Pentru cariera lui putea trece peste cadavre, nelăsînd pe nimeni să i-o strice. Îi dăduse lui Doktor Head mai multe prilejuri de a-şi reveni, apoi îl concediase. Din fericire nu aveau nici un contract. Fusese un aranjament simplu – fapt neobişnuit, dar aşa le convenise amîndurora.

La două zile după ce îl concediase, Kris îl sunase pe Hawkins Lamont.

– Am nevoie de cineva care să mă ducă mai sus decît sînt acum, îi comunicase.

– Vino la mine la birou şi o să vorbim.

S-au întîlnit. Au discutat. Amîndoi doreau același lucru. Să îl transforme pe Kris Phoenix în cea mai mare vedetă de rock din lume. Au semnat un contract.

– Te muţi în America, îi spusese Şoimul. Dacă intenţionăm să devii o vedetă internaţională trebuie să ai baza în Statele Unite.

– Lui Astrid n-o să-i convină.

– Pe ea n-o aduce. Las-o în Anglia. Pentru imaginea ta e mai bine dacă nu eşti legat de cineva şi eşti disponibil.

O soluţie excelentă. Astrid prefera să stea la ţară în Anglia, o să fie chiar fericită să stea pe-acolo. Iar el o să-şi petreacă o grămadă de timp revenind în Anglia din cauza lui Bo.

– Perfect! spusese.

După şase săptămîni spusese din nou „Perfect“ cînd îşi cumpărase o casă imensă în Bel Air.

Ţinîndu-se de cuvînt, Şoimul se apucase să facă din Kris Phoenix cea mai mare vedetă de rock din lume. Făcuse o nouă negociere pentru contractul cu *Blue Cadillac.* Îl dăduse pe Kris pe mîinile uneia din companiile cele mai prestigioase de imprimare a discurilor de pe West Coast. Îi sugerase o temă pentru noul lui album. Şi plănuise un turneu special prin cele cincisprezece oraşe-cheie ca să fie cunoscut de întreaga America.

– Trebuie să uităm că a existat vreodată formaţia *The Wild Ones* şi să o pornim de la zero, l-a anunţat cu tot entuziasmul unui general care porneşte la bătălie. De acum nu mai există decît Kris Phoenix. Du-te acasă, aşează-te şi scrie cele mai bune cîntece din viaţa ta. Tema este familia. Nu uita – familia, originile şi prietenia.

Kris a zburat în Anglia, s-a retras la proprietatea lui de la ţară, a închis telefoanele şi s-a pus pe muncă, iar după şapte săptămîni a reapărut cu douăsprezece cîntece pline de sentiment şi de adevăr, pline de tot ceea ce îi ceruse Şoimul.

Noul album a fost numit *Vino înapoi.* Turneul a fost numit simplu *Kris Phoenix' 85.* Ambele au avut un succes uriaş.

Şoimul făcuse după cum promisese. În intervalul unui an Kris Phoenix devenise cel mai mare nume în lumea rock-ului de la Bruce Springsteen încoace.



Rafealla

-1985

Erau momente cînd Rafealla nu-şi putea lua mîinile de pe Luiz şi din fericire se părea că şi el simţea la fel. Dînd de el din întîmplare, acum se hotărîse să nu se mai despartă niciodată de omul ăsta. Trecuse un an şi îşi împlinise dorinţa.

La început se simţeau incomodaţi amîndoi după şocul iniţial în care fuseseră ţepeni de politicoşi.

– N-am ştiut că tu cînţi, îi spusese el.

– Iar eu n-am ştiut că tu trăieşti în Sao Paolo, i-o întorsese ea dorind să-i spună: „Cum ai dispărut? Cum de n-am auzit niciodată de tine? Cum îndrăzneşti să mă tratezi în felul ăsta?"

Ei făcuseră repetiţii în prezenţa unei pisici

siameze alintate şi a unui Doberman sălbatic.

– Ce-i cu tine, Rafealla? o întrebase Tinto. Voi doi vă cunoaşteţi?

– Da, explodase ea în acelaşi timp în care Luiz răspunsese ascuţit:

– Nu.

– Ah... suspinase Tinto. Înţelegea exact ce se petrecea.

Pînă la urmă, muzica îi făcuse să se apropie. Melodia mîngîietoare şi insinuantă a chitarei lui se potrivea perfect cu vocea ei joasă, senzuală. În timpul concertului, ei încă nu redeveniseră prieteni, totuşi erau în armonie.

În dimineaţa următoare, cu puţin timp înainte ca ea şi Tinto să plece de la hotel spre aeroport, Luiz se schimbase.

– Cred că trebuie să vorbim, i-a spus.

– E puţin cam tîrziu pentru asta, i-a replicat ea.

Tinto a ridicat ochii la cer şi i-a dat biletul de avion. Rafealla nu făcea altceva decît să muncească şi nu se distra deloc; nu era normal.

– Da, discutaţi, a încurajat-o dînd din cap cu înţelegere – o să iei alt avion mai tîrziu.

Prin asta el nu înţelesese două săptămîni mai tîrziu. Dar aşa se întîmplase. Şi cînd ea se întorsese la Rio era strălucitoare, aşa cum numai o femeie îndrăgostită putea fi. Luiz, descoperise ea, era un tînăr foarte pasionat, complex. Dispăruse nu pentru că nu o plăcea pe ea, ci pentru că o

plăcea prea tare.

– Nu aveam nimic să-ţi ofer, i-a explicat simplu. N-am fi fost fericiţi.

– Ba da, s-a împotrivit ea.

– Ba nu, a insistat el. Trebuia să plec din oraş. Altfel aş fi cedat tentaţiei.

Vasăzică el avusese motivele lui: mîndria şi altele asemenea. În Sao Paolo cariera lui avansase şi acum, că se întîlniseră din nou, se simţea gata sa accepte o relaţie între ei.

La cîteva săptămîni după întoarcerea la Rio venise şi el după ea căci Tinto îi promisese să le gasească de lucru ca unui duo. Era o promisiune uşor de ţinut. Între ei exista o magie pe care publicul o iubea. Luiz s-a mutat în apartamentul ei şi în viaţa ei de parcă aşa ar fi fost destinul şi ei deveniră inseparabili. Curînd, datorită succesului pe care-l aveau, îşi făcuse şi el un renume. O dată în plus Rafealla uitase de independenţa ei şi împreună cu Jon Jon se mutaseră cu el.

Asta făcea un trio frumos – Rafealla şi Luiz, amîndoi atît de bruneţi cu ochii lor verzi asemănători şi părul negru – şi Jon Jon, blond şi bronzat cu ochii lui albaştri strălucitori, nevinovaţi.

Acum, pentru prima oară în viaţa ei, Rafealla înţelegea ce însemna fericirea adevărată. Avea o carieră la care ţinea, un bărbat pe care îl adora. Şi pe Jon Jon.

Odile îi telefona adesea.

– Trebuie să vii acasă să ne vizitezi cît mai curînd, insista. Altfel mama ta o să se supere îngrozitor!

– Da, în curînd, îi promitea Rafealla fără a avea intenţia s-o facă. N-avea chef să-l scape pe Luiz din ochi şi nu i-ar fi convenit să-l ducă pe el în sînul familiei. Nu că ar fi fost snobi – ba dimpotrivă. Însă Luiz venea din *favela;* pentru el ar fi fost greu să reziste acolo; s-ar fi simţit intimidat pe proprietatea enormă de la ţară a tatălui ei vitreg. Între timp trimitea acasă discurile şi articolele din presă, îndepărtîndu-le pe acelea care menţionau faptul că ea şi Luiz trăiau împreună. Deşi avea acum douăzeci şi cinci de ani, ştia că mama ei va fi şocată, mai ales din cauza lui Jon Jon.

Îşi duceau viaţa idilic. Lucrau împreună, se jucau pe plajele cu nisip alb, bucurîndu-se şi de timpul lor liber, şi de muncă la fel de tare. Luiz era tandru cu Jon Jon – aşa cum tatăl lui nu fusese niciodată.

Succesele lor muzicale erau răsunătoare. Nu numai pentru că amîndoi făceau ceva ce le plăcea, dar erau şi plătiţi pentru asta – cu sume bunicele. În America Latină deveniseră cu rapiditate faimoşi şi scoseseră mai multe discuri cu şlagăre.

Tinto îi privea cu mîndria unui tată, veghea la carierele lor şi îi ajuta să avanseze. Cînd îi vorbise prima oară Rafeallei şi începuse să se ocupe de ea se gîndise că ar putea cînta în duet cu cineva. Dar ea şi Luiz erau perfecţi împreună. Iubirea lor ieşea în relief în tot ceea ce făceau.

– Cred că ar trebui să ne căsătorim, i s-a confesat Rafealla lui Tinto într-o zi. Numai să nu-i spui lui Luiz. El nu ştie.

– O să-mi ţin buzele lipite.

– Bine. Aşa să faci.

Pentru a sărbători faptul că ultima compoziţie a lui Luiz devenise numărul unu – un cîntec pe care el şi Rafealla îl înregistraseră împreună şi totodată al treilea şlagăr consecutiv – Tinto a dat o mare petrecere. Rafealla se ţinuse în umbră, lăsîndu-l pe Luiz să strălucească şi să beneficieze de cele mai multe atenţii. Era atît de frumos şi de fericit. Merita acest succes.

Cu mîndrie ea îl privea mişcîndu-se, fermecînd presa şi pe oaspeţi. El niciodată nu vorbise despre căsătorie, dar în mintea ei era numai asta. Oh, desigur, era fericită şi numai să fie cu el; căsătoria, totuşi, era o legătură permanentă şi, deoarece nu mai voia să se despartă din nou, ideea asta i se părea bună. Hotărîtă să nu fie ea cea care aduce subiectul în discuţie, aştepta să vorbească el. El tăcea, evident mulţumit de acea stare de lucruri.

Alte femei îl tot asaltau. În timpul petrecerii Rafealla observase mai multe muieri care se dădeau la el. Luiz avea un fel de a le respinge avansurile fără a le face să se supere. Era politicos în mod studiat şi manierat, fapt care îl făcea desigur mai interesant. Nimic nu le incita mai tare pe

femei decît un bărbat care li se refuza. Mai ales cînd bărbatul acesta era şi extraordinar de talentat, tînăr, frumos.

Rafealla nu s-a mai putut abţine. În maşină, pe drumul de întoarcere acasă, l-a strîns cu căldură în braţe.

– Am o idee fantastică, i-a zis.

– Ce?

– O idee senzaţională.

El a zîmbit – avea dinţi albi, regulaţi, şi ochii verzi ca smaraldele şi ei îi era greu să reziste.

– Spune-mi, Carioca mea, a încurajat-o, mîngîind-o pe genunchi.

– Hai să ne căsătorim.

O tăcere. O tăcere prea lungă. O tăcere periculoasă.

Chiar înainte ca el să vorbească, şi-a dat seama că nu era în regulă ceva.

El a ezitat şi apoi a îngăimat:

– Voiam să vorbesc cu tine.

Ea de-abia mai putea respira.

– Da?

– Of... Cum să-ţi spun asta? A făcut din nou o pauză, apoi, foarte încet: Rafealla, tu ştii că eu te iubesc... dar asta-i treaba – eu sînt deja însurat.



Bobby Mondella
1985

Mulţimea care îl aştepta la aeroportul din Rio pe Bobby Mondella era imensă. A fost nevoie de mai multe gărzi de corp şi de poliţişti de la pază ca el să poată trece în siguranţă printre oamenii adunaţi acolo. În maşina Rols-Royce trimisă după el, s-a aşezat pe locul din spate răsuflînd uşurat.

Ca să vezi, ei încă mă iubesc, a zis.

Nichols Kline, fiind acum mai puţin nervos datorită mulţimii de fani zgomotoşi, i-a spus:

Sigur. Aici e o ţară străină. Ei sînt rămaşi în urmă cu un an.

Chiar că eşti un împuţit, i-a răspuns furios

Bobby. De cum n-am fost pe locul unu cu un disc, ai şi crezut că sînt terminat.

– N-ai fost pe locul unu cu ultimele *trei* discuri single, l-a corectat Pammy mîngîindu-se pe părul vopsit blond.

Bobby n-o putea suferi pe căţeaua asta scîrboasă. Cum de se însurase Nichols cu ea? Se culca mereu cu toţi prietenii lui şi pe el îl trata ca pe un gunoi. Dar Nichols continua să-şi închipuie că dăduse peste un fel de prinţesă engleză în loc să vadă că era cea mai cretină tîrfă a anului.

Bobby n-a băgat-o în seamă. Se învăţase s-o considere inexistentă. Doamne! Tare-ar fi băut ceva.

– E departe hotelul? a întrebat brusc.

– Ţi se pare că semăn cu un ghid al oraşului? a explodat Nichols. Întreabă-l pe şofer.

Toţi erau obosiţi după acea zi nesfîrşită de la Los Angeles. Hei – ce vină avea Bobby – el nu-i ceruse lui Nichols să vină, mai ales nu cu Domnişoara Grozăvie în cîrcă. Nichols insistase să vină Carlos Baptista, cel care iniţiase concertul brazilian, îl ruga să vină de mulţi ani, iar acum, cu cele trei concerte ale lui Bobby pe scena din Maracana, prinsese ocazia – doar Pammy trebuise să-l convingă puţin.

Bobby ar fi vrut oarecum să fie şi Zella cu el – ar fi vrut măcar un aliat. După aceea însă se simţise uşurat că nu o luase. Zella nu era zdravănă –

precis. Ea se comportase iraţional cu ocazia ultimului film şi îi bătuse pe doi bărbaţi de la machiaj înainte de a fi ţinută şi dusă pînă la urmă la *Centrul Betty Ford* pentru dezalcoolizare.

Zella nu-i făcea bine; avea să-l tragă în jos împreună cu ea dacă nu era atent. Nu era vina ei, femeia pur şi simplu nu se putea abţine să nu producă dezordine.

O vizitase la clinică înainte de plecare. Cu un zîmbet obosit îi spusese:

– Hei, supervedeto, poate că şi tu ar trebui să fii aici cu mine, nu?

De ce dracu' ar fi trebuit? Mda – se obişnuise să bea. Sigur – lua cocaină. Dar se putea ţine sub control. Ştia exact ce trebuia să facă. Şi oricînd ar fi vrut să se oprească, nu era o problemă, putea.

În sufletul lui ştia ce-şi dorea cu adevărat – să lase *Nichols Hit City* şi să se întoarcă la rădăcinile lui.

În urmă cu nouă luni se dusese la Amerika Allen la Grammy Awards. Ea făcuse treabă bună prin ani. *Soul On Soul* era a doua companie după *Motown*, în domeniul celor mai mari cîntăreţi negri.

El concurase cu unul dintre oamenii ei pentru *Cel Mai Bun Recital Vocal R & B,* un premiu pe care îl obţinuse de mai multe ori. Vedeta ei luase premiul – un puşti cu o faţă proaspătă, cu părul ca spicul, vesel şi plin de entuziasm şi încîntare.

Bobby îl aplaudase împreună cu publicul. Era prima oară din 1977 cînd nu luase nici un premiu

şi asta îl durea.

Pe drumul spre casă îi spusese şoferului să se ducă pe Sunset la *Tower Records* ca să cumpere discul puştiului. Întors acasă, l-a ascultat. Un şlagăr excelent cu ritmuri africane şi muzică pe sintetizator. Suna original şi teribil de bine.

Apoi a ascultat ultimul lui disc. Aceleaşi vechituri. *Soul* senzual, vibrant. Poate că aşa ceva era depăşit.

Se obişnuise să folosească un producător pe care i-l impusese Arnie Torterelli în loc să facă el singur ceea ce-ar fi trebuit. O altă favoare. Sosise timpul să facă schimbări.

A cerut un nou producător.

– Vreau să fac ceva deosebit.

Acel ceva deosebit nu-i reuşise. După cum reliefase Pammy cu drăgălăşenie, ultimele lui trei discuri single nu ajunseseră să ocupe locul unu, deşi albumul de pe care fuseseră trase ajunsese la vînzări respectabile.

„Respectabile", asta nu era mare lucru. Unde era acel loc unu obişnuit? Era o super-vedetă, pentru numele lui Dumnezeu, aici nu încăpea discuţie.

Bobby Mondella aluneca pe o pantă şi nu-i plăcea cîtuşi de puţin. Nu-i plăcea asta mai ales cînd o auzea vorbind despre subiect pe cretina de nevastă a lui Nichols.

Ştia el care era cauza – avusese prea multe apariţii şi în prea multe locuri, imprimase prea

multe discuri în loc să se concentreze asupra conţinutului. Bobby Mondella fusese mult prea expus. Trebuia să se întoarcă la oamenii cărora le păsa de el cu adevărat. Cei de la *Nichols Hit City* erau orientaţi spre bani în principal – voiau să facă dolari şi forţau, forţau, forţau. Erau mai răi decît cei de la *Blue Cadillac* în privinţa asta.

Soul On Soul avea mare interes în privinţa calităţii şi stilului cîntăreţului. Amerika te inspira cînd lucrai cu ea şi totuşi el o lăsase, plecase cînd trebuise s-o ajute. Cînd se întîlniseră la început, ea îl luase pe credit.

Bobby îşi pusese în minte la Rio să-i spună lui Nichols că vrea să plece. Dacă îi oferea companiei *Hit City* un refuz de contract în cazul în care voiau să mai înregistreze o nouă piesă cu el, era sigur că îl vor lăsa să plece. Destul că fusese la nuntă, le făcuse economii la Las Vegas şi tot felul de alte favoruri. Acum avea nevoie de timp ca să se întoarcă la compoziţia şi la interpretarea unei muzici pentru care avea aplecare reală. Fără Stella putea face acest lucru.

Copacabana Palace era un hotel cu multe etaje, strălucitor şi dădea înspre Ocean şi spre renumita plajă cu nisip alb Copacabana. Bobby locuia într-un apartament magnific la etajul cel mai de sus. Avea şampanie la gheaţă, un coş uriaş cu fructe proaspete şi mai multe aranjamente florale, sofisticate, în ambele camere. Florilor le erau

ataşate diferite cărţi de vizită.

Înainte de orice şi-a luat o băutură, apoi s-a uitat la cărţile de vizită. *CARLOS ŞI CHARA BAPTISTA VĂ UREAZĂ BUN VENIT LA RIO... CU COMPLIMENTELE LUI CARLOS BAPTISTA ŞI ALE PERSONALULUI LUI...* şi aşa mai departe.

Noaptea era programată o cină pentru el ca să se întîlnească cu organizatorul concertului Spre furia lui Nichols şi a lui Pammy, el s-a ascuns, stînd în pat cu o sticlă de bourbon şi un platou de la bucătăria de serviciu, privind la televizor. Stabilise o regulă nouă – se săturase să facă ceea ce doreau ceilalţi. Fără amabilităţi. În viitor avea să facă exact ceea ce dorea el, iar dacă lor nu le plăcea, să se ducă la dracu'.

Poate chiar avea să se lase de băutură şi de droguri o vreme. Că doar putea s-o facă oricînd... pur şi simplu oricînd.

Carlos Baptista i-a telefonat. Omul era politicos şi îngrijorat, nu enervat aşa cum fusese Nichols.

– Ne pare atît de rău că nu puteţi să veniţi la masă. Aveţi nevoie de ceva?

– Nu, sînt doar foarte obosit, i-a explicat Bobby. Din cauza zborului şi a celorlalte treburi.

– Carlos înţelege perfect. Poate o femeie tînără ca să vă facă masaj şi să îndepărteze tensiunea...

– Eu nu am nevoie să-mi aranjeze cineva problemele de sex.

– Nu am intenţionat să vă insult.

- Hei, omule. Nici o insultă. Totul e bine.

A schimbat plictisit canalele la televizor, zăbovind ca să privească un tînăr cuplu de cîntăreţi. Erau proaspeţi şi originali, fata era de o frumuseţe exotică, iar bărbatul era foarte brunet şi frumos. Aroma lor braziliană de *samba* şi *jazz* era dulce, totuşi ritmică şi foarte senzuală.

S-a ridicat cu interes în capul oaselor. Oare asta era inspiraţia pe care o căutase? *Soul* cu un amestec de *samba* şi *jazz?* Genul lui de *soul* se potrivea cu stilul lor?

Brusc s-a ridicat în picioare. Asta era. Ştia că asta era sunetul, muzica pe care o căuta.

Cînd au apărut genericele din finalul spectacolului le-a căutat numele.

Rafealla şi Luiz. S-a întins după o foaie şi le-a notat.

"Rafealla şi Luiz, s-a gîndit. S-ar putea face ceva. O, da. Oh, da!"



Rio era salvarea lui. Rio, cu atmosfera lui învechită şi cu oamenii lui prietenoşi. Cele trei concerte ale lui de la stadionul Maracana au fost un succes uriaş şi el s-a simţit în plină adulaţie. Sud-americanii îl iubeau în mod clar pe Bobby Mondella.

După multă gîndire şi spre marea consternare a lui Nichols i-a spus că se hotărîse să rămînă la Rio o vreme.

– Nu poţi face asta, obiectase răguşit Nichols. Avem tot felul de angajamente.

– Anulează-le.

– Nu eşti zdravăn la cap?

– Îmi place aici. E un loc care-mi face bine. Nu beau. Mă relaxez. Şi da – rămîn.

Nichols era furios; în obraz îi tremura un muşchi încercînd să se abţină.

– Cît o să stai?

– Cît o să mă simt bine.

– Bobby , nu se poate. Ai un contract.

– Îl bag în mă-sa de contract şi te bag şi pe tine. M-am săturat să fiu manipulat. Ştii ceva? Lucrez pentru alţii de la vîrsta de doisprezece ani şi acum m-am hotărît să-mi ţin capul sus. Avem un contract, aşa că o să te satisfac numai cînd o să cred de cuviinţă, dar acum nu vreau. Ai priceput?

– O să regreţi asta, a ţipat Pammy, băgîndu-se brusc şi ea.

– Tacă-ţi gura, idioato, a răcnit Nichols, vărsîndu-şi nervii asupra ei.

Rezultatul a fost că Nichols, furios, şi cu nevastă-sa au fost forţaţi să se întoarcă la Los Angeles. Fără Bobby.

Au trecut şase luni şi, în ciuda numeroaselor ameninţări şi a apelurilor telefonice furioase de la

Nichols, Bobby continua să fie fericit. Aranjase prin agentul lui de afaceri să îi vîndă vila de la Hancock Park şi toate proprietăţile. Îi spusese Zollei că a terminat cu ea; ea nu fusese surprinsă. Şi el începuse să trăiască din nou.

O perioadă lungă lansarea lui ca vedetă îl ţinuse închis în cursă şi-l făcuse să-şi piardă controlul. Acum revenise cu picioarele pe pămînt şi asta-i plăcea. Avea un apartament frumos în Chopin Building, lîngă *Copacabana Palace,* şi diferite prietene – nici una prea grozavă. Şi cel mai important dintre toate era că nu mai lua droguri şi bea foarte puţin.

Lenea, a descoperit el, era ceva foarte plăcut. Şi pentru că nu trebuia să scrie neapărat, avea o inspiraţie nebună şi cîntecele curgeau gîrlă.

La puţin timp după ce-i văzuse pe Rafealla şi Luiz la televizor aranjase o întîlnire. În următoarele luni deveniseră prieteni buni şi totodată colaboratori şi, deşi nu era posibil să înregistreze împreună din pricina neînţelegerilor cu *Nichols City,* apăreau uneori împreună în concert din pură plăcere.

În momentul în care el se gîndea că viaţa lui era pe calea cea bună, reapăruse Nova. Doi ani de tăcere şi într-o zi îi telefonase pe linia privată de parcă ar fi fost tot timpul împreună.

- Sînt la aeroport. Te pot vedea? îl întrebase cu nerăbdare.

- Vino drept aici, îi replicase calm.

Inima lui nu putea rezista în faţa Novei.



Ca în vremurile de demult, ea se întorsese înapoi în viaţa lui. Nova Citroen cea rece, femeia de clasă. Regina Glaciată pentru cei care n-o cunoşteau. Iubirea vieţii lui.

Ca într-o scenă deja trăită, i-a deschis uşa femeii pe care a recunoscut-o cu greu, iar ea aproape că i-a căzut la picioare. Sharleen, acum foarte mulţi ani, o zdreanţă însîngerată – iar acum Nova, în aceeaşi stare, cu faţa umflată şi descompusă. Era îmbrăcată într-o haină de nurcă, cu ochelari negri şi se clătina.

– Isuse Cristoase! a exclamat el. Ce ţi s-a întîmplat?

De parcă n-ar fi ştiut. Marcus Citroen.

– Bobby... vocea ei tremura acum. Oh, Bobby! Am luat un avion şi am venit la tine. N-am ştiut unde altundeva să mă duc.

Avusese o legătură îndelungată şi niciodată cît timp fuseseră împreună ea nu arătase că ar fi vulnerabilă. Nova întotdeauna dominase.

El şi-a deschis braţele şi ea s-a aruncat în îmbrăţişarea lui.

– Haide, iubito, a mîngîiat-o. E perfect, sînt aici pentru tine. Totul o să fie bine. Ar fi fost dacă nu

s-ar fi despărţit niciodată.

Ea a început să suspine, să ţipe de durere.

– Niciodată nu m-am gîndit că o să dau de tine. N-a fost uşor. Doamne, Bobby... îl urăsc, întotdeauna l-am urît.

El a condus-o înăuntru, i-a scos haina, a aşezat-o pe canapea şi i-a turnat un pahar mare cu coniac.

– Linişteşte-te, iubito, i-a spus mîngîietor. Ia-o uşurel şi spune-mi totul.

Ea şi-a revenit încet. Şi-a scos ochelarii negri. Avea vînătăi negre şi albastre la ochi.

– Bastardul ăsta nenorocit şi sadic! a spus el furios.

– L-am părăsit. Vocea ei era mai mult o şoaptă. Şi acum el o să încerce să mă distrugă.

– Să te distrugă? Eşti nebună? El este în mare primejdie. Uite ce ţi-a făcut.

– Nu înţelegi, i-a spus ea disperată. El *poate* să mă distrugă. Îl cunosc pe Marcus. O s-o facă.

– Cum asta? a întrebat-o fără a o crede.

– O să spună lumii adevărul despre mine.

– Şi care-i adevărul?

Plecîndu-şi ochii, ea i-a spus:

– Că atunci cînd m-a găsit, eu eram curvă.

El a privit-o cu neîncredere.

– Haide...

– E adevărat. Vocea ei era amară. Acea doamnă Citroen pe care toată lumea o ştie –

eleganta doamnă Marcus Citroen – era odinioară foarte scump plătită, o curvă foarte bine cotată în Germania. Marcus... m-a descoperit. El... m-a schimbat. El a modelat în mine o femeie aşa cum şi-o dorea şi apoi, cînd am devenit exact aşa cum îşi dorea, s-a însurat cu mine.

Lui Bobby i se uscase gîtlejul; pentru prima oară după luni de zile simţea nevoia să bea ceva.

– Nova, i-a spus, mi-e imposibil să cred.

– De ce? L-a privit lipsită de expresie. Este adevărat. Asta te dezgustă? Îţi pare rău că am fost împreună?

El a scuturat din cap – nici nu ştia ce sentimente are. Ani de zile o rugase pe Nova să-l părăsească pe Marcus şi acum uite ce se întîmplase.

– Mai mult de asta, i-a spus ea, am nevoie să-ţi spun totul, Bobby, pentru că vreau să ştiu ce simţi. A făcut o pauză rîzînd cu amărăciune. Nu vreau de la tine decît adevărul.

Trăgînd adînc aer în piept, el i-a spus:

– Orice ar fi iubito, ai depăşit limitele.

– Şi încă cum, i-a aruncat ea holbîndu-se la el sfidător. Bobby, eu sînt pe jumătate neagră.

– Ce?

Ea şi-a mîngîiat părul blond foarte deschis.

– Oh, niciodată n-ai fi bănuit, nu-i aşa? Nimeni n-ar putea spune asta. Cînd Marcus m-a trimis la Paris ca să fiu prelucrată, el mi-a albit şi pielea

odată cu părul, nu că aş fi fost vreodată prea brunetă. Mama mea era albă. Tatăl méu a fost un negru cu care s-a culcat într-o noapte la beţie. Din păcate a aşteptat prea mult ca să facă avortul, aşa că am rezultat eu.

– Ii – suse!

– Aşa că vezi, a continuat ea pe o voce slabă. Nu sînt femeia pe care ţi-ai imaginat-o. Sînt o curvă pe jumătate neagră din Germania. Nu sînt doamna strălucitoare care apare pe primele pagini ale revistei *Moda zilnică a femeilor* şi dă cele mai reuşite petreceri din oraş. Eu sînt o înşelătorie, Bobby, iar Marcus o să dea totul în vileag pentru că am îndrăznit să-l părăsesc.



El şi-a anulat toate aranjamentele şi a angajat un doctor s-o îngrijească pe Nova. Omul l-a privit pe Bobby acuzator.

– N-am făcut eu asta, i-a explicat repede Bobby. A păţit-o de la soţul ei.

– Cum o cheamă? a întrebat doctorul completînd o reţetă pentru un somnifer.

– Margaret, a minţit Bobby. Margaret Smith.

– Are nevoie de odihnă. Nu sînt contuzii interne. Comprese reci pe ochi şi multe lichide. O pauză. Ar trebui să raportez treaba asta. Femeia

asta a fost foarte tare bătută.

– Lăsaţi, doctore. Şi-aşa a avut destule neplăceri.

– Foarte bine, şi l-a privit din nou acuzator.

Treptat Bobby a pus cap la cap întreaga poveste. Una din vizitele lui Marcus la o casă de curve din Paris. Lui îi plăcea să-şi privească nevasta cu alţii. Ea făcea ce dorea el. Era o parte din distracţia lor. Mai tîrziu el invitase două din fete în apartamentul lor. De data asta Nova obiectase. Dar Marcus insistase. Fetele erau tîrîturi de pe stradă, le furaseră haine şi bijuterii. Nova spusese că se săturase. Marcus afirmase că trebuia să facă numai ce spune el. Începuseră să se bată, iar el o lovise cu o crosă de golf, apoi plecase. De cum plecase, ea îşi luase cîteva lucruri, se dusese cu taxiul la aeroport şi luase primul avion spre Rio. Marcus habar nu avea încotro.

– Totuşi cum de ai făcut-o? a întrebat-o el.

– A sosit vremea, i-a replicat ea simplu.

Acum era în apartamentul lui şi el nu ştia ce sentimente îl încearcă. Avea nevoie de timp. Drace! Doar ea nu-şi putea închipui că se întorcea în viaţa lui fără a găsi nimic schimbat, nu?

Pe deasupra, el primise un telefon surpriză de la Carmine Sicily.

– Noi vrem să te întorci la treabă, Bobby, îi spusese pe un ton amabil Carmine. Noi vrem să iei un avion spre Los Angeles săptămîna asta.

Vreau să-ţi spun *săptămîna asta,* altfel n-o să mai mergi niciodată în nici o călătorie. Ne-am înţeles?

Nu mă întorc, Carmine. Nu încerca să mă obligi. Vorbeşte cu avocaţii mei.

- Te joci cu oameni cu care nu trebuie să te joci, i-a spus mieros Carmine. Marţea viitoare este aniversarea surorii mele. Ea te place, Bobby. Te consideră frumuşel. Să fii aici. Fii deştept.

Bobby nu i-a spus Novei nimic despre telefon. Să-l ia dracu' pe Carmine Sicily cu ameninţările lui. Nu-l puteau atinge, erau doar vorbe.

Zile în şir, Nova a zăcut în mijlocul patului lui privind la televizor. Rănile începeau să i se vindece. El îi făcea omletă şi supă şi îi cumpăra reviste. Singurul lucru pe care nu-l putea face era să facă dragoste cu ea. Avea nevoie de timp.

Ea aştepta cu răbdare. Nu spunea nimic. În felul ăsta îl testa, şi el era conştient de asta.

Nova, iubito – ar fi vrut el să spună – nu-mi pasă de trecutul tău, nu are nici o importanţă pentru mine. Singura mea îngrijorare este legată de influenţa pe care a putut-o avea Marcus asupra ta în tot acest timp. Mă întreb de ce n-ai rupt-o cu el cînd ţi-am oferit prilejul acum doi ani? Ce te-o fi făcut să te iei după el? *De ce, iubito?*

De ce?

Între ei stăteau „de ce-urile" ca un perete de cărămidă.

După cîteva zile el a simţit nevoia să iasă la plimbare, să bea o bere, să facă orice.

– Hei – o să te simţi bine? a întrebat-o plin de solicitudine. O să mă întorc peste o oră.

Ea a dat din cap. El a plecat şi s-a dus la Lu şi Rafealla. Ei au fost încîntaţi să-l vadă.

– Ţi-am dus lipsa, i-a spus Rafealla. Unde-ai fost?

El a dat din umeri.

– Nicăieri. A venit la mine o prietenă din Statele Unite.

– O doamnă prietenă? a întrebat ghidu Rafealla.

– Mda.

– Ceva serios?

– Să zicem, dar nu mă însor.

N-a stat mult timp; era prea agitat. Nu se putea opri să nu se gîndească la Nova zăcînd în pat, aşteptîndu-l să facă ceva; s-o ajute.

Vasăzică fusese tîrfă odinioară. Conta asta cu adevărat? Nu. Dar ceea ce făcuse cu Marcus avea importanţă.

Aveau de discutat. S-a îndreptat cu hotărîre spre casă.

Apartamentul era întunecat cînd a intrat; strălucirea ecranului televizorului din dormitor era singura lumină. Sonorul de la televizor era dat tare, prea tare.

Şi-a dat seama că nu era în regulă ceva, însă

puţin cam prea tîrziu căci de cum a intuit pericolul, a şi fost apucat din spate, i-au fost răsucite braţele într-o strînsoare de fier, şi a început lupta. Bobby era puternic, o sută optzeci şi cinci de centimetri de muşchi puternici. Dar în spatele lui nu era un singur om, ci doi, poate trei. Îi auzea gemînd, le simţea respiraţia greoaie.

Prin cap îi treceau cu rapiditate tot felul de gînduri. Nova. Oare era în siguranţă? Rahat! Dacă o loviseră avea să-i omoare.

Ei încercau să-l culce la pămînt – lovindu-l, izbindu-l. Un obiect dur l-a lovit în partea din spate a craniului, capul i-a explodat, a văzut stele verzi. Vasăzică era adevărat – se vedeau stelele.

Isuse, sîngele îi curgea pe faţă şi mai era ceva. Îi simţea mirosul. Ce dracu' voiau ei? Îl tîrau pe jos acum, pe mochetă, înspre balcon.

L-a invadat groaza.

Aveau de gînd să-l arunce peste blestematul de balcon. Aveau de gînd să-l omoare. Isuse! ISUSE!

A răcnit, dar era prea tîrziu. Cădea... Cădea în spaţiu... Cădea...

Se terminase totul.



Los Angeles, 1987

Sîmbătă, 11 iulie

Parada Rolls Royce-urilor şi Mercedes-urilor cu şoferi şi a altor automobile exorbitant de scumpe care soseau la proprietatea de pe plajă a Citroen-ilor era impresionantă. Fiecare maşină era oprită la punctul de intrare şi ocupanţii identificaţi şi căutaţi pe o listă principală. Apoi, la apărătoarea de vînt, era ataşat un număr şi şoferul îi putea duce pe oaspeţi la casa principală, unde coborau din maşină. După aceasta, şoferul conducea maşina la un loc de parcare aflat la cinci minute mai încolo. La plecare oaspeţii aveau să-şi regăsească

mașina conform numărului primit.

Mai mulți valeți se ocupau cu operațiunea parcării, pentru a se asigura că totul decurgea normal, fără încurcături de trafic.

Apoi oaspeții treceau printr-o procedură de securitate secundară cînd intrau în holul de recepție din casa principală. Numele lor erau căutate de două ori pe o altă listă și apoi erau însoțiți afară către zona aflată sub pavilion unde începea propriu-zis petrecerea.

Îmbrăcat într-un costum imaculat pentru dineu, cu o jachetă albă de mătase creată special pentru el în Hong Kong, Hawkins Lamont se plimba printre oaspeți. Cybil Wilde se afla alături de el, nu prea potrivit îmbrăcată pentru ocazie, dar nu conta. Cybil era atît de grozav de drăguță, încît nimeni nu băga în seamă cu ce era îmbrăcată. Pe Hawkins nu-l deranja s-o escorteze în timpul cocktail-ului, fata era un accesoriu fermecător.

– Ia-o de-aici pentru Dumnezeu, mormăise Kris. Mă calcă pe nervi.

Hawkins se simțea dator. Asta însemna să fii impresarul personal al cuiva, nu? Să ai grijă de toate lucrurile de care vedeta nu se putea ocupa, inclusiv de prietenă.

Zîmbind amuzat, Hawkins se întreba dacă nu cumva lui Kris i-ar face plăcere ca tot el să facă și dragoste cu prietenele lui. Totuși, nu-i era chiar atît de obligat. Lui Hawkins îi plăcea să fie văzut

cu fete frumoase. Lui îi plăcea chiar să le privească jucîndu-se împreună. Dar nu se ostenea să se culce cu ele. Îşi pierduse interesul în domeniul sexului de cînd descoperise afacerile. Banii, reprezentau cea mai mare dintre satisfacţii.

– Fantastic! s-a bucurat Cybil. Aţi văzut cine-i aici? Cred că l-am zărit pe starul italian de cinema, care-mi place cel mai mult.

– Da, sînt mai multe vedete, a zis Hawkins. Pune-o pe Nova să le spună şi ele apar imediat.

– Oamenii ăştia chiar plătesc cîte o sută de mii de dolari de fiecare cuplu? a gîfîit Cybil.

– Ce-s banii? Îşi pot permite. Şi dacă guvernatorul reuşeşte să ajungă la Casa Albă, ei toţi or să aibă un loc la masa lui.

– Oh, aş vrea să-l întîlnesc. Atunci o să am şi eu un loc la masa lui!

– Sînt sigur că vrea şi guvernatorul Highland să-l întîlneşti, a zis Hawkins, ştiind pe deplin cît îi plăceau acestuia blondele californiene apetisante – exact genul lui. Vino. I-a oferit braţul. Hai să-l găsim pe acest domn.



În sfîrşit singur, Kris a bodogănit-o pe Cyndi Lou Planter, ziarista engleză cu faţa ca luna plină şi cu întrebările ei prosteşti. De ce-i lăsa el pe

reporteri să-l deranjeze? De ce-şi pierdea timpul cu gînduri negative?

Kris Phoenix era pe culmea de sus. Normal că toţi voiau să-l tragă în jos. Asta-i firea omului...



Maxwell Sicily trecea printre oaspeţii iluştri cu tava sus, cu pizza cu somon afumat şi caviar – cea mai la modă gustare în Los Angeles. Degetele apucau cu lăcomie. Încheieturile păroase ale mîinilor cu ceasuri de zece mii de dolari nu greşeau direcţia.

Nici nu parcursese jumătate din drum şi tava se golise. S-a întors rapid la bar şi a luat un nou transport cu aperitive. Pateuri cu crabi şi sos.

– Ce delicios! a exclamat o femeie grasă în rochie roz de satin, apucînd două. Şi-a vîrît un pateu în gură, iar pe celălalt l-a băgat adînc în sosul roşu. Maxwell a observat cum i se scurgea sosul pe pieptul imens cînd a vîrît pateul în gură. Cu-atît mai rău!

S-a dus mai departe, ascultînd frînturi de conversaţie, privind bijuteriile preţioase. De ce oare invitaţii îi tratau pe chelneri de parcă n-ar fi existat? Mîinile înhăţau, dar ochii nu li se întîlneau, cît despre vreun "mulţumesc" nici nu putea fi

vorba. Să-i ia dracu' pe paraziţii ăştia bogaţi.

Din fericire n-avea să facă aşa ceva toată viaţa. Slavă Domnului, el era mai isteţ decît toţi ăştia împreună.

Maxwell Sicily era un învingător. La sfîrşitul nopţii el o să devină mai bogat decît toţi.



Vocea lui Marcus Citroen suna poruncitor la telefon.

– Rafealla?

– Da, Marcus.

– Vreau să te văd după concert.

– N-o să fii ocupat cu oaspeţii?

– Kris Phoenix o să apară după tine. Apoi vor fi discursurile şi licitaţia. Vom avea destul timp. Cînd termini, te întorci în camera ta. Scapă de fata de la publicitate şi de toţi. Atunci o să vin să te văd. Singură. Înţelegi?

Îi era cam teamă. Dar era un preţ şi promisese să-l plătească.

– Da, Marcus.



Grăbindu-se de la San Vicente spre plajă,

Speed s-a uitat la ceasul de pe pupitrul de bord. Întîrziase, Isuse! Ce noroc spart în fund.

De-abia de-a apăsat pedala şi limuzina rapidă a ţîşnit depăşind o Porsche galbenă condusă de o blondă. A încetinit un pic doar ca s-o zărească în oglinda retrovizoare.

Grozavă! O blondă într-o maşină Porsche. Genul lui de gagică.

A apăsat iar pe accelerator şi limuzina a luat-o la goană.

De-ar putea proceda ca şi cu maşina, visa Speed cu ochii închişi, orice muiere ar fi în culmea extazului sexual! Cum ar fi Sugarbuch, fosta lui soţie. Baracuda asta nu spărgea ouăle, le sugea şi le bea la micul dejun!

Sugarbuch. Ce mai şmecheroaică era ea, cu ţîţele ei turbate şi părul roşu deschis – şi la păsărică la fel pentru că şi-l vopsea. Orice tip care-o zărea – şi toţi o observau – încerca să pună laba.

Nenorocirea era că ea-i lăsa. De-aia şi el o înşela cu cîte-o noapte fierbinte în Las Vegas cînd avea zece mii de marafeţi în buzunar şi cîte-o blondă grozavă de fiecare parte.

Din păcate gologanii nu durau prea mult şi nici blondele.

Gîndindu-se la fosta lui nevastă i s-a urcat tensiunea. Sugarbuch era ceva deosebit – tîrfele nu erau nimic pe lîngă ea.

S-a trezit sub o lumină puternică.

Un vehicul al poliţiei era în urma lui şi semnaliza cu farurile.

La dracu'? Ce era aici? Un oraş înţesat de poliţişti? Peste tot te-mpiedicai de ei.

A tras pe-o parte fără nici o plăcere.



Bobby Mondella se plimba de colo-colo prin cameră. Îl durea capul. O durere pulsatilă de craniu care-l înnebunea. La dracu' cu Nova Citroen. Credea că se poate băga iar în viaţa lui, de parcă episodul din Rio nu s-ar fi petrecut niciodată.

Păi greşea. El nu mai reprezenta maşina ei sexuală. În ce-l privea, nu-i păsa absolut deloc dacă avea sau nu să-i mai vorbească vreodată.



Vicki s-a asigurat că toate trei celebrităţile se aflau în camerele lor. Mare rahat. Oamenii faimoşi mureau altfel decît toţi ceilalţi? Şi ei se duceau la toaletă, nu? Exact precum masele.

Vicki nu era deloc impresionată. Avusese şi ea cîţiva într-adevăr faimoşi pe timpuri. Mă rog, nu

chiar de faimă mondială – dar avusese mai mult decît un disc-jockey din Los Angeles cu coşuri pe fund. Şi un agent foarte bogat din Hollywood care afirma că ştie totul despre toată lumea. Cel puţin aşa îi spusese, că e senator. O pusese să stea în genunchi şi să jure credinţă steagului şi apoi o pusese să dea onorurile în faţa a altceva, considerat de el mult mai important.

Bărbaţi! Ce adunătură! Totuşi, trebuia să recunoască, îi iubea – cădeau atît de uşor! Tom era un exemplu perfect. I se devotase total după o singură privire pătrunzătoare.

S-a uitat în jur ca să se asigure că n-o vede nimeni şi s-a strecurat într-un apartament liber. A deschis dulapul să constate dacă totul se afla la locul cuvenit – valiza goală *Vuitton* pe care-o pusese ieri acolo şi mica trusă a lui Maxwell. Totul era la locul său.

Cu o ocheadă rapidă în oglindă, şi-a aranjat puţin înfăţişarea personală. Oh, ce fericită o să fie cînd o să scape de uniforma de servitoare pe care fusese forţată s-o poarte şase săptămîni în şir! Şi-a descheiat rapid cîţiva nasturi, şi-a suflecat puţin fusta, şi-a ciufulit uşor părul şi şi-a dat generos cu ruj.

– Mai bine-aşa păsărică, a murmurat pentru sine.

Era momentul concertului, lumea era acolo, iar ea nu mai putea zăbovi.



Marcus Citroen i-a căutat ochii soţiei lui care se deplasa cu graţie printre oaspeţi. O femeie impresionantă, Nova Citroen. Elegantă, sigură pe sine, partenera perfectă. Făcuse cea mai bună alegere cînd o acaparase, deşi îşi asumase un risc teribil şi ar fi putut ieşi cît se poate de rău.

În toţii anii căsătoriei lor nu fusese decît o singură perioadă periculoasă, un timp pe care prefera să nu şi-l mai amintească. Dar şi-atunci învinsese el ca întotdeauna. Rapid. Cu pricepere.

Marcus Citroen ştia întotdeauna exact ce-avea de făcut. Nimeni nu-l putea împiedica. Nimeni nu avea atîta curaj. Nici chiar Nova.



Kris Phoenix
1986

Fata de la televiziunea comercială avea ochii mari, albaştri, un zîmbet larg cu dinţii albi tipic americani, un nas cîrn, cascade de păr blond ca mierea şi un trup senzaţional.

– Vreau s-o întîlnesc, a zis Kris Phoenix. Aflaţi cine este.

N-a fost nevoie de un mare efort. Era Cybil Wilde – un foarte nou model, cu un viitor tip Christie Brinkley-Cheryl Tiegs.

Ea se afla la New York. Kris la Los Angeles.

– Să ia avionul să vină aici, a zis Kris.

Ea a spus:

– Mulţumesc, dar nu, mulţumesc.

– O vreau pentru coperta noului meu album, le-a zis Kris oamenilor lui. Ei i-au replicat că fata era de trei ori mai scumpă decît un model obişnuit.

– Nu-mi pasă. Plătiţi-o, a zis Kris.

A fost aranjată o şedinţă de fotografiere şi Cybil Wilde a zburat pînă la Los Angeles, Kris s-a asigurat că limuzina pentru ea este plină cu trandafiri albi şi i-a trimis un bileţel prin care-o ruga să ia cina cu el. S-a asigurat înainte că plata va fi făcută de compania de discuri.

Ea a pus-o pe mama ei să-i telefoneze cu scuze că n-o să vină la cină. *Mama ei!* Aflase că fata migrase din California la New York, iar familia ei locuia confortabil la Encino.

Kris o dorea înainte chiar de a se fi întîlnit. Astrid stătea în Anglia, ea ura America şi tot ceea ce ea considera *„circul rock and roll".* Era perfect fericit cu Astrid, dar avea nevoie de o femeie în America şi din momentul în care o zărise pe Cybil pe ecran – o reclamă pentru iaurt – îşi dăduse seama că ea era fata potrivită.

Unul dintre oamenii lui a fost pus să alcătuiască un dosar asupra persoanei ei. În noaptea dinaintea şedinţei de fotografieri, el stătuse în pat şi studiase dosarul.

Evidenţă asupra lui Cybil Wilde
VÎRSTA: 18
ÎNĂLŢIME: 170 cm

MĂSURI: 89,53,89
CULOAREA PĂRULUI: blond ca mierea
GREUTATE: 54 kg
CULOAREA OCHILOR: albastru precum cicoarea.

Ea mersese la un liceu local, avusese relaţii cuminţi cu băiatul de la apartamentul vecin, avusese doi cîini şi un poney şi învăţase foarte bine. Cînd avea şaisprezece ani prietenul ei dăduse o fotografie de-a ei pentru concursul *„modelul anului"* iniţiat de o revistă. Ea obţinuse o excursie la New York şi fusese prezentată la una dintre cele mai bune agenţii de modele din oraş. Un an de încercări. Un an în care învăţase secretele meseriei. Rupsese relaţia cu prietenul ei şi avusese relaţii cu mai mulţi bărbaţi. Nimic serios.

Kris s-a gîndit că el ar putea fi primul bărbat serios din viaţa ei.



Antonio era un fotograf renumit. Italian prin naştere, american prin propria dorinţă, îşi practica meseria în stil impecabil. Publicase recent un album cu fotografiile lui – un tom greu de portrete intitulat *Antonio-Chipuri.* Pe copertă era un instantaneu grozav al vedetei foarte la modă în televiziune, Silver Anderson, într- o poză dramatică. Albumul stătea ca din întîmplare în vestiar,

aşteptînd să fie răsfoit.

Cybil a sosit prima la studio. Proaspătă şi strălucitoare putea fi uşor confundată cu o adolescentă plină de veselie.

– Hmmm... a analizat-o Antonio cu mîinile în şolduri şi privind-o critic. Antonio consideră că materialul brut poate fi excelent.

Cybil a clipit, fusese avertizată că micul fotograf putea fi o pacoste.

– Numai „poate fi"? l-a întrebat ea drăguţ.

– Fernando! l-a chemat Antonio pe coaforul lui. José! A pocnit iar din degete după machior. Paulette! Stilista a sosit în fugă. Ce facem noi cu creatura asta micuţă şi pură? Cei trei au aşteptat ca tot Antonio să dea un răspuns. Ceea ce el a şi făcut: O s-o facem *bellissima,* nu?

– Da, au răspuns ei în cor.

– *Bene, bene,* a zis Antonio, pocnindu-şi satisfăcut palmele. Munciţi. Faceţi ca puştoaica să ajungă divină. *Pronto!*

Kris sosise la cîteva ore după ce Cybil devenise cu adevărat divină, deşi nu se afla la vedere.

– Cum o mai duci, prietene? l-a întrebat Kris punînd un braţ în jurul micului umăr al fotografului.

– Kris, a gîngurit Antonio. Cît eşti de sexy. Tare-mi place funduleţul tău mic!

Antonio îl fotografiase pe Kris pentru ultimele două coperţi de album şi între ei se instituise un fel de joc amuzant şi totodată precaut.

Faimosul Phoenix a rînjit.

– Da, mă rog, dar tot n-o să-l capeţi.

Antonio şi-a lins buzele.

– Habar n-ai cît pierzi, băiete dragă.

– S-o lăsăm aşa, prietene.

– Cum vrei, a zis Antonio, mîngîindu-l cu ochii pofticioşi pe starul lui favorit, care se afla în faţa lui în blugi şi un tricou negru fără mîneci pe care scria *GOLD'S GYM.* Tu pari a fi... hmmm... cum să spun? A tăcut cu subînţeles. Puternic.

– Da, păi am făcut exerciţii pe-afară, nu? Asta-i ultima chestie. Bună pentru muşchii îmbătrîniţi, nu? Şi-a încordat un braţ ca să vadă reacţia micului fotograf excitat.

– *Bene!* a exclamat Antonio admirativ. Atît de atletic.

– Cît se poate de bine ca să te-altoiesc dacă întinzi un deget asupra mea, a glumit Kris. Nu că ai face aşa ceva. A pescuit un măr dintr-un bol aflat în apropiere şi şi-a înfipt dinţii în el. Mai e pe-aici fata?

Antonio a oftat.

– Încercăm să scoatem ceva din ea.

Speed, coaforul englez al lui Kris, a fluierat admirativ cînd a apărut Cybil din vestiar flancată de Fernando, José şi Paulette.

Arătînd senzaţional într-un mic costum de baie, cu părul aranjat într-o coamă sălbatică şi cu un machiaj uluitor pe faţă, fata zîmbea.

Dinţii ei tipic americani îl atrăgeau pe Kris ca un magnet. Numai buni să te ronţăie cu ei!

– Bună, scumpo, i-a zis. Cum te simţi în Los Angeles?



Cybil nu se lăsase uşor. Îi dăduse de furcă. Trebuia să se folosească de tot farmecul lui. A fost nevoie chiar şi să se ducă după ea la New York.

– Mie nu-mi plac vedetele de *rock,* l-a anunţat.

– Ce prostie mai e şi asta? Tot aşa de bine poţi spune că nu-ţi plac poliţiştii sau copiii sau orice alt fel de categorie. Ce-i o vedetă de *rock,* totuşi?

– Un tip care crede că poate obţine orice doreşte de cum clipeşte.

– Am clipit şi nu te-am avut, nu?

Treptat el avusese cîştig de cauză şi o convinsese în cîteva săptămîni că viaţa ei la vila *Bel Air* era exact ceea ce-şi dorea ea.

Venise şi rămăsese. Frumoasa Cybil, cu părul şi cu dinţii şi cu trupul ei. Era nostim s-o ai pe-aproape, era o persoană cu tonus grozav, entuziastă şi spirituală.

Cu Astrid, stînd în siguranţă în Anglia şi Cybil, ca doamnă a vilei *Bel Air,* el se simţea bine aranjat. Nu era rău pentru un băiat muncitor care o pornise de la zero.

Kris Phoenix. Super-vedetă de *rock.*

Era pe contul lui de trei ani şi jumătate. Destul de mult ca să fi scos trei albume solo, fiecare disc fiind vîndut pînă la ultima bucată. Întîi fusese albumul de debut. *Erotic* în 1984, urmat în 1985 de *Gettin'Down* şi mai tîrziu în cursul anului de *Busted!,* o lovitură, care l-a situat printre cele mai vîndute albume din toate timpurile. Şi acum *Poor Little Bitch Girl* [1] la care mai avea puţin de finisat. Din acest finisaj făcea parte şi poza delicioasei Cybil Wilde pe coperta albumului. Ea era reuşită, fără nici o umbră de îndoială.

N-o iubea.

Nici pe Astrid n-o iubea.

Avea treizeci şi şapte de ani, în curînd treizeci şi opt, şi nu iubise niciodată. Dorise de multe ori pe cîte cineva, dar de iubit, nu, niciodată nu avusese acea poftă nesănătoasă de a-şi petrece restul vieţii cu o anume femeie.

Ştia însă că aşa ceva exista. Putea scrie despre asta, se gîndea la asta. Probabil era ceva ce lui nu i se va întîmpla niciodată. Avea muzica lui, chitara lui, creaţia lui. Era suficient. Oare era? Uneori, noaptea, stătea treaz şi se gîndea la cîte făcuse şi atunci îşi dorea să aibă pe cineva cu care să-şi împartă viaţa cu adevărat. Uneori îşi dorea chiar să fi avut mai mulţi copii. Bo avea o

1. Sărmana fetiţă tîrfă

soră vitregă graţie lui Willow şi soţului ei, agentul de schimb. Ce-ar fi fost dacă n-ar fi descoperit-o pe Willow înşelîndu-l?

Nu – tot n-ar fi mers.

În sinea lui trebuia să admită că-i simţea lipsa lui Buzz. Crescuseră împreună, trăiseră laolaltă, inclusiv în acele luni nesfîrşite petrecute în Volkswagen-ul oribil de demult. Buzz îi fusese mai apropiat decît un frate. Trăiseră şi foarte bine uneori. Îşi amintea cu drag de şedinţele lor matinale din garaj, singuri cu muzica lui Buddy Holly şi Otis Redding. Îşi amintea cu mare nostalgie de vremea călătoriilor prin Europa cînd ei regulau tot ce mişca – şi o parte din ceea ce nu mişca!

Apoi venise în sfîrşit succesul, şi tot restul. După asta lucrurile începuseră să se schimbe.

Nu-i ducea dorul lui Buzz doar ca prieten, îi lipseau şi spectacolele în care era cu el pe scenă. Doamne! Bine mai fusese cînd erau împreună, scriau cîntece, călătoreau.

Acum totul se terminase. Trecutul era în urmă. De curînd Buzz, care formase un nou grup – al patrulea de cînd se dizolvase *The Wild Ones* – dăduse un interviu pentru *Rolling Stone:* *„Kris Phoenix e un şmecher,* spusese Buzz. *N-a vrut niciodată altceva decît bani şi faimă. Uitaţi-vă acum la el, cu vilele lui imense şi stilul de viaţă hollywoodian. E nebun după succes. După mine, muzica lui e un rahat de pop la fel ca o gumă de*

mestecat. Şmecherul care ştie ce se vinde."

Cînd Kris citise asta, la început se înfuriase, apoi se simţise atins. Şoimul îl sfătuise să se facă a nu băga de seamă.

– Toată lumea ştie că Buzz Darke e aproape terminat, îi spusese. Fă-te că plouă. Nu merită nici un comentariu fiindcă el e invidios pe succesul tău.

Aşa făcuse, dar tot îl durea.

Uneori se vedea cu Rasta – acelaşi glumeţ de altădată. Rasta avusese un prost renume, dar se însurase cu o actriţă germană drăguţă şi înfiinţase o companie publicitară care-i dădea de furcă.

– Nu tînjeşti după scenă? îl întreba Kris adesea.

Rasta îi răspundea invariabil:

– Cînd poţi fi cel mai bun, de ce ţi-ai dori să fii al doilea? Nici o mirare că Buzz era atît de amar. Fiecare formaţie pe care-o înfiinţase se dovedise o nereuşită, în principal din cauză că mai tot timpul era atît de drogat că nu-şi mai dădea seama ce făcea. Nici în America nu putea reveni din cauza drogurilor. Destul de ciudat, rămăsese cu Mikki, partenera lui de crimă. Lui Kris îi părea rău de amîndoi. Un cuplu de învinşi.

La scurtă vreme după ce Cybil se mutase la el, o convinsese pe Willow să-l lase pe Bo să facă prima lui călătorie în America. Refuzase la început, revenind la genul ei obişnuit după numai şase luni de cînd accidentul fiului lor fusese uitat, dar Kris era insistent. Băiatul avea doisprezece

ani, nu mai era un copilaş.

Bo sosise, un şcolar englez tipic, cu un accent cult care se potrivea înfăţişării lui curăţele. Willow îşi dăduse mare osteneală să elimine din băiat orice urmă de personalitate. Kris îşi amintea de el însuşi la aceeaşi vîrstă – un mic vagabond, nebun după chitară, visînd să devină vedetă de *rock.*

– Cum merge, fiule? l-a întrebat, nesimţindu-se în largul lui.

– Perfect, mulţumesc, domnule, i-a răspuns Bo stilat.

Domnule! Ce rahat era ăsta? În urmă cu trei ani ei doi petrecuseră minunat în casa lui din sudul Franţei. Înotaseră şi se jucaseră şi făcuseră tot ce puteau face un tată şi un fiu. După aceea, Willow insistase să-l înscrie pe Bo într-o academie navală foarte severă – şi uite ce ajunsese acum.

– Mie să nu-mi spui *domnule,* i-a spus aspru. Şi nu mai zice aşa nimănui.

– Da, *dom*... of, tati.

Vizita nu era un succes. Bo nu se simţea în largul lui, mai ales cu Cybil. Cînd ea era pe-aproape, el se zăpăcea total, iar Kris nu ajungea să comunice cu el oricît ar fi încercat. Cînd băiatul a plecat, în sfîrşit, Kris s-a considerat unicul vinovat.



Rafealla

1986

– Mama! Arăţi minunat. Oh, şi casa pare aşa de sărbătorească. Bradul de Crăciun şi celelalte podoabe – nu-mi amintesc decît de o singură dată, cînd a fost la fel!

Anna Le Serre a zîmbit, cînd frumoasa ei fiică a dat ocol casei urmată de Jon Jon, care, la cei nouă ani ai lui, arăta mai bine decît oricare alt băiat văzut vreodată de ea.

– E o ruşine că n-aţi fost aici de Crăciun, i-a mustrat. Nu pricep de ce n-aţi venit.

– Mamă, i-a explicat cu răbdare Rafealla. Ţi-am spus de o sută de ori, noi muncim. Fusese un An Nou imposibil de uitat.

– Da, dragă. Totuşi...

– E 4 ianuarie, a întrerupt-o blînd Rafealla, dar cu hotărîre. Iar noi sîntem aici. Hai să sărbătorim acum Crăciunul nostru, vrei? S-a repezit la marea valiză de piele pe care-o adusese cu ea: Uite, a zis, scoţînd mai multe pachete, cadouri de consolare!

– Da, da! Daruri, Buni, a încurajat-o Jon Jon. Deschidem pachetele, Buni?

– Ce te face să crezi că sînt şi daruri pentru tine, copile? a zis Rafealla serioasă, trecîndu-şi mîna prin părul ţepos.

– Of, hai, mami. A rîs dîndu-se deoparte.

– Lasă, vom desface darurile mai tîrziu. Poate-o fi unul şi pentru tine. Fapt de care mă îndoiesc.

– Poate că te duci pe-afară, Jon Jon, i-a sugerat Anna. Avem cai şi cîini...

– Cîini sălbatici? a întrebat el, plin de speranţă.

– Nu chiar sălbatici, i-a replicat ea, dar văzîndu-i dezamăgirea, a adăugat: Ar ucide un hoţ, desigur. L-ar muşca pînă la moarte.

Rafealla a rîs.

– Mamă! Ce tot spui?

– Vorbesc pe limba lui, dragă.

Jon Jon s-a dus agitat să facă un tur pe-afară.

Rafealla şi-a îmbrăţişat mama.

– E-atît de bine să fii acasă, a oftat. Habar n-ai.

– Ba da, i-a replicat Anna. Aştept momentul ăsta de cinci ani. Îţi dai seama de cînd nu te-am văzut?

– Ştiu. Sînt vinovată.

– Mă rog, dragă, şi cum te poţi scuza?

– Dar tu? Ai fi putut să ne vizitezi.

Anna şi-a plecat ochii.

– N-am vrut să vă fac griji, nu pînă cînd nu veniţi.

Rafealla a intrat în panică.

– Ce este? a insistat. Nu eşti bolnavă, nu? Spune-mi.

– Îţi spun. Cyrus a avut o congestie, la scurt timp după plecarea voastră. Nimic grav, dar doctorul a spus că nu mai trebuie să facă eforturi.

– De ce nu mi-a spus Rupert? a întrebat Rafealla.

– Eu i-am rugat să nu-ţi spună nimic, după ce s-a întors cu Odile, i-a replicat răbdătoare Anna.

– Oh, Doamne, mamă. De ce?

– El se simte bine, cu adevărat, a asigurat-o Anna. O să vezi.

Cyrus, tatăl ei vitreg, nu se simţea chiar atît de bine pe cît şi-ar fi dorit Anna să creadă Rafealla. Şchiopăta şi avea dificultăţi de vorbire şi arăta mai bătrîn cu douăzeci de ani.

Rafealla se simţea vinovată, dar era şi furioasă. Ar fi trebuit să i se spună. Deşi Cyrus nu-l putuse niciodată înlocui în inima ei pe Lucien, fusese un tată vitreg excelent şi îl iubea.

Slavă Domnului că se întorsese acasă. Măcar pentru două săptămîni, dar mai bine decît deloc.

Luiz nu venise cu ea. Luni de zile se gîndiseră dacă el trebuia să vină şi hotărîseră că era mai bine să rămînă la Rio, ca să finalizeze cel de-al doilea album al lor. Voia să mai facă nişte mixaje şi să se asigure că totul ieşise perfect.

Nu fusese un an uşor. La început, cînd Luiz o anunţase că era căsătorit, Rafealla simţise că-i fuge pămîntul de sub picioare. Unica persoană pe care-o iubea şi de care depindea o minţise tot timpul.

– N-am minţit, protestase el.

– Ba da. Am trăit într-o minciună.

– Nu, Rafealla. A dat din umeri ca un brazilian adevărat. Nu m-ai întrebat niciodată.

– Du-te dracului, bastardule; explodase ea cu furie. Ce crezi că-i ăsta? Un joc? O glumă? Poate că este pentru tine, dar pentru mine nu-i amuzant.

Îl luase pe Jon Jon şi două valize făcute în grabă şi coborîse la Tinto, Maria şi cei şapte copii ai lor.

Tinto o luase filozofic:

– L-ai întrebat cu cine-i însurat? Te-ai întrebat cînd a avut loc şi de ce? O iubeşte pe femeie? Şi dacă da, de ce e cu tine?

Întrebări corecte, fiecare în parte. Şi avea dreptul să se întoarcă şi să-l înfrunte pe Luiz.

El i-a explicat calm lucrurile. Cînd te naşti în *favela*, asta nu-ţi dă multe şanse în viitor. Văzînd cum o duceau fraţii şi surorile lui şi-a dat seama

că era ca într-o cursă, din care ar fi putut scăpa cu greu.

La paisprezece ani bătea străzile împreună cu prietenii lui, jefuind ocazional cîte un turist bogat sau furînd de la marile hoteluri. La şaisprezece ani se culca cu turistele – cîştiga mai mult aşa, decît dacă le fura.

– Într-o zi am întîlnit o femeie... O femeie în vîrstă. Ea mi-a oferit o şansă.

– Şi tu ai luat-o.

– Da, am luat-o. Trăsăturile lui frumoase s-au întunecat. Şi tu ai fi făcut la fel în locul meu. Aveam optsprezece ani, iar ea cincizeci şi şapte. O braziliancă, nici bogată, nici săracă. M-a scos din *favela.* Mi-a dat haine, mi-a plătit lecţiile de muzică şi m-a făcut să învăţ engleza.

Rafealla s-a simţit invadată de greaţă.

– Unde-i acum?

– Într-o casă de sănătate. E acolo de şapte ani. Acum e rîndul meu să am grijă de ea. N-o să divorţez. Nu merită aşa ceva. Moare, Rafealla. Cînd se stinge ea, eu devin liber. Pînă atunci...

N-avea ce face, doar să încerce să înţeleagă şi să-i admire loialitatea. S-a mutat înapoi cu Jon Jon, spre uşurarea lui Tinto, căci cariera lor ca duo se terminase.

Cînd supervedeta americană a cîntecului *soul,* Bobby Mondella, venise în oraş şi dorise să-i vadă, Tinto fusese în culmea bucuriei. Mai ales că

deveniseră prieteni. Tinto îşi imaginase imediat un viitor de aur în America.

Rafeallei îi plăcea Bobby. Era ca un frate mai mare – ca o completare a lui Rupert, atît de tipic englez. Bobby reprezenta latura de negresă din ea şi ar fi fost în stare să-l asculte la infinit, povestindu-i despre Hollywood şi despre viaţă. Simţea că era un bărbat tulburat, care ajunsese să se împace în sfîrşit cu sine. Muzica lui era senzaţională şi ea se simţea înfiorată la gîndul că Bobby voia să cînte împreună cu ea şi Luiz.

Cînd se întîmplase accidentul, a fost la fel de şocată ca toată lumea. Ea şi Luiz s-au repezit la spital de cum aflaseră, dar nu li se permisese să-l vadă – nimeni nu putea intra. Camera lui de la spital era păzită de oameni înarmaţi şi într-o noapte fusese dus în secret înapoi, în America.

Pe prima pagină a ziarelor scria:

Supervedeta a căzut de la etaj datorită beţiei.

Bobby Mondella – chior de beat!

Rafealla nu pricepea. Bobby nu prea obişnuia să bea şi ieşea foarte rar pe terasă, pentru că ameţea la înălţime. Se mai întreba unde era femeia cu care el spusese că stătea? Unde fusese cînd se petrecuse totul?

În ziare, Rafealla n-a găsit nici o menţiune legată de femeie. Nu se spunea decît că Bobby fusese beat şi singur cînd avusese loc accidentul.

Ea şi Luiz încercaseră de mai multe ori să ia

legătura cu el în America, dar nu primeau decît un răspuns scris, formal: *„Bobby Mondella vă mulţumeşte pentru urări"* etc.

După aceea nu mai insistaseră.



– Nu e ciudat, i-a zis Odile după o cină la care avuseseră un curcan enorm, că Eddie Mafair nu te-a căutat niciodată? Stăteau amîndouă în patul Rafeallei, exact ca pe vremuri.

– De ce-ar face-o? Am divorţat, doar ştii asta.

– Da? N-am ştiut.

– Las-o naibii, domnişoară.

– Ba las-o tu, vedeto!

Rafealla a rîs.

– Mă bucur că-ţi dai seama că sînt renumită.

– Sigur, în blestemata aia de Americă de Sud, a zis Odile veselă. Nimeni n-a auzit de tine, aşa că nu te mai da mare.

– Or să audă de mine, a zis Rafealla plină de încredere.

– Da şi pariez că Eddie Mafair o să sosească în goană. Şi-o să-şi vîndă povestea la *New of the World... „Viaţa mea cu Rafealla"*. Ce lovitură!

– Eşti obsedată cu Eddie.

– Mai mult curioasă. Te cunosc prea bine şi e mai mult de spus despre Eddie Mafair, decît laşi

tu să se înţeleagă. Cum de nu încearcă niciodată să-l vadă pe Jon Jon? E tatăl lui. Nu-i normal. Şi-a plesnit o palmă peste gură. La dracu'! M-am prins! În sfîrşit, m-am prins!

– Adică? a întrebat-o Rafealla prudentă.

– Mă crezi cea mai mare idioată din lume!

– Doar cîteodată, i-a răspuns sec Rafealla, luînd o ţigară, deşi îi promisese lui Luiz că o să se lase de fumat.

– Eddie, aproape că şoptea Odile, nu e tatăl lui Jon Jon, aşa-i?

Rafealla a simţit că se înroşeşte. A privit-o pe Odile fix, cu răceală.

– Asta să n-o mai spui niciodată.

– Dar e adevărat, nu? a insistat Odile. Ştiu că-i adevărat. Nu-i nevoie să-mi spui, pentru că *ştiu.* Te-a trădat expresia de pe chip. A dat din cap uluită. Jon Jon nu seamănă cu Eddie. Nu pricep de ce n-am ghicit pînă acum.

– Dacă spui o vorbă altcuiva, n-o să mai vorbesc niciodată cu tine, a ameninţat-o Rafealla.

O dată în viaţă, ochii albaştri ai lui Odile deveniseră serioşi. I-a luat mîinile prietenei ei.

– Sîntem ca nişte surori de sînge, nu? i-a spus sobră. Poţi să-mi spui orice şi secretul tău e şi al meu.

Într-un fel, era teribil de plăcut să poată avea încredere în Odile. După toţi aceşti ani, în care ţinuse totul în ea, a lăsat să iasă secretul la iveală. Noaptea fierbinte, pe locurile din spate ale

limuzinei, cu Kris Phoenix. Minciunile şi ciocnirile cu Eddie şi, în final, descoperirea brutală a homosexualităţii lui. I-a spus lui Odile chiar şi despre căsătoria lui Luiz.

Odile a ascultat-o calmă şi cînd Rafealla a terminat a strîns-o în braţe.

– Ar fi trebuit să ai încredere în mine şi înainte, i-a spus. N-aş fi avut cum să te-ajut, decît să descoperi mai repede ce era cu bastardul ăla de Eddie.

– Nu-i vina lui. Eu l-am forţat să intre într-o căsătorie pe care nu a dorit-o.

– Uită-te la tine. Întotdeauna găseşti scuze pentru alţii. Şi mai vreau să-ţi spun să nu te bagi în nici o treabă cu individul ăsta numit Luiz.

– Nu-i un "individ," Odile, a corectat-o ea. E un bărbat cald şi grijuliu şi eu îl iubesc foarte mult.

Odile şi-a ridicat cu cinism o sprînceană.

– Nu uita, i-am văzut poza pe coperta albumului. Este un bărbat care arată bine, probabil grozav de potent, dar *însurat.* Aşa că fii atentă – să nu cazi într-o nouă capcană.

Rafealla a rîs.

– O să-l întîlneşti tu.

– Intenţionez chiar. Rupert e chemat acolo. Nu mergem în sudul Franţei în vara asta. Ne întoarcem la Rio, de-abia aştept să te văd în acţiune!

Rafeallei îi ajunseseră două săptămîni cu familia ei. Erau drăguţi, dar obositori: mama ei

continua s-o trateze ca pe-o adolescentă zvăpăiată, iar Rupert o înnebunea tachinînd-o.

Era obişnuită cu independenţa ei. Apoi şi Luiz îi lipsea cu disperare. Şi Jon Jon era nerăbdător să se întoarcă la prietenii lui.

Despărţirea de familie la aeroportul *Heathrow* fusese ca o ruptură. Dar cînd ea şi Jon Jon s-au văzut pe drum, totul a devenit uşor.



– Marcus Citroen e foarte interesat, a zis Tinto agitat, plimbîndu-se prin birou.

– Cine? a întrebat Rafealla cu răceală, deşi ştia exact cine era Marcus Citroen. Cum l-ar fi putut uita?

– Marcus Citroen e proprietarul lui *Blue Cadillac Records* din America, a zis Tinto sărind de bucurie. *Blue Cadillac* e un peşte mare.

– Credeam că e o marcă de maşină, a zis ea fără interes.

Luiz a privit-o întrebător.

– Vine în oraş pentru Carnaval. Aşa face în fiecare an, a continuat Tinto.

– Ce drăguţ, a murmurat ea.

– Şi el doreşte să te întîlnească.

– O să ne întîlnim cu el, a hotărît Luiz. A sosit timpul să începem să ne gîndim la piaţa americană.

Tinto şi-a dres glasul şi s-a foit incomodat.

– Nu ştiu cum să vă spun asta, aşa că o s-o spun de-a dreptul. El vrea s-o întîlnească pe Rafealla. *Blue Cadillac* nu are interes pentru un duo.

– Păi atunci, nu-s pentru ei, a zis ea. N-au decît să caute în altă parte.

– Rafealla... a început Tinto.

– Gata, asta-i tot, a spus ea dîndu-şi cu hotărîre părul lung pe spate.

Tinto s-a uitat la Luiz după sprijin. Luiz a dat din umeri.

– Asta-i tot pentru azi? a întrebat ea brusc. Dacă-i tot, noi ne ducem să înotăm. Vrei să vii şi tu, Tinto?

Impresarul dezamăgit a scuturat din cap.

Mînă în mînă ei au plecat din biroul lui şi s-au îndreptat spre maşina roşie, tip sport a lui Luiz, un cadou de la Rafealla pentru împlinirea vîrstei de douăzeci şi şase de ani.

Oamenii se întorceau să-i privească, doar erau nişte celebrităţi prin partea locului. Pentru trecătorii de pe stradă ei reprezentau tinereţea şi popularitatea.

O secretară, în pauza de masă, l-a rugat cu timiditate pe Luiz să-i dea un autograf pe o revistă în care apăruse poza lui.

El a zîmbit şi a întrebat-o cum o cheamă.

Rafealla a observat cum fata s-a înroşit şi cum privea la el ca la un rege.

– Femeia asta te vrea, l-a tachinat ea cînd s-au îndepărtat.

– Dar eu aparţin cuiva. Cariocăi mele.

– Parcă n-aş şti!

Nu s-au mai dus să înoate. S-au dus acasă şi au petrecut o după-amiază lenevoasă în pat, făcînd dragoste. Jon Jon plecase în weekend, aşa că vineri noaptea s-a transformat încet, în sîmbătă dimineaţa.

Rafealla s-a trezit devreme şi s-a gîndit să-l uimească, pregătind gustarea. Nu se prea pricepea la gătit, dar putea face o combinaţie delicioasă cu ouă jumări, sos de tomate şi şuncă. Punîndu-şi doar un tricou foarte larg, cu părul strîns, s-a apucat de treabă în bucătărie, fredonînd încetişor.

Luiz dormea gol. A apărut în bucătărie tot dezbrăcat, cu trupul bronzat şi puternic, cu părul negru zbîrlit.

– Cred că te iubesc, i-a spus ea, privind fix între picioarele lui.

El a îmbrăţişat-o pe la spate, explorînd cu mîinile pe sub tricoul ei.

Curînd ouăle jumări fuseseră uitate. Cui îi trebuia mîncare cînd ei se aveau unul pe celălalt?



Bobby Mondella
1986

– Domnule Mondella?

Vocea venea de departe.

– Domnule Mondella, mă ascultaţi?

Ce remarcă idioată era asta? Ce altceva putea face decît să asculte? Zăcea într-un pat de spital, bandajat din creştet pînă în tălpi, legat ca un pui bun de pus la rotisor. Chiar şi ochii îi erau acoperiţi. Îi dăduseră morfină, dar continua să simtă durerea pulsatilă, care nu înceta.

– Domnule Mondella, a zis doctorul cu seriozitate în voce. Mă puteţi vedea?

– O să vă văd cînd or să-mi scoată bles-

tematele astea de bandaje, a mormăit el.

– Sînt scoase, a zis doctorul. Nu mă puteţi vedea, nu? Puteţi... puteţi... puteţi...?



S-a ridicat în capul oaselor în pat, cu o tresărire, iar transpiraţia curgea de pe el şiroaie. Era coşmarul principal care-i revenea mereu. Isuse Cristoase, nici de dormit nu reuşea fără a retrăi mereu oroarea acelei nopţi fatidice, din urmă cu un an.

"Sînt orb, s-a gîndit cu deznădejde. Sînt orb, la dracu'. Şi nimănui nu-i pasă."

A întins mîna tremurătoare după sticla cu bourbon, aflată întotdeauna lîngă pat. Veioza a zburat şi s-a spart pe podea cu un zgomot înfundat.

– Rahat! a ţipat el tare, neputincios.

Fata pe care o angajase cu o săptămînă în urmă a intrat în grabă în cameră. Se numea Sara şi avea o voce dulce. Mai plăcută decît a altor angajate. La el fusese o procesiune de asistente personale. Nici una nu rămînea prea mult şi toate îl călcaseră pe nervi. Înaintea Sarei fusese un bărbat care avusese grijă de el. Un „frate" care-i furase hainele şi aducea femei în casă noaptea, iar el îi auzea făcînd dragoste. Un fiu de căţea.

– Vă simţiţi bine, domnule Mondella? I-a întrebat Sara neliniştită.

– Da, perfect.

"Nu scumpo, nu mă simt bine. Viaţa mea e distrusă şi aş vrea să se sfîrşească jocul ăsta. Pentru că – nu cred că mai rezist."

– Du-te înapoi în pat, i-a spus brutal.

– Nu-i nici o problemă. Sînt trează, i-a replicat ea, blînd. Lăsaţi-mă să pun lucrurile la loc.

Îi simţea mireasma. Mireasma de femeie, amestecată cu o aromă uşoară. Ultima femeie-asistent pe care-o avusese, o fostă soră medicală, mirosea a dezinfectant şi a dispreţ.

– Lasă dezordinea, i-a zis. Dă-mi numai o altă sticlă.

– Este miezul nopţii, domnule Mondella, i-a spus ea severă.

A simţit că dă pe dinafară.

– Şi ce dacă? Crezi că pentru mine există vreo diferenţă?

– Sigur că nu. Dar un somn bun de noapte este ceea ce vă trebuie cu adevărat.

Cristoase! Acum avea pe cineva care-i spunea ce era bine să facă. Asta avea să încerce să-l oprească din băut şi să-l aducă înapoi în lumea reală. Nu, mulţumesc foarte mult.

Se întreba cum arăta ea oare. Suculentă. Îşi dădu seama de asta, după cum se mişca prin încăpere. Şi tînără. Douăzeci şi cinci de ani, îi

spusese cînd o angajase.

Fără de veste s-a simţit excitat. Nu i se mai întîmplase de mult. Avusese de-a face numai cu femei plătite, aduse noaptea de şoferul lui, de cînd era în halul ăsta.

"Las-o în pace, s-a mustrat singur. Nu strica un lucru bun. E doar o angajată."

Nu-i păsa. Nici un argument nu mergea.

– Sara, i-a zis pe un ton cald.

– Da, domnule Mondella? a răspuns ea precaută.

– Hei, fetiţo, îmi poţi spune Bobby, nu trebuie să te intimidezi. Nu-mi plac formalismele.

– Perfect.

– Sara?

– Da.

– Vino şi stai pe pat. Vorbeşte cu mine. Vorbeşte-mi despre tine.

– Nu sînt îmbrăcată, i-a răspuns ea fără să se gîndească.

El a rîs cu amărăciune.

– Fetiţo, nu-i acelaşi lucru ca atunci cînd aş vedea, nu?

– Domnule Mondella, e foarte tîrziu.

– Ţi-am spus să-mi zici Bobby, a izbucnit el.

– Perfect, i-a zis ea blînd.

Vocea lui avea un ton poruncitor:

– Vino şi stai jos.

– Nu cred că e cazul.

– Ce dracu' vrei să spui? a explodat el.

Trăgînd adînc aer în piept, ea a spus:

– Vă aduc o altă sticlă cu bourbon, domnule Mondella. Lucrez pentru dumneavoastră, ca asistentă. Vă rog să nu uitaţi.

A auzit-o ieşind din cameră. Căţeaua! Odinioară s-ar fi rugat în genunchi să aibă o vedetă precum Bobby Mondella. Mă rog, s-o ia dracu'. Cine îşi închipuie ea că era? Mîine o s-o concedieze.

Sara a ieşit în grabă din dormitor şi a căutat în spatele barului din sufragerie. Se înroşise şi respira greu. Erau rafturi întregi cu bourbon; omul ăsta îşi bea minţile şi nimeni nu se sinchiseşte. În casă nu aveau voie să intre decît doctorul, şoferul şi managerul de afaceri. Ea nu avea încredere în nici unul din ei. De ce nu-i interzicea medicul să bea? Cum ajunsese şoferul să semneze cecurile? Probabil că îl înşela. Şi de ce managerul nu-l sfătuia corect? Toţi banii lui fuseseră băgaţi în diferite investiţii, care nu fuseseră analizate de avocat. Ca un început, el ar fi trebuit să se mute din casa aceea mare, într-una mai mică. Banii se duceau din ce în ce mai repede şi alţii nu veneau, cu excepţia unor ocazionale drepturi de autor pentru cîntecele lui.

Sara era şocată de ceea ce se întîmpla. Lucra acolo doar de o săptămînă, dar se pricepea să miroasă de la distanţă, atunci cînd

cineva era jefuit.

Sara Johnston era o fată deşteaptă. Născută şi crescută la Philadelphia, terminase liceul la optsprezece ani şi se dusese imediat la un curs de manageri de afaceri. Apoi începuse să lucreze la firma de conturi a tatălui ei, specializîndu-se în clienţii din lumea afacerilor cu spectacole. Se ocupase de conturile unei cîntăreţe de *soul,* doi impresari şi un trio muzical, intrările şi ieşirile din acest show business, dar şi mai interesantă i s-a părut a fi finalitatea muzicală a acestor afaceri. Sarei i-ar fi plăcut să încerce ea însăşi o carieră muzicală. Din păcate, n-avea voce. Se mai gîndise să devină model, dar era prea scundă şi prea rotunjoară.

Munca la firma tatălui ei nu era decît o trambulină spre treburi mult mai pasionante. Cînd a aflat că Bobby Mondella caută o asistentă personală, a luat a doua zi avionul spre California ca să ajungă la interviu. L-a văzut înainte pe managerul lui, Nils Holmer, un bărbat oacheş, cu ochii neliniştiţi. Apoi l-a văzut pe Bobby. A fost şocată de înfăţişarea lui. Stătea în apropierea ferestrei, într-un fotoliu, era neras şi se îngrăşase. Părul lui era prea lung şi arăta neîngrijit. Ochii îi erau acoperiţi de ochelari negri de soare.

Şi-a adus aminte cînd îl văzuse pentru prima oară pe Bobby Mondella. Philadelphia, 1979, pe scenă. Ea avea optsprezece ani şi-i trecuse prin

cap ideea că nu putea exista mascul mai frumos ca el. Acum bărbatul ăsta amărît care stătea lîngă fereastră îi producea o imensă milă.

– De ce vrei să intri în serviciul ăsta, fato? a întrebat-o el răguşit.

– Pentru că am nevoie de bani, l-a minţit ea.

– Drace, ăsta-i un motiv valabil ca să te facă să stai cu un orb. Angajeaz-o, Nils.

După zece zile începuse să lucreze, iar după o săptămînă petrecută lîngă el spera că ea, Sara Johnston, o să aducă această ruină de bărbat din nou la viaţă.



– Tu cum arăţi?

– Poftim?

– Doar vorbeşti engleza, fato. Nu-i decît o întrebare.

Trecuse încă o săptămînă şi ea rămăsese cu slujba, în ciuda faptului că-i respinsese avansurile.

– Of, am părul negru, pînă la umeri.

– Lasă-mă să pun mîna ca să simt.

– Cu o condiţie.

În vocea lui a apărut o nuanţă de prudenţă.

– Adică?

– Permiteţi-mi să chem acasă un bărbier care să vă tundă şi vă las să puneţi mîna pe părul

meu.

El a rîs cu cinism.

– Şmechero!

– Facem tîrgul?

– De ce-aş vrea să mă tund? Tot nu mă vede nimeni.

– Eu vă privesc cît e ziua de mare.

– Eşti plătită pentru asta.

– Ah, da, a zis ea cu sarcasm.

Fata asta îl enerva. Nu se temea că-şi putea pierde serviciul. Sara, cu vocea ei dulce, era o mică vicleană.

– Perfect, am făcut tîrgul. Vino aici!

Ea s-a apropiat de scaunul lui. El a întins mîna ca să-i simtă părul des şi ondulat, respirînd greu, cînd mireasma ei i-a invadat nările, şi oh, nu – din nou acel simţămînt binecunoscut. Fata asta iar îl tulbura. Ce era cu ea?

Înainte ca ea să-şi fi dat seama ce se întîmplă, el şi-a dus mîinile acolo unde ar fi trebuit să fie sînii ei şi a rămas surprins. Fata asta era vînjoasă. Avea ceva deosebit.

– Nu! Ea s-a dat furioasă înapoi.

– Vino înapoi, acum, i-a poruncit.

– Nici gînd.

– Hei, fato, i-a spus răguşit, vrei sau nu serviciul ăsta?

– Aţi auzit vreodată de hărţuire sexuală, domnule Mondella?

– Of, du-te. Trimite-mi şoferul.

Şoferul lui avea bucle lungi şi un rînjet permanent. Sara l-ar fi concediat cu mare bucurie.

El a stat cinci minute cu Bobby, a plecat şi s-a întors după o jumătate de oră, însoţit de o negresă urîtă, într-o rochie strîmtă, care-i scotea în evidenţă pieptul uriaş.

– Tîrfă cu ora, i-a zis şoferul cu un rînjet. Şi nici n-are nevoie să fie frumoasă.

Sara a resimţit ca pe o tortură gîndul că Bobby era cu curva. Avea poftă să-l ucidă pe parşivul de şofer şi a reuşit cu greu să se reţină.

– Cît de des are asemenea nevoi? a întrebat pe un ton cît mai neutru.

– Nu prea des, i-a replicat omul, curăţindu-şi dinţii cu un chibrit. Poama asta nu prea mai poate acum. I-a făcut cu ochiul: Nu ca noi, armăsarii normali.

În dormitor, Bobby se lupta cu neputinţa lui sexuală. Şoferul avusese dreptate. Bobby Mondella nu mai era în stare de treaba aia. De ce oare? De ce se întîmplaseră toate celelalte? Fusese pe culme şi acum, cu o oarecare prostituată ieftină, prăbuşită peste el, nu era în stare de mare lucru.

Bobby Mondella. Vedeta căzută în dizgraţie. Numai că el nu căzuse, el fusese aruncat din balconul din Rio. Înmuiat în băutură şi aruncat de pe terasa apartamentului lui, de la etajul zece.

Isuse! Intenţionaseră să-l omoare şi uite cum supravieţuia, ca să poată spune această poveste – pe care nimeni n-o credea.

– Erai beat, îi spunea toată lumea, inclusiv poliţia.

– Erai singur, spuneau cu toţii. Tu ai căzut.

Şi nici un argument venit din partea lui nu-i putea convinge de adevăr.

Să-i ia dracu'! El ştia că nu fusese un accident. Dacă n-ar fi fost o copertină pînzată care-i frînase căderea, ar fi fost mort. Cineva încercase să-l omoare. Dar el nu putea să dea numele persoanei care aranjase treaba asta.

Ce mai conta? Tot era terminat. Îşi atinseseră scopul.

Se părea că Nova dispăruse din apartament, cu mult înainte de sosirea poliţiei, fără a lăsa nici o urmă. Căţeaua! Tîrfă împuţită. Auzise că ea era din nou cu Marcus, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Nu încercase niciodată să ia legătura cu el, desigur. Nici chiar cînd zăcea în spital, cu aproape toate oasele rupte.

Oasele se vindecaseră. Ochii nu. Era orb şi nimeni nu-i putea spune din ce cauză. Nu era clinică orbirea lui; spuneau că era de natură psihologică.

Psihologică, i-auzi! La ce se pricepeau doctorii ăştia? Dacă ar fi putut vedea, ar fi văzut. Era foarte simplu.

Nichols Kline avusese grijă de tot ce trebuise. Paznici la spital, pentru a ţine presa departe. Un zbor privat spre Los Angeles. Nichols închiriase casa, angajase surorile medicale şi paznicii pe care-i avusese în primele şase luni şi aranjase ca Nils Holmer să-l poată reprezenta şi să se ocupe de banii lui.

Problema cu banii nu era prea complicată. Cheltuia mereu, mereu şi nimic nu intra înapoi. Nu se pricepuse niciodată la finanţe, îi lăsase veşnic pe contabili şi manageri. Acum Nils se ferea să-i spună că nu mai avea aproape nimic. Iar Nichols dispăruse cu desăvîrşire din viaţa lui.

– Nu înţeleg treaba asta, a spus el, cînd Nils a venit cu veştile proaste. Ştii că am fost o vedetă care a cîştigat mai mult decît oricine în ţara asta afurisită. Unde dracu' s-a dus totul?

– Taxe, cheltuieli, facturi şi investiţii proaste. În plus, duceţi o vieţişoară cam extravagantă.

– Isuse Cristoase! Tu trebuia să te ocupi de investiţii. Ce s-a întîmplat?

Nils a părut jignit.

– Eu doar le-am făcut, dar nu pot fi garantul lor. Astea-s finanţele, Bobby. N-am cum să le controlez.

– Încerci să-mi spui că am pierdut totul?

Nils a dat din umeri.

– Ţi-a mai rămas cîte ceva ca să trăieşti. Mută-te din casa asta. Ia ceva mai mic. Eu trebuie

să plec o vreme din ţară – o să las pe cineva de la birou să se ocupe de problemele care te privesc.

Bobby ştia că era păcălit. Şi ce? N-avea nimic de făcut. Era terminat. De ce să prelungească agonia?

În noaptea aceea a luat o supradoză de drog. Toate pilulele pe care le-a avut la îndemînă.

Sara l-a găsit la trei dimineaţa. Era inconştient, pe jos, în baie, cu tot felul de cutiuţe de medicamente răspîndite în jurul lui.

Din clipa aceea ea a luat frîiele în mînă. Sara Johnston era o tînără lady foarte hotărîtă şi ştia, fără nici un dubiu, că avea să-l ducă pe Bobby Mondella înapoi, pe culme, unde-i era locul.



Kris Phoenix
1987

– Lui Marcus Citroen i-ar face plăcere să apari la petrecerea pentru adunarea de fonduri din iulie.

Aşa i-a spus Hawkins Lamont, strălucitor, în costum alb de tenis, cu bronzul lui impecabil, tip George Hamilton. Stăteau amîndoi în sera de la Polo Lounge.

– Să-l ia dracu' pe Marcus Citroen, i-a replicat Kris, mestecînd un corn.

Şoimul şi-a ridicat o sprînceană, a întrebare.

– Ce înseamnă asta?

Kris s-a holbat la managerul lui.

– Înseamnă că Kris Phoenix nu e sub coman-

da nimănui.

Şoimul a sorbit din sucul de grapefruit şi a zis:

– A făcut Marcus ceva ce trebuie să aflu şi eu!

– Toată lumea din industria discului ştie ce-a făcut, i-a răspuns ironic Kris.

– În cazul ăsta, i-a replicat blînd Şoimul, poate că tu mă poţi lumina mai bine.

– Haide, omule, i-a zis aspru Kris. Să nu-mi spui că habar n-ai de rahatul care se petrece.

– Ce se petrece?

– Sharleen.

– Ah. Şoimul a dat trist din cap. Un incident foarte nefericit.

– Isuse! a exclamat Kris. Nu-mi vine să cred! O femeie se sinucide, chiar se sinucide şi tu numeşti asta un incident?

– N-am ştiut că o cunoşteai pe Sharleen, a zis Şoimul.

– Ba da, o cunoşteam. A fost demult, dar păstram cînd şi cînd legătura.

– Era toxicomană.

– Era o sărmană căţea, care a fost făcută praf de industria discurilor şi în special de prietenul tău, Marcus Citroen.

– Prietenul *meu* – şeful *tău.*

Chelneriţa a pus în faţa lui Hawkins o salată *Neil Mearthy* şi un hamburger suculent în faţa lui Kris.

Kris a aşteptat ca ea să plece şi a zis:

– Eu n-am un şef. Muncesc pentru mine şi

compania mea de discuri. El se îmbogăţeşte de pe urma mea – exact aşa cum e şi cu tine, Şoimule.

– Ne îmbogăţim unul de pe urma celuilalt, i-a replicat rece Şoimul. Vedetele de *rock.* Tipi nerecunoscători, lipsiţi de educaţie, egoişti.

– Oricum, a zis moale Kris, toată lumea ştie că a făcut-o din cauza lui Marcus. Nu e un secret.

– O presupunere.

– Ce?

– Astea-s zvonurile. Din cîte ştiu, Marcus a fost întotdeauna foarte generos cu Sharleen. I-a făcut contracte încă multă vreme după ce ea n-a mai dat nici un şlagăr.

– El i-a luat toată crema. Şi cînd ei nu i-a mai rămas nimic, a lăsat-o baltă.

– Nonsens.

– Mă rog, tu ai părerile tale, eu pe-ale mele, şi n-am chef să mă ocup cu strîngerea de fonduri pentru el. În nici un caz.



– Mă iubeşti? l-a întrebat Cybil, ridicîndu-şi capul auriu.

El prefera să nu-l întrebe aşa ceva. Ce-i putea spune? *Mda – cînd sînt excitat, te iubesc mortal. Cînd nu – mă rog – nu-i decît rock'n roll, nu-i aşa?*

Poate că nu era în stare să iubească pe ni-

meni. Poate că atunci cînd o găsise pe Willow în pat cu pîrlitul ăla de neamţ, se îndepărtase de femei. Ca să nu mai menţioneze părerea făcută de miile de tîrfuliţe-admiratoare din drumurile lui.

Ştia un singur lucru. În femei nu te puteai încrede.

– Bazează-te pe asta, scumpo, nu te opri, a zis, dîndu-i Cybilei coama de păr pe spate.

Unu.

Doi.

Trei.

LOVITURA!

Mai apoi era football american la televizor şi o cină pentru doi la *Trader Vic's.* Cybil se uita la football cu el, care stătea pe-o rînă, în timp ce ea stătea pe pat, cu picioarele încrucişate, îmbrăcată doar cu un tricou bărbătesc.

La miezul nopţii a sunat telefonul. De regulă, el îi lăsa pe oamenii de serviciu să răspundă, dar acum a ridicat receptorul. A auzit ca de la o mare distanţă o plîngere disperată.

– Kris, Kris, tu eşti? Of... aici e Mikki, îţi aminteşti de mine? Uite, nu vreau să te deranjez, nu vreau. Dar... Kris... trebuie să-l ajutăm pe Buzz. Tu îl poţi ajuta. Te rog. Sîntem disperaţi.



Avionul britanic de la ora şase de dimineaţă l-a lăsat pe aeroportul *Heathrow,* la prînz, în ziua următoare. Miki Baverstock de la *British Airways,* l-a întîmpinat la avion şi i-a înlesnit trecerea prin vamă şi formalităţile necesare. Fusese o vreme cînd ei îl opreau cu regularitate, pentru a-l controla dacă nu deţinea droguri. Dar asta fusese în zilele rele, de demult, cînd *The Wild Ones* începuse să bată drumurile, iar el nu era considerat un stîlp respectabil al *rock*-ului.

N-o anunţase pe Astrid de sosirea lui. Mai bine s-o surprindă.

Un Rolls cu şofer l-a dus direct la vila lui de la ţară. Astrid ieşise la plimbare cu cîinii. El a despachetat şi a dat cîteva telefoane. Mikki îi promisese să-l aducă pe Buzz în seara aceea. Se întreba dacă el avea să vină. Ar fi fost grozav.

– Cină pentru patru, fetiţo. Şi-aş vrea o friptură, a informat-o el pe Astrid, cînd ea s-a întors acasă.

– Kris! Ce faci aici? a ţipat ea, cînd cei doi ogari germani au năvălit spre el. Doamne, cred că arăt oribil.

Ideea de oribil a lui Astrid însemna blugi şi pulover, fără machiaj, cu părul lung prins în coc. Lui îi plăcea cum arăta plesnind de sănătate.

– Eu locuiesc aici. Aminteşte-ţi.

Luîndu-l în braţe, ea a zis:

– Cum puteam să uit? Bine ai venit acasă.

Şi-au petrecut după-amiaza în pat. El se

simţea ca un marinar, cu o soţie în fiecare port. Din fericire, ele nu-i erau soţii şi nu erau decît două porturi.

Astrid nu se întîlnise niciodată cu Buzz şi cînd s-a apropiat seara, ea a devenit temătoare.

– Stai liniştită, a admonestat-o Kris. Nu-i nici o problemă pentru tine şi pentru mine. Aşa e el. Treaba e că nu-mi pasă – nu vreau decît să-l văd că se pune din nou pe picioare. Înţelegi?

Ea citise o grămadă despre Buzz Darke.

– N-o să dărîme camera în care luăm cina, nu-i aşa? l-a întrebat nervoasă.

– Nu te îngrijora. Tu nu trebuie decît s-o iei de aici pe Mikki, după cină. Vreau să rămîn singur cu el.

– Cum arată Mikki?

– Ascultă, nu i-am văzut pe nici unul dintre ei de vreo patru ani. Pe-atunci ea arăta ca orice altă fată bogată, care se ţinea după formaţiile muzicale. Cunoşti genul?

Astrid a dat din cap. Nu prea vedea cum o să decurgă seara aceea.

– Să sperăm că-l va aduce aici, a zis Kris. Părea să fi intrat în panică, atunci cînd m-a sunat. I-am spus să pretindă că a dat de mine pe stradă şi că am insistat să vină amîndoi la noi, la cină.

– Deci, a zis Astrid, ai zburat înapoi atîta drum, doar ca să ajuţi un prieten. Asta dacă el vine.

– Nu face din ţînţar armăsar. Mă descurc eu, cred. Sîntem prieteni vechi – sau aşa eram.

Ea a dat din cap.

– Eşti ceva de necrezut!

– Ascultă, fetiţo, puteam să fi fost eu în locul lui. Eu am fost cel norocos. Dacă era invers şi el ar fi făcut ca mine.

Buzz şi Mikki au venit după două ore şi jumătate, tocmai cînd Kris credea că n-or să mai apară. Veniseră cu taxiul, fără bani, arătînd ca o pereche de vagabonzi. Kris plătise.

Buzz s-a plimbat prin casă.

– Bun şi rocker-ul la ceva, nu-i aşa? a rînjit el, adăugînd sardonic: În felul ăsta mai poţi pune şi cîte ceva deoparte?

Arăta oribil. Pielea alb-cenuşie era lipită de schelet. Ochii, adînciţi în orbite, morţi. Părul negru, fără luciu, îi atîrna peste gulerul unei jachete jegoase de piele, iar picioarele lungi şi ciolănoase îi erau băgate în blugi şi cizme uzate binişor, din piele de şarpe. Avea fixată în colţul gurii o pipă cu drog, de care se folosea fără ajutorul mîinilor.

Mikki devenise o grăsană neîngrijită, cu părul frizat şi îngălbenit. N-avea încă treizeci de ani, dar părea cu zece ani mai bătrînă. Purta un pulover verde, plin de pete şi pantaloni kaki.

Kris şi-a amintit-o pe Mikki, cea de demult, pe care-o cunoscuse şi s-a întrebat unde-o fi dispărut.

Amîndoi s-au repezit la băutură. Buzz prefera vodca, iar Mikki s-a oprit la vinul roşu, pe care l-a şi vărsat pe pulover. Asta n-o deranja deloc.

– Păi, a zis Kris turnîndu-şi un *Old Kentucky*, e grozav să vă văd.

– Felicită-ne, i-a spus Buzz, trîntindu-se într-un fotoliu. Ne-am căsătorit azi-dimineaţă. Ea nu e doar grasă, este gravidă. Vacă tîmpită.

– Glumeşti?

Mikki a dat din cap.

– E-adevărat, Kris. Am devenit brusc respectabili, la bătrîneţe.

– Rahat! Să deschidem şampania!

– Rahat! I-a imitat Buzz. De-abia de poţi pricepe.

Seara trecea greoi, cu Buzz făcînd continuu ironii despre vînzări şi afaceri cu discuri şi primatul comercialului asupra a orice altceva. Pe la jumătatea mesei a dispărut în baie şi nu s-a mai întors timp de douăzeci de minute.

– Găseşte-i o slujbă, Kris, a pledat Mikki, cît timp a fost el plecat. Ştii cît de bun poate fi. E senzaţional, dar nu găseşte decît temporar de lucru. E o treabă criminală. Şi mi-e frică să nu facă... Şi-a plecat ochii cu pleoapele înroşite şi a şoptit: Ştii, ceva, ca Sharleen.

– Isuse, Mikki. Ce să-i fac dacă se droghează?

Ea a sorbit lacom vinul, vorbind repede, cu disperare.

– S-a lăsat de droguri. Pe cinstite. Are nevoie de o şansă, atît.

Kris auzise că *Orange Dragon,* cel mai nou şi mai în vogă grup de la *Blue Cadillac,* trebuia să

doar şase concerte în Anglia, luna viitoare şi aveau nevoie de cineva care să deschidă concertul. Dacă-l punea pe Buzz cu un bun interpret la claviatură – şi dacă el era primul, Buzz ar fi putut fi perfect pentru spectacol.

– O să văd ce pot face, a spus. Numai că trebuie să-mi promiţi că n-o să se spurce la droguri.

– Oh, da, Kris. Îţi promit. Pe bune. Poţi avea încredere în mine.

– O să vă caute cineva de la *Blue Cadillac Records.* O să vă dau un cec – bagă-l într-o clinică, pentru o cură de dezintoxicare şi nu-i spune că m-am băgat eu. Bine?

Mai tîrziu, i-a telefonat lui Hawkins.

– Şoimule, vreau să aranjezi ceva pentru mine.

– Ce?

I-a spus exact ce trebuia făcut.

După o oră a primit telefonul aşteptat.

– O să se facă totul.

– Grozav. Sînt încîntat.

– Cu o condiţie, Kris.

– Mda?

– Adunarea fondurilor de la Marcus Citroen. El face ce vrei tu, nu-i aşa?



Rafealla
1987

Rafealla se uita cu răceală la bărbatul din spatele biroului bogat ornamentat. Marcus Citroen. El îi ţinea viitorul în mîini şi i se predase. Cît de ciudat le împletise destinul vieţile de-a lungul anilor.

– Bine, draga mea, i-a spus Marcus triumfător. Ţi-am spus că pot să te ajut şi acum sînt fericit să-ţi spun că discul tău single, *Parfume Nights,* o să fie numărul unu săptămîna viitoare, în şase ţări diferite, incluzîndu-le pe cele două care contează cu adevărat – Anglia şi America.

Ridicîndu-se, ea s-a dus spre fereastră şi a privit afară. Biroul din Londra al lui Marcus

Citroen dădea înspre Hyde Park. Era o zi friguroasă de februarie şi bătea vîntul. Oamenii îşi puseseră paltoanele şi fularele.

În cîte-o zi, ca aceasta, ducea dorul oraşului Rio. Dar ce mai avea ea acum, acolo?

Nimic... nimic.



Carnavalul era în toi. Marcus Citroen ieşise şi plecase. Spre supărarea lui Tinto, Rafealla refuzase să îl întîlnească.

– Eşti foarte zăpăcită, a mustrat-o. El te-ar putea transforma într-o mare vedetă internaţională.

– Dar Luiz? îi răspundea supărată. Sîntem o echipă. Facem lucrurile împreună sau nu le mai facem deloc.

– Ah, dar Rafealla, ar trebui să te gîndeşti la viitorul tău.

Ea a repetat cu încăpăţînare.

– Luiz e viitorul meu.

Tinto a dat din umeri.

– Poate că da, poate că nu. Nu ştia cum să-i spună că, în timp ce ea era în Anglia, Luiz fusese văzut cu bogătaşa Vivienne Riccardo, cunoscută de publicul ei adorator, drept regina filmelor de televiziune.

– Lasă deoparte negativismul, i-a zis veselă

Rafealla, şi pregăteşte-te de nuntă.

Tinto nu-şi putea ascunde uimirea.

– Cînd?

– Curînd.

– Cît de curînd?

– O să afli primul.

Luiz fusese puţin cam tăcut de cînd se întorsese ea din Anglia. Ea credea că albumul era gata, dar el petrecea multe nopţi la studio.

– O să vin cu tine, i-a spus.

– O să te plictiseşti, i-a replicat el. Sînt doar detalii tehnice.

– Mă plictisesc stînd acasă, a protestat ea cu blîndeţe.

El a sărutat-o jucăuş.

– Ah, mica mea Carioca englezoaică şi răsfăţată, se plictiseşte. Ai răbdare, draga mea. Luiz munceşte pentru amîndoi.

– Eu nu sînt englezoaică. Nu sînt nici răsfăţată. Şi grăbeşte-te să termini treaba asta.

Ştia că albumul era important pentru el. El era producătorul şi tot el scrisese patru dintre cîntece. Sigur că-l interesa fiecare detaliu. Cînd o să intre în sfîrşit, în magazine, o să se poată relaxa.

De-abia aştepta să-l întrebe din nou despre soţia lui, femeia bătrînă, care murea într-o casă de sănătate, de pe undeva. Dar i se părea atît de neplăcut să-l întrebe, încît păstra tăcerea, aşteptînd pînă cînd o să vorbească el primul. Era des-

tul de rău şi pentru el – de ce-ar mai adăuga ceva, la povara pe care şi-aşa o purta?

Într-o noapte, el nu s-a întors deloc acasă. Ea întinsese mîna după el, dar el nu era acolo.

– Luiz? L-a strigat, s-a sculat şi l-a căutat prin apartament. Jon Jon plecase deja la şcoală, iar Constanza, servitoarea, făcea curat în bucătărie.

– Domnul nu-i aici, a zis Constanza cea ursuză.

– O fi dormit la studio, i-a explicat Rafealla, întrebîndu-se ce nevoie avea să se scuze în faţa servitoarei.

Cînd a sunat la studio, nu i-a răspuns nimeni.

I-a telefonat, zăpăcită, lui Tinto.

– Luiz lipseşte, i-a spus pe ton de glumă. Ştii pe unde-ar putea fi?

Tinto ar fi vrut să-i spună:

„Încearcă la Vivienne Riccardo, între cearceafuri". Tot oraşul vorbea despre treaba făcută la vedere, cu actriţa mai vîrstnică, dar foarte la modă, însă nimeni nu îndrăznea să-i spună Rafeallei – nici Tinto. El şovăia.

– Păi... nu ştiu... a început.

– Dă-mi telefonul, i-a comandat soţia lui, Maria, smucind aparatul din mîna lui. Rafealla, dragă, i-a zis cu hotărîre. Să ne întîlnim azi, la masă. Vom vorbi. Sînt lucruri pe care trebuie să le afli.

Tinto a mormăit ceva.

Înainte ca ei să se întîlnească, înainte de a

vorbi, veştile i-au ajuns la urechi. Luiz Oliveira şi Vivienne Riccardo se căsătoriseră în secret, în dimineaţa aceea.



– Iubesc Londra, a murmurat Rafealla.

Marcus s-a ridicat de la birou şi s-a apropiat de ea.

– Numai atît ai de spus? Îţi reamintesc că ţi-am spus că discul tău va ajunge pe primul loc în lume. Nu pricepi ce înseamnă asta?

Întorcîndu-se ca să-l privească, ea a zis:

– Asta înseamnă că sînt vedetă?

– Da.

– Celebră?

– Da.

– Bogată?

– Eventual. Cu mine, care te pot conduce.

Cu mine, care te pot conduce. Nu-mi spune asta pentru prima oară. Nu era prima oară...



– Vreau să mă întîlnesc cu Marcus Citroen, Tinto.

– E prea tîrziu. S-a întors în Statele Unite.

– Sună-l.

– Cu tot respectul, Raffi, s-ar putea să nici nu-şi mai amintească de tine.

Ea îşi ridicase o sprînceană şi spusese batjocoritor:

– Ce mai agent! Cît entuziasm!

– Vreau să încerc.

– Fă-o.

Marcus Citroen îşi amintise de ea. I-a sugerat să vină la New York, să facă o probă pentru înregistrare. Tinto era în extaz.

– Nu aşa, a zis Rafealla. Cere-i să se întoarcă aici.

– Nu fi proastă, a certat-o Tinto. E clar că n-ai idee cît de important e omul ăsta.

– Ba da, ştiu. Totuşi, cere-i asta. Instinctul îi spunea că Marcus Citroen avea să facă ceea ce dorea ea.

O săptămînă de tăcere. Apoi Phoebe, secretara personală a domnului Citroen, sunase pentru a-l informa pe Tinto că domnul Citroen într-adevăr avea treburi la Rio şi va sosi peste zece zile.

Rafealla de-abia a clătinat din cap, cînd Tinto i-a spus fericit că Marcus venea. Tinto îşi făcea planuri cum să-l ia pe marele bărbat şi ce strategie să folosească, pentru cel mai bun contract.

– Nu, i-a zis decisă Rafealla, vreau să-l văd singură.

Tinto a dat din cap, zăpăcit. Rafealla era o fată stranie, dar minunată – şi el n-o înţelegea cîtuşi de puţin. Cînd Luiz se însurase cu Vivienne Riccardo, el, toţi ceilalţi, împreună cu Maria, îşi închipuiseră că ea avea să facă urît. Nu. Nu Rafealla. Rămăsese cît se poate de calmă. Dăduse din umeri. Spusese filozofic: „Luiz trebuie să facă ce are de făcut." Şi asta fusese tot.

Îl informase pe Tinto că n-avea să mai lucreze cu Luiz şi-i spusese să şteargă toate înregistrările lor.

– Dar noul vostru album? O să-i faci publicitatea cuvenită.

Urmase un „nu“ fără patimă. Şi apoi, ea îi ceruse să-i stabilească întîlnirea cu Marcus Citroen.

Acum se făcuse şi asta, iar ea îi spunea lui Tinto că nu dorea să fie şi el prezent. Ciudată fată! El n-a obiectat. Rafealla avea un fel aparte de-a face lucrurile.

Marcus Citroen şi Rafealla Le Serre se întîlniseră în apartamentul Citroen, de la hotelul *Copacabana Palace.* Ea avea o frumuseţe încă şi mai exotică, decît ţinea el minte. El era mai mizerabil şi mai bătrîn decît ştia ea, cu ochii lui libidinoşi şi expresia rătăcită.

– Iată, draga mea, se pare că iar ni se încrucişează drumurile, i-a spus el. Te faci din ce în ce mai frumoasă.

Ea l-a privit fix, cu ochii ei verzi, strălucitori,

înfruntîndu-l direct. Ştia exact ce dorea de la Marcus Citroen. Ştia şi ce dorea el de la ea.

Un moment s-a gîndit la Luiz. N-avea decît să ardă în iad, în ceea ce-o privea pe ea.

Dragul, dulcele, minunatul Luiz. Bastard. Gata! O minţise din prima zi. Un detectiv privat descoperise întregul adevăr, pentru că ea dorise să-l afle.

Luiz Oliveira. Nu era numele lui adevărat. Lupe Veira se numea. Un puşti din *favela* – ăsta era statutul lui real. Avea treizeci şi doi de ani, nu douăzeci şi şase, cum afirmase.

Luiz Oliveira alias Lupe Veira. Hoţ dovedit şi mascul prostituat. Căsătorit de două ori, înainte de fericita Vivienne Riccardo. Prima oară cu Juana, fata care lucrase pentru ea şi el spusese că-i era soră. A doua oară, cu o femeie bătrînă din Sao Paolo, care murise după şase săptămîni de căsătorie, lăsîndu-i lui averea. Copiii acesteia contestaseră imediat testamentul şi după multe luni de cercetări legale se ajunsese la un aranjament de partaj. O lună mai tîrziu, el reintrase în viaţa Rafeallei.

Din întîmplare? Sau plănuise treaba asta?

Nu ştia şi nu-i păsa. Bărbaţii ştiau să tragă foloase. Acum voia şi ea ceva asemănător.

– Marcus, i-a spus cu răceală... Pot să-ţi zic Marcus, nu-i aşa?

El şi-a frecat degetul mare de arătător, privind-o

pofticios.

– Desigur, draga mea.

– Ştii ce cred?

– Ce? De pe capul pleşuv i se scurgea sudoarea. Fata asta avea tot ce-i plăcea lui. O sexualitate puternică şi sănătoasă, combinată cu o anume semeţie şi cu o minunată piele măslinie. Într-un fel, ea îi amintea de Nova, cînd pusese prima oară ochii pe ea. Avea exotismul care-i plăcea lui.

Desigur, fata asta era altfel – ea avea deja clasă. Şi era talentată.

Rafealla l-a privit direct.

– Să nu ne jucăm, Marcus. O să fiu sinceră cu tine.

– Da.

Ea s-a gîndit scurt la Luiz şi la Eddie Mafair. Cei doi iubiţi din viaţa ei. Doi sonaţi. Doi nemernici de fii de căţea.

– Marcus, i-a zis cu hotărîre. Vreau puterea ta. Tu vrei trupul meu. De ce n-am face un tîrg?



– Aşadar, a zis Marcus, luînd-o pe după umeri, eu mi-am respectat partea mea din învoială. Acum, draga mea, cred că e timpul să te predai.

Sprintenă, ea s-a tras de sub mîna lui.

– Încă nu, Marcus. Vreau să văd că totul funcţionează ca pe roate.

– Nu vrei să dai înapoi, nu?

– Nu.

Rafealla îşi bătea joc de el. Poate că nu-şi dădea seama că se juca tocmai cu cel mai mare expert în jocuri, din toate timpurile. Din perversitate, Marcus se bucura chiar, de atitudinea ei independentă. Era altceva să umble el după o femeie. O adevărată distracţie. Era evident că ea habar n-avea de adevărata lui putere. O s-o facă să afle, de-abia aştepta să-i dea o lecţie.

– O să apari la adunarea de fonduri a soţiei mele, în iulie, a decis el, cu un zîmbet uşor. Atunci o să consumăm relaţia noastră. Şi, draga mea, sînt sigur că o să descoperi cît de lungă şi de plină de împliniri o să fie. A făcut o pauză, adăugînd cu subînţeles: Pentru noi amîndoi.



Bobby Mondella
1987

Prima oară cînd făcuseră dragoste, fusese cea mai excitantă zi din viaţa Sarei Johnston. Nu venise să lucreze pentru Bobby Mondella, cu scopul de a se băga în patul lui, dar cînd se ivise ocazia, cine era ea să spună nu? Bărbatul era orb, dar în mintea ei asta nu-l făcea mai puţin bărbat. Ea îl pusese iar pe picioare. Îl hrănise, se îngrijorase pentru el. Îl mutase din vila imensă şi costisitoare pe care nu şi-o mai putea permite, într-un loc mic şi plăcut din Nichols Canyon. Îl scăpase de impresarul lui – un pic cam tîrziu, cînd acesta reuşise deja să-i fure majoritatea banilor.

Şi, cu o plăcere enormă, îl concediase pe şoferul lui şi-i schimbase doctorul.

– Eşti o femeie foarte voluntară, bodogănise Bobby, cînd ea începuse să-l readucă în formă. Unde vrei să ajungi cu acest comportament?

– În ceruri, îi replicase ea, sec. Sau în iad. Depinde de felul în care-o să priveşti tu toate astea.

– În iad! se plînsese el, cînd îl forţase să se apuce de înot şi de gimnastică, pentru a-şi folosi din nou trupul.

– În ceruri! afirmase tot el, prima oară cînd făcuseră dragoste şi descoperise că totul mergea bine, exact ca înainte de accident.

Ce amant grozav era! Sara se moleşea de îndată ce se gîndea la orele pe care le petreceau împreună, în pat.

Bobby Mondella. De cum l-a văzut într-o formă fizică bună, s-a gîndit să-i pună şi creierul la lucru.

– Ai de gînd să lenevești fără a face nimic, tot restul vieţii tale? a încercat ea.

– Mda, i-a replicat el, bănuitor.

– Nici gînd, omule.

– Ai ceva enervant, să tot împingi în faţă.

– Dar ţie-ţi place. Pentru că am să te împing să ajungi, din nou, – pe culme – fie că vrei, fie că nu.

– Las-o baltă, femeie.

– Fără texte, omule.

El refuzase să se mai întîlnească cu cineva de la accident. Dar într-o zi, Sara a invitat la ei acasă cîţiva muzicieni, cu care lucrase el în trecut. La

început fusese furios. Apoi se relaxase treptat, cînd şi-a dat seama că nici unul nu-l judeca şi nici nu-l trata ca pe un obiect demn de milă. La sfîrşit, se simţise de-a dreptul bine şi, în pat, noaptea, îi arătase cît îi apreciase gestul.

În ziua următoare se aşezase la pian şi se apucase să compună şi să cînte din nou.

A fost un moment magic pentru Sara. Petrecuse luni în şir ca să-l pună pe picioare.

– O să faci un album, i-a spus. O să-i punem numele *Mondella Alive*[1] şi-o să fie cel mai grozav lucru pe care l-ai făcut vreodată.

El nu s-a mai împotrivit. S-a apucat de compus cîntece noi, le-a făcut aranjamentele, folosind fiecare clipă pentru a crea ceva frumos şi plin de forţă.

Cînd adunase suficient material brut, Sara a făcut un tur pe la cîteva dintre marile companii de discuri, începînd cu *Soul On Soul,* unde Amerika Allen i-a comunicat că nu erau interesaţi. Nu avuseseră o reacţie prea prietenoasă nici alte companii. Îi închiseseră uşa în nas.

– Bobby Mondella? Nici vorbă. Vremea lui a trecut.

– Bobby Mondella? Credeam că a murit.

– Terminatul ăsta? Probabil că rîzi de noi!

Într-o zi l-a sunat pe Marcus Citroen, preşedintele lui *Blue Cadillac Records.*

– Înţeleg că aveţi material nou cu Bobby

---

1. În viaţă

Mondella, îi zisese. Este bun?

Ea şovăise. Bobby îi spusese să nu se ducă sub nici o formă la *Blue Cadillac.* Dar la dracu' – asta era unica lor şansă.

– Nu este doar bun, domnule Citroen. E senzaţional, îi spusese cu tot entuziasmul de care era capabilă.

– Aş vrea să-l aud.

După şase săptămîni, Bobby era în studioul de înregistrări, cu un nou contract, foarte gras.

Marcus Citroen îi dădea şansa să se întoarcă.



– Regret, îi spusese grav specialistul. Nu vă pot spune nimic. Cauza pentru care şi-a pierdut vederea domnul Mondella este complet necunoscută. Nu există nici un motiv fizic. Nici o deteriorare sau rănire a nervului optic. Corneea şi retina sînt în perfectă stare. Doctorul a dat din umeri fără speranţă. Este unul dintre acele mistere ale medicinii pe care sperăm să le putem vindeca într-o zi.

Sara a dat din cap; mai auzise asta. L-a luat pe Bobby de braţ şi au ieşit din cabinet. După cum spuseseră mulţi specialişti pe care-i consultaseră, orbirea lui era inexplicabilă. Li se spusese orice de la „psihosomatică“ pînă la „Poate ar trebui să vadă un psihiatru.“

– O să învăţ să trăiesc aşa, potoleşte-te, i-a zis el strîngînd-o de mînă. Hei, mamă, lucrez din nou.

Mă simt bine. Lucrurile nu stau chiar atît de prost.

N-o lăsase niciodată pe Sara să înţeleagă cît de lovit era în sufletul lui, pentru că n-o să mai vadă niciodată. Chinul era al lui şi el trebuia să-l poarte în tăcere, deşi uneori, în mijlocul nopţii, stătea treaz ore în şir gîndindu-se la asta. De ce? De ce i se întîmplase tocmai lui? Şi cine era vinovatul?

Marcus Citroen îi dădea ocazia să strălucească din nou. O făcea din pricină că se simţea vinovat?

La dracu', nu, rechinul ăsta nu avea conştiinţă.

Aşa că poate Nichols şi banda lui de asociaţi de afaceri erau răspunzători.

Rahat. Nici nu se putea gîndi la asta pentru că era ceva ce n-o să afle niciodată.

În săptămîna în care ieşise albumul *Mondella Alive,* Sharleen se sinucisese. Îşi tăiase venele de la încheieturile mîinilor şi sîngerase pînă murise în apartamentul ei din New York.

Era prea tîrziu acum. Îi scrisese după tragedia lui un bileţel în care-l întreba dacă poate veni să-l vadă. Nu-i răspunsese, pentru că nu dorea să fie văzut în postură de victimă.

Acum se dusese. Biata, frumoasa Sharleen.

În ziua următoare l-a contactat pe Rocket Fabrizzi – alt prieten pe care-l respinsese. Rocket era la Los Angeles şi lucra la un film. A venit şi au discutat toată noaptea depănînd amintiri.

– Sînt încîntat să văd că ţi-ai revenit, omule, i-a zis cu căldură Rocket la plecare. Să păstrăm legătura. Tu şi cu mine – o să ne reamintim

întotdeauna de Sharleen aşa cum era.

Primirea albumului s-a dovedit de la început a fi excelentă. Ca o favoare, Rocket a făcut şi un clip de reclamă pe video. Sara era alături de Bobby continuu, făcîndu-l să progreseze.



Cînd Marcus Citroen telefonase pentru a spune că dorea ca Bobby Mondella să apară la colecta de fonduri a soţiei lui, Sara a vrut iniţial să răspundă sec, scurt, nu. Ştia unele lucruri despre legătura lui Bobby cu Nova, îi spusese el cîte ceva, dar nu întreaga poveste.

Cînd îl informase pe Bobby de cererea lui Marcus Citroen, el şovăise doar un moment, şi apoi, spre uimirea ei, spusese:

– Mda, o s-o fac.

În sinea lui se gîndea că venise timpul să se confrunte cu unele fantome ale trecutului. Şi poate – numai poate – ar putea să descopere adevărul despre acea noapte fatală de la Rio.

– Adevărat? îl privise Sara cu dezaprobare.

El răspunsese ferm:

– Sigur. Poţi să-i spui lui Marcus că o să fiu sigur acolo.



Sîmbătă, 11 iulie, 1987
Cina

– Te mai pot vedea? a întrebat-o încet guvernatorul Highland.

– Poftim? Cybil a deschis larg ochii ei mari şi albaştri. Păi şi-acum mă vedeţi.

Înclinîndu-se mai tare spre ea, i-a murmurat:

– Înţelegi ce vreau să spun.

Ea s-a gîndit la ceea ce-i zisese Hawkins – într-o zi acest om va fi la Casa Albă. O perspectivă înviorătoare. Apoi s-a gîndit la Kris – o dubla cu o oarecare muieruşcă daneză la Londra.

– Vrei să spui la un prînz?

– La o cină, a corectat-o el.

– Perfect, i-a spus cu un fior de excitaţie. Unde şi cînd?

Guvernatorul Highland a zîmbit. Avea dinţii ascuţiţi. Dinţi de cîine folosit la atac, s-a gîndit ea înăbuşindu-şi un hohot de rîs.

– Sînt căsătorit, ştii. Era destul de onest. De aceea trebuie să fiu foarte discret.

– Perfect, i-a replicat ea, Şi eu trăiesc cu cineva şi trebuie să fiu la fel de precautã.

– Scrie-mi aici numărul tău de telefon, i-a spus, dîndu-i pe furiş o agendă şi un stilou. Secretarul meu o să ia legătura cu tine.

Fuseseră nişte vorbe prost alese. Cybil a reacţionat, înţelegîndu-le sensul – guvernatorul Highland o să bată toba; politicienii erau cunoscuţi ca nişte armăsari înrăiţi, mai cu seamă cei căsătoriţi. Prea riscant, Kris ar fi putut afla.

I-a mîzgălit repede un număr greşit.

Dinţii cîinelui de atac s-au reliefat mai tare cînd guvernatorul Highland a băgat agenda în buzunar, cu un zîmbet de politician.



– Cina e servită. Anunţul a fost făcut de mai mulţi majordomi, producînd o procesiune de haine scumpe şi bijuterii, oaspeţi care se îndreptau spre locul unde avea loc dineul. Aleea în

pantă era acoperită cu un covor roşu, gros.

Maxwell Sicily a luat din buzunar o scobitoare ca să se scobească în dinţi, în timp ce-i privea deplasîndu-se. Cum de nu era şi taică-său printre ei? Marele Carmine Sicily. Marele porc. Carmine luptase din greu să ajungă şi el în înalta societate. Cumpărase acţiuni multe la diferite companii de mare importanţă, reuşind chiar să preia controlul asupra unei bănci, deţinînd majoritatea. Dar Maxwell ştia cum aveau să decurgă lucrurile – era mai isteţ decît fusese vreodată bătrînul lui – şi capetele mari puteau veni la Carmine cînd aveau vreo nevoie, dar n- o să le treacă niciodată prin minte să se amestece cu el din punct de vedere social. Pentru ei nu era nimic altceva decît un gangster bogat.

Maxwell voia să se asigure că va duce o altfel de viaţă. În America de Sud îl aştepta o nouă identitate. O să aibă şi bani şi respect.

Spre deosebire de tatăl lui, el va avea totul.

Nova Citroen se plimba printre oaspeţi, sigură pe ea şi foarte controlată. Ştia că Marcus o privea. La dracu' şi cu el. N-avea decît s-o observe. Altceva tot nu-i putea face. O trăsese din mocirlă şi acum o ducea drept spre culme.

Acelaşi lucru făcuse şi cu Bobby Mondella.

Ah, Bobby. S-a gîndit la el cu un sentiment de nostalgie. Măcar rămăsese în viaţă. Deşi fusese mai mult ca sigur că o să moară.

Şi-a răsucit pe deget inelul cu un diamant mic. Un cadou însîngerat de la iubitul ei soţ – şi ea îl acceptase şi tăcuse. La urma urmei, în sinea ei, o curvă rămîne întotdeauna o curvă.

Amintirile din Rio i-au revenit, coşmarul îi dădea tîrcoale.

Mîngîindu-şi colierul magnific de diamante, s-a întors să-i vorbească guvernatorului Highland, aşezat la dreapta ei.

– Sper că te distrezi bine, i-a spus glumeaţă.

– Nova dragă, cînd un bărbat se află în compania ta, totul este o bucurie. Eşti cea mai graţioasă gazdă dintre toate. Nici nu-ţi pot spune cît de mult apreciem, Mary şi cu mine, această serată.

– Nu-i mare lucru, Jack, a murmurat ea cu modestie. Ador distracţia. Şi să fac ceva pentru tine e întotdeauna o plăcere.

Privind-o drept în ochi, el i-a spus foarte sincer:

– Mulţumesc, Nova. Mulţumesc foarte mult. N-o să regreţi niciodată sprijinul pe care ni l-ai dat.



Plimbîndu-se agitată prin apartamentul ei de oaspeţi plin de bun gust, temîndu-se de faptul că

avea să se confrunte curînd cu Marcus Citroen, Rafealla s-a decis să-i vorbească lui Bobby, pentru că venise ocazia şi de ce să-l fi lăsat ea s-o scoată din viaţa lui? Odinioară fuseseră prieteni apropiaţi. De ce s-ar fi terminat prietenia lor pentru că se petrecuse acel accident nefericit?

– Trudie, a zis, vreau să-l văd pe Bobby Mondella.

– Chiar acum? a întrebat-o Trudie nu prea convinsă. Păi, dacă eşti îmbrăcată şi gata de plecare, putem sta în culise.

– Nu vreau să-l văd în spectacol. Vreau să-l vizitez acum.

– Asta nu-i deloc o idee bună, a zis Trudie întrebîndu-se despre ce-o fi vorba. Bobby este primul şi sînt sigură că acum a cam terminat.

– La ce cameră e?

– Of... serios, Rafealla. Oaspeţii sînt la cină. Tu ar trebui să te îmbraci, iar Bobby e probabil deja pe drum.

– În ce cameră e? a repetat ea cu încăpăţînare.

Trudie a scuturat din cap.

– Nu ştiu. Aici nu-i hotel, nu sînt numere pe uşi. Şi sînt suficiente uşi ca să aibă unde sta trei familii!

– Nu-ţi face griji, o să mă întorc.

– Rafealla... s-a văicărit Trudie.

– Cinci minute. Promit.

S-a dus în hol şi a privit în jur. Mai multe uşi, toate ducînd evident în apartamentele de oaspeţi, la fel ca al ei. A bătut la prima şi o voce masculină a spus:

– Intră.

A făcut astfel cu oarecare şovăială.

Pe o canapea, schimbînd pe rînd canalele la un televizor cu ecranul mare, era Kris Phoenix.

Ochii li s-au întîlnit în tăcere. Oh, nu! Nu-l mai văzuse din acea noapte de neuitat, din limuzina lui, în urmă cu zece ani. Oh, nu! Pentru o clipă a intrat în panică.

– Bună, a mormăit simţindu-se precum o admiratoare stupidă.

– Bună, fetiţo, i-a zis el, fără un semn că ar mai fi întîlnit-o vreodată. Drăguţ din partea ta să vii şi să mă saluţi. Îmi place cum cînţi, faci bine ce faci. Continuă la fel.



– Ooooh, Tom. Am crezut că n-o să te găsesc niciodată, a gîngurit blînd Vicki, strecurîndu-se prin spatele lui în camera de control. Aş fi putut paria că erai aici.

– Unde altundeva puteam fi? a întrebat-o el un pic cam pompos, indicînd şirul de monitoare care îl înconjurau. Trebuie să văd orice lucru cît de

mărunt din locul ăsta.

– Aşa vasăzică, a spus ea pe un ton admirativ. Ce sistem inteligent! Tu l-ai pus la punct?

– Este totul bazat pe sugestiile mele, s-a lăudat el întorcîndu- se. Acum îl mai incita puţin; era evident că el nu-i putea rezista.

Deja domnul Ţepenel se stîrnise în pantalonii lui. Mavis, soţia lui, de douăzeci şi cinci de ani, îl numise domnul Ţepenel în timpul lunilor de miere. Din păcate, prin ani, nu se comportase chiar la înălţimea numelui, dar bucăţica asta fierbinţică, nu chiar prea tinerică, îi acaparase întreaga atenţie.

– Cred că eşti grozav, a suspinat ea, întrebîndu-se dacă făcea să meargă puţin mai departe.

– Adevărat?

– Ooooh, plăcintuţă dulce, adevărat!

Era gata să se întindă să pună mîna pe ea, cînd uşa s-a deschis şi unul dintre paznicii lui a intrat înăuntru.

– Ce este, Sturgon? a izbucnit Tom surprins.

Paznicul nu era idiot. I-a aruncat o privire lui Vicki, băgată în colţ şi o altă privire lui Tom, roşu la faţă şi gata de acţiune şi a zis repede:

– Doar să vă raportez, şefule. Nu sînt probleme. Toată lumea se află la locul său.

– Bine, bine, s-a răţoit Tom. Du-te înapoi la punctul de pază şi stai acolo.

– Nu aveţi nevoie de mine ca să supraveghem

împreună ecranele?

– Nu-i necesar. Te chem eu mai tîrziu.

Sturgon i-a oferit lui Vicki un rînjet lung şi pofticios. Pe el nu putea cădea norocul ăla. Alţii au baftă.

– Perfect, şefule, a zis salutînd şmechereşte. O să vă văd mai tîrziu.

Tom s-a încruntat. Nu-i plăcea cum o mîngîia din ochi Sturgon pe Vicki. Ea merita mai mult respect.



Stînd la o margine a scenei, Bobby simţea mirosul banilor. Era înconjurat de ei. Briza uşoară de afară se amesteca subtil cu parfumul fin şi loţiunile scumpe de după ras. Pe deasupra aerul era plin de aroma densă a trabucurilor de două sute dolari bucata.

Sara îşi ţinea mîna pe braţul lui.

– Cum te simţi? i-a şoptit neliniştită.

Era pentru a patra oară că-l întreba.

– Vrei să încetezi? a mormăit furios. Începi să mă calci pe nervi. Las-o baltă. Du-te şi priveşte spectacolul din alt loc.

– Bobby...

Se simţea durerea din vocea ei, dar lui nu-i păsa. Important era să se termine concertul

odată. Sara, alături de el, nu putea decît să-l deranjeze.

– Am zis s-o laşi baltă, i-a repetat răguşit. Am nevoie să rămîn singur, chiar în clipa asta.

– Sigur, a zis ea, jignită. Mă duc să mă bucur de petrecere.

– Te rog.

– Mă duc, i-a replicat ea neîncrezătoare. Nu de alta, dar cînd îl mai lăsase puţin mai devreme singur, tot se enervase. Nu ştia niciodată cum să se poarte cu Bobby. Un minut era iubita lui, în următorul minut de-abia de îi era slujnică. Oare ce simţea în realitate în legătură cu ea? Îi păsa cît de cît? Uneori tare se mai îndoia.

Unul dintre muzicanţi fusese deja ales pentru a-l însoţi pe scenă, aşa că ea n-ar mai fi avut nevoie să rămînă prin preajmă. Norton St. John o invitase la masa presei şi ea se hotărîse să se ducă. A plecat cu paşi hotărîţi, lăsîndu-l singur pe Bobby.



Rafealla avea poftă să rîdă. Kris Phoenix ştia la drept vorbind cine era ea. Vedeta nou-nouţă a discului – Rafealla. Şi asta era tot ce ştia el.

Ha! Tare durabilă impresie trebuie să-i fi lăsat ea în noaptea aceea, de demult, de la Londra. Nu

avea nici o idee că se mai întîlniseră vreodată, că făcuseră dragoste – dacă ăsta era modul corect de a descrie unica lor întîlnire.

Era caraghios – deşi devenise celebră, se intimida să se ducă la el, aproape sigură că el avea să-şi amintească de fetişcana prostuţă de care profitase şi pe socoteala căreia se distrase.

Nimic din toate astea. Nu avea altceva decît un zîmbet prietenos şi vorbe de încurajare.

I-ar exploda capul dac-ar şti adevărul!

Ieşind din camera lui, a uitat că dorise să-l viziteze pe Bobby şi s-a întors grăbită la Trudie, care a zorit-o să se schimbe, căci sosise timpul să se ducă spre locul unde avea loc spectacolul. Şi-a pus încet rochia neagră, simplă, pe care-o alesese pentru acest prilej. O înnebunea ideea că mai tîrziu o să i-o scoată Marcus. De ce-o fi acceptat să se culce cu un om atît de oribil?

Încheiaseră un tîrg, nu-i aşa? Şi el îşi adusese la îndeplinire partea care-i revenea. O făcuse să devină faimoasă şi, după trădarea lui Luiz, asta era tot ceea ce-şi dorise. Faimă. Pentru că unica ei mare dorinţă era să ajungă înapoi la Luiz – şi faima era singurul mod prin care o putea face. Luiz fusese întotdeauna atît de ambiţios. Statele Unite reprezentau visul lui – despre asta vorbea tot timpul. Acum ea avea asta, iar el nu. Cu-atît mai rău. Ea ştia că el avea să dorească să stea cu ea.

Trăgîndu-şi rochia neagră pe trupul subţire, şi-a dat seama că era perfectă pentru noaptea aceea. Gîndul la Luiz încă o mai scotea din minţi. O rănise foarte tare, o terminase, de fapt. Dar de un lucru era sigură. Nu-i mai trebuiau încurcături din dragoste. Era preferabil să se culce cu Marcus Citroen, decît să se mai îndrăgostească.



Maxwell Sicily a ieşit din bucătărie cu autoritate, purtînd o tavă plină.

– Unde crezi că te duci? Un paznic aspru l-a oprit la unul din punctele de ieşire.

Maxwell i-a arătat insigna şi tava.

– O gustare pentru Kris Phoenix. I-o duc la casa de oaspeţi.

– Ai primit autorizaţie?

– Mda, i-a spus sarcastic Maxwell. Şeful s-a oprit din treabă şi mi-a scris un bilet. Isuse! Voi, tipilor, luaţi toată aiureala asta în serios, nu-i aşa?

Cu un gest grav, paznicul l-a lăsat să treacă.

Securitate. S-o lăsăm baltă. Habar n-aveau indivizii ăştia. Din fericire pentru el.



Kris era îmbrăcat pentru apariţia pe scenă în pantaloni albi, pantofi *Reebocks,* un tricou negru şi o jachetă roz de la *Armani.* Cu părul lui lung şi ţepos, cu ochii albaştri, intenşi şi reci, cu trupul atletic foarte bronzat, arăta exact ca în visele cu supervedeta de *rock.*

Perfect, vasăzică avea treizeci şi opt de ani. Mare lucru.

Încă se ţinea. Nu avea nici un semn de bătrîneţe. Kris Phoenix continua să fie cel mai tare.

Norton St. John a venit să-l însoţească pînă la scenă. Kris o trimisese pe Cybil cu Hawkins. S-o lase să-se bucure de serată; era preferabil decît s-o aibă în spinare.



– L-aţi văzut pe undeva pe George Smith? l-a apucat brusc de mînă pe un chelner care trecea.

– Pe cine? a întrebat-o el clătinînd o tavă cu ceşti de cafea.

– Pe George Smith, a repetat nerăbdătoare Chloe. E un chelner, cam de înălţimea ta, cu părul negru şi arătos.

– Noi toţi sîntem arătoşi, a glumit el.

– Mda, păi el e chipeş de-adevăratelea, i-a întors-o iritată Chloe. Dacă-l vezi, spune-i că-l

caut.

Chelnerul s-a uitat la insigna ei: *Chloe Brogg – Supraveghetor – Liliane's.*

– Ascultă, i-a spus. Eu sînt angajat temporar. Crezi că-ţi poţi folosi influenţa ca să mă angajeze permanent?

– Găseşte-mi-l pe George Smith şi-o să vedem.

El a dat din cap.

– O să fiu cu ochii în patru.

– Mulţumesc, a zis ea, rămînînd în punctul cel mai circulat, între bucătărie şi locul în care se lua cina.

Chelnerii şi ajutoarele lor se mişcau de colo-colo, dar nu era nici urmă de George Smith, fir-ar el al naibii.

Chloe era profund dezamăgită.



Spre marea neplăcere a lui Speed, poliţistul de la patrula publică l-a amendat. Gonind de-a lungul coastei Pacificului, mormăia numai pentru sine, armonios ca un Doberman. Întîrziase. Nu conta. Scăpase. Întotdeauna reuşea.



Sîmbătă, 11 iulie, 1987
Concertul

Şi aşa a început.

Bobby Mondella a intrat plin de încredere pe scenă. La dracu'. N- avea de gînd să se oprească din drumul lui, numai pentru faptul că nu vedea. De cum a ajuns la locul lui, a început, intrînd într-un ritm de interpretare pe viu, aşa cum nu mai făcuse niciodată.

Publicul era receptiv, ridicîndu-se în picioare, în semn de bun- venit înapoi.

Nova era acolo privindu-l şi, pentru prima oară, treaba asta nu mai conta. Era faţă în faţă cu trecutul şi asta era ea acum – trecutul lui.



Maxwell Sicily a condus cartul de golf spre casa de oaspeţi. Pe- afară făcea tururi un paznic negru, acelaşi pe care-l văzuse cînd adusese tava pentru Bobby Mondella mai devreme.

– Iar venim aici, a zis Maxwell prietenos.

– Ce s-a mai întîmplat acolo, jos? l-a întrebat paznicul dorindu-şi să fi luat şi el parte la acţiunea de-acolo.

– Bobby Mondella este pe punctul de a începe.

– Da? Adevărat?

– E groaznic că nu poţi fi acolo.

Paznicul a făcut o faţă nenorocită.

– Nici nu-mi mai spune. O să mă omoare nevastă-mea. Ea crede c-o să-i povestesc o groază de lucruri.

– Du-te şi priveşte puţin, l-a încurajat Maxwell. Nimeni n-o să-ţi simtă lipsa.

– Nici gînd, a zis paznicul pofticios.

– Fă-o! Cine-o să afle?

Paznicul a rîs.

– Tom. Şeful nostru. Ne controlează din douăzeci în douăzeci de minute.

Maxwell a dat din cap cu înţeles, şi-a aranjat tava şi a zis:

– Mi-ar plăcea să te ajut, dar am treabă. Trebuie să fac curat aici cîtă vreme ei cîntă.

– Noroc.

Maxwell a intrat în casa de oaspeţi. Era goală, aşa cum ştia şi el că o să fie. Vedetele şi însoţitorii lor erau cu toţii jos, la cină.

Aşezînd tava în bucătărie, s-a grăbit în sus pe scări. Vicki îi spusese care apartament n-avea să fie ocupat. A intrat, a deschis dulapul şi şi-a găsit trusa pusă bine să nu fie la vedere. A luat din ea un sac negru pentru gunoi care fusese împăturit, o trusă cu scule şi un mic revolver, doar în caz de nevoie.

Pregătit, s-a grăbit în jos pe scări şi a ieşit afară pe uşa bucătăriei. Apoi a mers repede, peste o peluză întinsă, pînă a ajuns la o parte a casei principale. Intrarea nu era o problemă: Vicki fixase cîrligul, ca să nu se închidă ferestrele de la biroul lui Marcus Citroen.

A intrat înăuntru şi a stat pe loc un moment ca să se dezmeticească. Încăperea era exact aşa cum i-o descrisese Vicki, ceea ce însemna că safe-ul numărul unu se găsea în spatele tabloului de Matisse, care atîrna în mod rafinat în centrul peretelui. De acesta o să aibă grijă la sfîrşit. Acum, îl interesa locul cu bani mulţi – safe- ul din dormitorul Novei Citroen.



Aplauzele erau copleşitoare. Pentru Bobby erau mai mult decît un nectar dulce, atunci cînd a fost condus în culise. Faptul că trebuise să cînte pe viu, fusese ca o spadă atîrnată deasupra capului. O s-o poată face?

– Da, domnule, a putut.

Pentru o clipă, ura mortală a răzbunării l-a părăsit şi s-a simţit liber.

– Sara? a strigat, dar ea nu era acolo. Şi-a amintit că o trimisese de lîngă el.

– Ai fost minunat! a răsunat o voce de femeie.

El a întins mîna.

– Cine este?

Ea i-a luat mîna.

– Rafealla. Îţi aminteşti de mine? Prietena ta din Rio.

– Oh, Isuse! Raffi. Grozav!

– *Tu* ai fost grozav.

S-au îmbrăţişat.

– Sînt nebună după tine, l-a avertizat.

– Hei, copilă, nu fi nebună. Tu poţi înţelege ce s-a întîmplat. Lucrurile au fost în afara controlului meu. Eu...

– Rafealla. Era trasă de lîngă el. Tu urmezi.

– Bobby, să nu pleci, i-a comandat serioasă. Avem de vorbit. Ne întîlnim pe urmă.

– N-o să mă mişc de-aici, scumpo. Te poţi baza pe mine.

Sărutîndu-l, ea i-a şoptit:

– Bine că te-ai întors, supervedeto. Te iubesc.

El a împins-o uşor.

– Omoară-i pe-ăştia, baby, bagă toţi dracii în ei!



Vicki se pricepea să cronometreze timpul. A ştiut exact cînd să-i distragă atenţia lui Tom. Ştia şi cum s-o facă. Cînd Vicki Foxe îşi expunea cele două minunăţii, bărbaţii reacţionau într-un singur mod, iar Tom nu constituia o excepţie.

L-a adus pînă la clipa magică foarte grijulie. Temporizarea era totul şi dacă ea nu acţiona corect prima oară, nu mai exista o a doua şansă. Făcîndu-l să se întoarcă, şi-a desfăcut încet nasturii de la uniformă, unul cîte unul.

– Măiculiţă! a gemut Tom gata să dea peafară; aşa ceva nu mai văzuse. Femeia asta era un monument şi încă ce mai monument.

– Vrei să sugi bombonica, omule? a întrebat ea, dar fără să-i dea şansa de a alege, întrucît şi-a îndesat un sfîrc întărit în gura lui.

El era într-al nouălea cer, în timp ce în spatele lui, pe monitorul cinci, Maxwell Sicily se punea pe treabă, spărgînd safe-ul Novei Citroen şi scotocind prin el.



Rafealla se simţea grozav. Nimic nu se compara cu un public care te primea cu admiraţie şi se simţea înfiorată, pentru că Bobby Mondella stătea la marginea scenei, aşteptînd-o.

Ce-i putea face Marcus, dacă se întorcea cu Bobby? S-o omoare? Ha! Îl făcuse să aştepte. O să-l facă s-o aştepte veşnic.

S-a simţit cuprinsă de un val de uşurare. Asta are să facă – *să-l pună s-o aştepte veşnic!* De ce oare nu se gîndise la asta şi înainte?

Avea deja faima. El nu i-o putea lua înapoi şi – chiar dacă putea – ea o s-o recîştige din nou, într-un fel sau într-altul.

Ea era o supravieţuitoare. Îi supravieţuise lui Eddie Mafair, lui Luiz şi minciunilor lui. Acum avea să treacă şi peste Marcus Citroen.

În goana asta continuă, era unicul lucru care avea o importanţă reală.



– Sînt încîntat că ai terminat cu bine, i-a spus Kris fericit, bătîndu-l pe Bobby pe umăr, în timp ce amîndoi aşteptau în culise. Vreau mereu să te prind – m-am gîndit că ar fi grozav, dacă am

înregistra ceva împreună. Ţi-aminteşti? Mereu am zis c-o s-o facem.

– Da, am făcut-o, 'n-am făcut-o, asta-i, i-a replicat Bobby întinzînd braţul ca să-l atingă pe cîntăreţul englez, care-i plăcuse întotdeauna.

– Să ştii că am încercat să te sun de cîteva ori, a zis Kris. După tot rahatul din jurul tău, mi-am închipuit că ţi-ar face plăcere să auzi o voce prietenoasă.

– Mi-a spus Sara, i-a răspuns Bobby. Dar vezi că niciodată nu mă simţeam în stare să vorbesc cu cineva.

– Înţeleg treaba asta. Numai că, acum, fiind aproape, hai să vorbim, da? Să facem pentru noi un disc, doar al nostru – ştii – asta l-ar călca pe nervi pe Marcus. Ce părere ai?

– Ei, dacă-l calcă pe nervi pe Marcus, poţi conta pe mine.

– Şi ştii încă ceva? S-o luăm şi pe ea să cînte, a zis Kris, entuziasmîndu-se de ideea lui.

– Pe cine? l-a întrebat Bobby.

– Pe Rafealla. A dobîndit o voce interesantă. Îmi place vocea ei, foarte plină de stil. Ce crezi?

– Sună bine. O iubesc pe fata asta.

Rafealla şi-a terminat cel de-al doilea cîntec, urmat de aplauze furtunoase. A fugit de pe scenă încîntată şi strălucind toată.

Făcîndu-i cu ochiul, Kris i-a zis:

– Ai fost măreaţă, dragă, cu adevărat măreaţă!

Ea i-a zîmbit. Doamne! Era de parcă ar fi privit la o versiune mai vîrstnică a lui Jon Jon. Ca o copie.

– Stai pe-aici, a zis el. Bobby şi cu mine avem să-ţi facem o propunere. Toţi trei o să desfacem o sticlă de şampanie dincolo, în casa de oaspeţi, după ce termin eu. Bine?

De ce să nu-l înfrunte pe Marcus, fiind împreună cu Bobby şi Kris? Perfect! A dat din cap.

– Nemaipomenit.

Blondele erau genul lui, dar fata asta era foarte deosebită. Şi putea cînta.

– Contez pe asta, fetiţo, i-a zis cu un zîmbet şmecher. Perfect, să termin odată cu spectacolul ăsta. Apoi s-a repezit pe scenă. Domnul Energic. Domnul Cel Mîndru. Dînd pe-afară de dispreţ, ironie, brutalitate, talent excitant.

Publicul sofisticat s-a simţit electrizat cînd el s-a lansat în cîntecul *Blondele cu picioare lungi.* Puteau ei să fie blazaţi, dar îşi dădeau seama despre ce era vorba, cînd aveau în faţă o supervedetă.



În clipa în care Rafealla a părăsit scena, Marcus s-a scuzat faţă de cei doi parteneri de la masă şi s-a strecurat afară.

Nova l-a zărit plecînd. S-a strîmbat. Nu-i păsa cîte curve şi starlete avea el, dar fata asta, Rafealla, reprezenta o ameninţare. Era prea tînără şi prea frumoasă, iar Novei îi displăcea profund.



Maxwell Sicily lucra repede şi metodic, conştient că timpul conta în primul rînd şi că trebuia să acţioneze rapid. Lunile de pregătire îşi arătau roadele. Mulţumită lui Vicki ştia exact locurile unde se găseau ambele safe-uri. În închisoare fusese numit „Spărgătorul", pentru că, era un fapt binecunoscut, putea deschide orice într-un timp record.

Conform reputaţiei, deschisese safe-ul cel mare al Novei în doar şapte minute. A constatat cu satisfacţie că acolo erau stocate cele mai scumpe bijuterii din lume.

Fără şovăială a început să umple sacul mare de plastic pentru gunoi cu bijuterii, scoţîndu-le fără discriminare din cutiile lor, pînă a umplut sacul pe jumătate.

Ce pradă! Mai mult decît îşi închipuise. Suficient cît să se descurce o vreme îndelungată. Destul cît să-şi poată cumpăra libertatea din sistemul ăsta blestemat.

Închizînd safe-ul, s-a grăbit să iasă din dor-

mitor, atent să se aplece pe sub alarma cu laser de pe uşă, astfel încît să nu cupleze. Vicki fusese foarte clară în descrierea pe care i-o făcuse în privinţa sistemului de alarmă din casă.

Afară, doi paznici patrulau în sus şi-n jos.

Maxwell le zărea umbrele prin fereastră. În mod normal, casa era plină de personal, dar, în noaptea aceea, oamenii se adunaseră pe pajiştea din jurul locului unde se lua cina în aer liber, ca să privească spectacolul. Cîinii răi care circulau de obicei pe-acolo erau încuiaţi din cauza afluxului de oameni străini.

Ştiuse el că avea să fie noaptea cea mai potrivită.

Întorcîndu-se în biroul lui Marcus şi-a început treaba şi acolo. Încă zece minute şi-avea să termine.

Încă zece minute şi-avea să devină bogat.



– Cum să-l atrag, Hawkie? l-a întrebat Cybil, cînd Kris şi-a terminat demonstraţia în aplauze tumultuoase.

– Poftim? a zis Şoimul, dorindu-şi ca ea să nu-i mai spună Hawkie.

– Păi, ştiu că are o prietenă în Anglia, a zis Cybil, ca să zică ceva. Şi probabil c-o place – un

pic. Dar ea e bătrînă, ştii, are cel puţin treizeci de ani.

– Să ne apere, Dumnezeu! a murmurat Şoimul, strîmbîndu-se diavoleşte. Pe cînd înmormîntarea?

Cybil a rîs.

– Înţelegi ce vreau să spun. Vreau să se însoare cu mine. Cum să-l fac să mă ia de nevastă?

– Prin forţă şi tortură.

Zăpăcind pe toată lumea din jur cu zîmbetul ei, ea a zis:

– Eşti atît de prostuţ, Hawkie, cu adevărat că eşti!



Tom era pe punctul de a nu se mai putea întoarce. Vicki îl plantase cu spatele la şirul de monitoare, cu pantalonii şi chiloţii răsuciţi în jurul gleznelor. Ea stătea în genunchi, strivindu-i penisul în erecţie între sînii ei magnifici şi de fiecare dată cînd el era gata să aibă orgasm, simţea şi îl îndepărta gîngurind:

– Fii răbdător, băiatule. Am aşteptat noi atîta timp, acum să nu dăm rasol.

El era uluit de ţîţele ei apetisante, grele, ademenitoare. Nimic altceva nu mai avea impor-

tanţă. Nimic din toată lumea asta mare.



De cum a ieşit de pe scenă, Kris a preluat controlul situaţiei. Era priceput la asta. Tot el fusese forţa conducătoare din spatele formaţiei *The Wild Ones* în toţi anii aceia; ştia cum să-şi croiască un drum.

– O să luăm cartul de golf, ca să ne întoarcem la casa aia, doar noi trei, a decis apucîndu-l pe Bobby de un braţ şi pe Rafealla de altul. Să ne mai distrăm şi noi un pic.

– Domnule Phoenix, a zis neliniştit Norton St. John. Am reţinut o masă pentru dumneavoastră toţi, ca să staţi în timp ce au loc discursurile. Şi apoi este licitaţie şi ştiu că doamna Citroen doreşte să vă facă cunoştinţă cu unii dintre cei mai importanţi oaspeţi ai săi. Guvernatorul şi soţia sa vor desigur să vă mulţumească personal. Şi mai e aici o prinţesă franţuzoaică, şi ea doreşte în mod special să vă cunoască.

– Trebuie să fie aceeaşi mică aiurită, care mă pisează de vreo şase luni, a zis Kris făcînd cu ochiul. Cred că-i las pe alţii. Ce ziceţi, Bobby? Raf?

– Nu-mi trebuie, a zis Bobby solemn.

– Nici mie! a fost de acord Rafealla, simţindu-

se bine, pentru prima oară după multă vreme.

– Totuşi... a obiectat Norton St. John înconjurat acum de Trudie şi de cei doi angajaţi de la companie.

– Ne simţim perfect, a asigurat Rafealla pe toată lumea, ajutîndu-l pe Kris să-l instaleze pe Bobby în cartul de golf. Duceţi-vă şi ascultaţi discursurile şi-o să ne vedem mai tîrziu.

– S-ar părea că nu-i nevoie de noi, băieţi, a comentat sec Trudie, dorindu-şi ca ea să se fi aflat în locul Rafeallei.

– Toată lumea la bord, a ţipat Kris. Să-i dăm bătaie!

Cartul electric a intrat în funcţiune, iar Norton a întrebat îngrijorat.

– Sînteţi sigur că ştiţi drumul?

– O să-l găsim noi – asta în afară de cazul că n-o să cădem de pe stîncă înainte, a glumit Kris.



Marcus se plimba de colo-colo prin camera Rafeallei. Îi ordonase să vină direct acolo, după ce termina de cîntat. Unde era? Asta nu-i plăcea deloc. Rafealla mergea prea departe – cu adevărat că-i punea răbdarea la încercare.

Primul lucru pe care-o să-l facă, s-a hotărît, o să-i dea o lecţie. O lecţie de neuitat, aşa cum

numai el ştia.



O pană. Nu. Asta nu era cu putinţă. În nici un caz.

Speed a tras limuzina peste şanţul de lîngă drum şi a sărit jos, înjurînd de unul singur.

Da. Era chiar o pană. Ce dracu' se petrecea? Oare majestatea sa, zăpăcita – fosta lui nevastă – îi făcea vrăji? Avea o păpuşă cu chipul lui şi chiar în clipa asta înfigea ace în ea, descîntîndu-l? „Îţi trimit..." şi aşa mai departe. I...suse!

Deschizînd capota, a căutat roata de rezervă.

Nu era nici una.



Sîmbătă, 11 iulie, 1987
Tentativa

Maxwell vîrîse tot ce găsise în safe-ul lui Marcus Citroen în geanta lui. Erau acte şi scrisori, fotografii şi alte hîrtii. S-a gîndit că o să le studieze pe îndelete – putea fi interesant dacă descoperea ceva.

Mai erau şi o grămadă de pietre diferite – diamante, safire, rubine şi smaralde, plus mai multe ceasuri de valoare, bijuterii bărbăteşti de aur şi teancuri de bani.

Maxwell şi-a lins buzele. Avea gura uscată. Privind rapid spre camera TV montată în tavan, a realizat cît de demenţi erau oamenii bogaţi –

risipeau averi pentru pază şi degeaba, dacă persoana de serviciu era ocupată cu altceva, totul n-avea nici o valoare.

Desigur că Vicki îl ţinea ocupat pe netotul de Tom. Merita o recompensă fata.

Închizînd uşor safe-ul, i-a semnalat fetei „V pentru victorie“ cîntînd direct înspre camera de filmare.

Acum ea avea să-i mai lase două minute ca să iasă din încăpere şi putea pe urmă să se elibereze. O treabă bine făcută.



Guvernatorul vorbea. Guvernatorul Jack Highland.

Nova îl privea, dar în realitate nu-l asculta. Se gîndea la Marcus, cu micuţa vagaboandă. Cum îndrăznea *el* să folosească petrecerile *ei*, pentru întîlnirea *lui* ? Cum îndrăznea?

Guvernatorul Highland era un bărbat atrăgător. Arăta bine. Onest, sincer, tînăr – înfăţişarea lui Kennedy.

Ah... un bărbat ca Jack Highland putea schimba lumea şi ea, Nova Citroen, îl va ajuta să ajungă pe locul acela.

O mare putere îi marca viitorul. Toată lumea care se pricepea spunea asta.

Atenţie, Marcus, s-a gîndit ea, s-ar putea să vină ziua în care o să am o influenţă mai mare decît tine.



– Jesus, H. Didja le-a dat de lucru la toate cămăşile alea împăiate? a întrebat Kris, în timp ce cartul de golf o lua în jos, pe o potecă şerpuitoare.

– Cred c-am luat-o în direcţie greşită, le-a atras atenţia Rafealla.

– Hei – au aplaudat ca lumea, a ţipat Bobby, apucîndu-se cu mîna de marginea cartului, din dragoste de viaţă.

– Te cred, scumpule, i-a aruncat voios Kris. Şi eu aş fi aplaudat aşa, dacă plăteam o sută de mii de marafeţi la bordel.

Pretinzînd că e indignată, Rafealla a zis:

– Mulţumesc din inimă!

– Nimic personal, i-a răspuns Kris cu un rînjet. Da' hai iubito, acceptă adevărul, nu-i decît *rock'n roll,* este? Nu-i mare lucru.



Tom a lăsat să-i scape un geamăt îndurerat.

– Nu mă mai pot ţine, a gîfîit.

Vicki îşi făcea în cap o numărătoare lentă. Încă zece secunde şi era liberă şi nepătată. Maxwell dispăruse de mult de pe monitorul TV.

Cu un mic geamăt şi-a tras ţîţa stîngă din gura lui, gîfîind dramatic.

– Nu e corect, eşti un bărbat însurat. Nu înţeleg ce m-a apucat.

– Ce? a zis Tom prosteşte, holbîndu-se neîncrezător, cînd ea şi-a pus la loc rochia, în partea de sus acoperind teritorii întregi de paradis.

– Nimic altceva, decît că eu sînt, în străfundul inimii, o fată religioasă, i-a explicat.

Penisul lui în erecţie s-a dezumflat brusc.

Ei îi apăruseră lacrimi în ochi.

– Ceea ce eram noi gata să facem e un păcat. Eşti însurat, Tom.

De parcă el nu ar fi ştiut asta.

Ea a terminat să-şi încheie rochia, privindu-l cu lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău. Ştiu că mă urăşti. Oh, îmi pare atît de rău, Tom.

Nici pe jumătate cît îi părea lui. Avea între picioare o durere cum nu mai avusese în viaţa lui.

– Măcar suge-o şi putem să ne facem că nu s-a întîmplat niciodată, a zis plin de speranţă.

Ea l-a privit cu oroare.

– Ce fel de fată crezi că sînt eu?

– Una care aţîţă, a mormăit el furios şi frustrat.

Una clasa întîi, care-ţi învineţeşte ouăle!



Acum venea partea dificilă. Curăţase safeurile, dar Maxwell era conştient de faptul că n-avea să fie uşor să scoată „recolta“ şi pe sine de pe proprietate.

Sacul negru de plastic era greu, dar l-a cărat peste pajişte, în casa de oaspeţi mult mai sigură. A pătruns prin uşa bucătăriei şi s-a îndreptat spre scări, la apartamentul neocupat.

Tocmai cînd dădea să intre s-a auzit o voce aspră:

– Tu!

– Da. S-a răsucit încet şi a dat cu ochii de Marcus Citroen. Isuse Cristoase! Marcus trebuia să privească spectacolul şi să asculte discursurile, împreună cu toţi ceilalţi.

– Ce faci aici? l-a întrebat Marcus.

– Curăţenie, domnule, i-a replicat fără a clipi.

– Ce cureţi?

– Scrumiere, băuturi, mîncare. Mi s-a cerut să fac curat în casa asta, înainte de întoarcerea artiştilor. Ordinele doamnei Citroen. A arătat spre insignă. Sînt de la *Liliane's,* domnule. George Smith, la ordinele dumneavoastră.

– Bine, bine. Marcus a dat din mînă neräb-

dător să-l îndepărteze, apoi s-a răzgîndit şi a zis: Poţi face camera asta acum?

– Desigur, domnule.

Maxwell a intrat în apartamentul Rafeallei, tîrînd cu el sacul, în timp ce Marcus a rămas în urmă şi l-a privit.

Apucînd o scrumieră, a aruncat conţinutul în sac. Apoi, a adunat vasele şi paharele murdare, punîndu-le tot în sac. A zis făcînd un gest politicos din cap:

– Asta-i tot, domnule.

Marcus tocmai îşi aprindea o ţigară, aşa că n-a spus nimic.

Pentru întîia oară, Maxwell a simţit că nu mergea chiar totul conform planului. Era de presupus că n-o să se întîlnească niciodată faţă-n faţă cu Marcus Citroen. Oare ce căuta omul în casa de oaspeţi?

N-avea timp să se gîndească la asta. Mai bine să se ducă în apartamentul neocupat. Drept la dulapul în care ascunsese Vicki o valiză scumpă, marca *Vuitton.* Operînd rapid, el a transferat totul în ea, lăsînd deoparte vasele murdare. Apoi a încuiat-o, băgînd cheia în buzunar şi a îndesat-o în sacul de gunoi cu tot ce era în el.

Venea mişcarea următoare – dacă îndrăznea s-o facă, avîndu-l atît de aproape pe Marcus Citroen.

La dracu'! N-avea de ales.



– Aşa că eu cred că noi trei am putea realiza ceva cu adevărat măreţ, a zis cu entuziasm Kris, oprind smucit cartul de golf, lîngă casa de oaspeţi. Vreau să zic, sîntem toţi atît de diferiţi, cu stiluri atît de diverse. Şi-o să-l bag şi pe Buzz. Ştiţi, acum e bine, de cînd s-a lăsat de droguri. Am fi redutabili pentru oricine. Înţelegeţi ce vreau să zic?

– Aş vrea să încerc, a zis Bobby. Aş putea compune ceva pentru noi.

– Pe o temă caritabilă, mai ales că sîntem toţi cu *Blue Cadillac*. Nu văd ce ne-ar putea opri, li s-a alăturat Rafealla.

– Tu bine ai zis de caritate, fato, a spus Kris, ajutînd-o să coboare şi apoi luîndu-l pe Bobby de braţ. Copiii înfometaţi. Ethiopia. Oamenii fără cămine. Orice.

Ochii lui erau exact ca ai lui Jon Jon, albaştri şi intenşi.

– Să mă gîndesc, a spus ea, sperînd că senzaţia aceea pe care o avea se datora doar imaginaţiei.

Kris se convinsese că ea era una dintre cele mai frumoase fete pe care le văzuse în viaţa lui. Blondele californiene păleau în comparaţie cu ea. Se întreba dacă are un prieten stabil.

Au intrat cu toţii împreună în casă, sub ochiul vigilent al paznicului.

– Mai e cineva pe-aici? l-a întrebat Kris cînd treceau.

– Doar un chelner de la *Liliane's.* Oh, şi domnul Citroen a sosit adineauri.

– Nu-l pot suferi pe cutra de Citroen, a mormăit Kris. Tratează pe toată lumea de parcă ar fi rahat. S-a întors spre Bobby şi Rafealla. Dar ce-o fi căutînd aici, că doar nu e „Mister Big" să vină să facă acte filantropice pentru talente, nu?

Rafealla n-a spus nimic.



Vicki a ieşit cît de repede a putut. N-avea rost să prelungească furia bătrînului îmbrobodit. „Pune-ţi ciocănitoarea deoparte şi taci" ar fi vrut să-i spună.

Dar a tăcut. S-a grăbit să plece de-acolo, lăsîndu-l pe nefericitul Tom să-şi încheie nasturii.



Chloe fierbea. George Smith făcuse o trebuşoară frumoasă evitînd-o şi ei nu-i plăcea cîtuşi de puţin. Oare el nu-şi dădea seama că ea ţine

biciul la *Liliane's?* Nu înţelegea că ea îl putea concedia?

El se strecurase pe undeva să privească spectacolul fără ea şi sentimentele ei erau rănite. Încercase să fie prietenoasă, drăguţă, dar el o respinsese şi era hotărîtă să reacţioneze. Nu putea accepta să fie păcălită.

– Unul dintre chelnerii mei lipseşte, l-a informat pe un paznic în uniformă, aflat lîngă intrarea din zona în care avea loc dineul. Are vreun metru şaptezeci şi cinci, părul negru, nu arată rău. Poate că l- aţi văzut. George Smith e numele lui.

Spre mirarea ei, paznicul i-a răspuns:

– Mda, cred că ştiu la cine vă referiţi. Se pare că e unul care a luat o tavă pentru casa de oaspeţi şi nu s-a mai întors. Presupun că a fost nevoie de el acolo.

– În casa de oaspeţi?

– Da, madam. Unde sînt cazate toate celebrităţile.

Ea şi-a strîns buzele. Ce făcea George în casa de oaspeţi?

– Mulţumesc, a spus brusc.

– Cu plăcere, madam. Oricînd.



Puseseră stăpînire pe living – Kris, Rafealla şi

Bobby –, discutînd şi glumind, făcînd planuri să realizeze ceva care să le placă şi să rămînă sub controlul lor.

– Îi urăsc pe blestemaţii de şefi, agenţi, manageri, a zis Kris cu resentiment. Nu sînt decît o bandă de rataţi, fără talent.

– Aşa e, a spus Bobby, dorindu-şi să fi fost şi Sara cu el. Puţin le pasă lor de calitate, numai vînzările îi interesează.

– Ei, ei, ei, şi vînzările sînt importante, a admis Kris, ducîndu-se la bar. Nu-i rău să vinzi de cîteva milioane ici şi colo.

Rafealla a rîs. Se simţea îngrijorată, fiindcă Marcus era în casă şi ameninţa să apară, în orice clipă.

– Faceţi-mi o favoare, a zis repede.

– Dacă trebuie să mă dezbrac, perfect, a glumit Kris, punîndu-şi un rom şi coca-cola.

– Nu vreau să rămîn singură cu Marcus.

– Nimeni nu vrea să fie singur cu Marcus, a zis Bobby jucîndu-se cu ochelarii lui negri.

– Vorbesc serios, a zis ea grăbită. Promiteţi că nu mă părăsiţi?

Kris s-a holbat la ea. Avea cei mai mari ochi pe care-i văzuse şi cea mai incredibilă piele netedă şi măslinie. Nici restul nu era rău de altfel. Poate că o să dea naibii blondele pentru totdeauna. Era o idee, pentru că fata era ceva deosebit. Şi, în scurta perioadă de timp în care fuseseră împreună, se

simţea legat de ea într-un mod ciudat, special. Era straniu.

– Eşti măritată sau aşa-ceva? nu s-a putut opri s-o întrebe, simţindu-se caraghios.

– Hei, a zis Bobby vesel. Încetează să te iei de partenera noastră. Să nu-i răspunzi, Raf. Bătrînul armăsar se consideră un adevărat ucigaş de doamne. Nu vreau să te apropii de el. Pricepi?



Chloe se îndrepta spre casa de oaspeţi, cu hotărîrea întipărită pe faţă. Nu numai că George Smith o lăsase baltă pe ea, dar nu-şi făcea nici serviciul – o crimă mai mare. Dacă voia să-l concedieze, putea (în cazul în care n-o s-o convingă el într-un fel) s-o facă şi intenţiona să-şi pună planul în aplicare.



Furios, Marcus a ieşit din camera Rafeallei. Aşteptase suficient de mult. O să plătească scump, pentru atitudinea ei.

Pe coridor, Maxwell Sicily s-a dat înapoi, dorind ca Marcus Citroen să se ducă dracului din calea lui.

Partea următoare a planului lui ar fi trebuit să fie simplă – numai că trebuia să se petreacă în timp ce toată lumea ar fi fost ocupată cu discursurile şi cu licitaţia. El ar fi trebuit să părăsească acea casă de oaspeţi, încă îmbrăcat în uniforma de chelner, cărînd sacul de gunoi. Paznicul l-ar fi lăsat în pace şi el ar fi luat cartul de golf, dintr-un loc în care fusese pus din timp, lîngă bazinul de înot, unde Vicki l-ar fi aşteptat cu un costum de seară, în care trebuia să se schimbe. Odată schimbat, ducînd valiza *Vuitton,* s-ar fi plimbat pînă la parcare, de parcă ar fi fost unul dintre oaspeţii care pleacă mai devreme, s-ar fi urcat nepăsător în limuzina lui – pe care Speed ar fi adus-o la locul fixat şi la momentul stabilit – şi ar fi plecat.

Uşor.

Dacă totul mergea conform planului. Şi nu era nici un motiv să nu meargă. Nu avea nevoie de altceva, decît ca Marcus Citroen să dispară dracului din calea lui.



Sîmbătă, 11 iulie, 1987

Confruntarea

Marcus Citroen a dat de perete uşa de la sufrageria centrală din casa de oaspeţi şi i-a descoperit pe Kris Phoenix, Bobby Mondella şi Rafealla – Rafealla *lui* – stînd împreună şi distrîndu-se.

Furia i s-a întipărit brusc pe faţă, dar a încercat să se controleze.

– Ce mai faci, Marcus? l-a întrebat înfipt Kris, ridicîndu-şi paharul în cinstea lui. Faci vizite în noaptea asta, da?

Marcus nu l-a băgat în seamă pe starul *rock*, cu părul ţepos. Bănuia că Nova se culcase cu el,

deşi ea negase. Marcus îi tolera abaterile, pînă la un punct. Avusese noroc Kris că Nova nu se ambalase pentru el – cum făcuse cu Bobby Mondella. Tăuraşul negru putea să se considere plin de şansă, pentru că rămăsese în viaţă şi, de două ori norocos, pentru că revenise la cariera lui. Marcus se considera pe sine ca fiind onest. Nu păstra ranchiuna prea multă vreme.

– Rafealla, a zis tăios, aveam o întîlnire. Ai uitat?

Kris observă schimbul de priviri dintre ei. Rafealla avea o privire de fiară încolţită, iar Marcus se uita cu răutate ca la o pradă. Nici o mirare dacă ea nu voia să rămînă singură cu el – tipul vîrstnic şi excitat la culme părea gata s-o mănînce de vie.

– Vino, a izbucnit Marcus ridicînd braţul. Nu-mi place să fiu lăsat să aştept.

Ei nu i-a tremurat vocea.

– Acum sînt ocupată, Marcus.

El şi-a strîns buzele, iar ochii i s-au umbrit de mînie.

– Avem de discutat afaceri. Să mergem.

– Mă simt foarte bine aici, a zis ea curajoasă.

– Rafealla. Vocea lui părea ca de gheaţă. Vreau să vii sus cu mine, *acum.* E un ordin.

– Un ordin! a încercat Kris s-o dea pe glumă. N-am ştiut că am redevenit şcolari!

Marcus s-a întors să-l privească, exact în clipa

în care Maxwell Sicily se grăbea să treacă dincolo de uşa deschisă.



Gîfîind şi pufăind, Chloe a ajuns în faţa casei de oaspeţi, exact în clipa în care Maxwell pleca.

– Oh, a zis ea, tremurînd de indignare. Aici te-ai ascuns, da?

Stătea între el şi cartul de golf, o fiinţă masivă.

– Doamna Citroen mi-a spus să vin aici ca să fac curat, a zis el, dorind ca vaca aia grasă să cadă fulgerată la pămînt.

– Doamna Citroen ţi-a spus, da? l-a întrebat ironic Chloe. Şi de cînd doamna Citroen le spune chelnerilor *mei* ce să facă?

El a dat din umeri, încercînd să treacă pe lîngă ea.

– Nu lucrăm toţi aici în noaptea asta? N-am vrut decît să ajut.

Chloe îi cunoştea pe chelneri şi ştia că n-ar fi făcut pentru nimic în lume un serviciu pe degeaba. Se petrecea ceva în neregulă. Chloe ştia asta – avea un fel de al şaselea simţ în domeniu. George Smith era un tip ciudat. Arătos, trebuia să admită, dar necinstit şi deloc loial. Nu-i plăcea modul în care se purta cu ea. S-o amăgească şi apoi să dea bir cu fugiţii.

Automat şi-a aruncat ochii pe sacul cu gunoi, umflat, pe care-l căra el.

– Ce-i în sacul ăla? l-a întrebat bănuitoare.

Unii dintre chelneri se pricepeau să cîştige grozav, luînd bucăţi întregi de carne, pui şi cele mai bune fileuri de porc, cu trucul ăsta cu sacul de gunoi.

Nu! a tunat o voce în capul lui. Blestemata asta de tîrfă avea să-l dea de gol, cu amestecul ei. De ce niciodată nu mergeau ca lumea treburile şi pentru el?

Cu coada ochiului a observat paznicul care se îndrepta spre ei.

Însemna că or să-l dibuiască?

Pe dracu'! Nu!

Fără a mai zice o vorbă, a depăşit-o.

– Opreşte-te! a ţipat ea, convinsă acum că a dat de ceva sigur. Opreşte-te, hoţule!

La cuvîntul „hoţule", paznicul şi-a grăbit pasul.

– Ce se petrece aici?

– Chelnerul ăsta deţine lucruri care nu sînt ale lui, a ţipat ascuţit Chloe. Opreşte-l.

Maxwell îşi pusese deja un picior în cartul de golf. N-avea de gînd să-şi strice afacerea. Făcîndu-i conspirativ cu ochiul paznicului, a zis:

– E nebună, tîrfa bătrînă. E pusă pe scandal.

– Ridică-l o secundă, a zis paznicul. Să clarificăm totul înainte de a pleca. Dă-te jos.

Aparent calm, Maxwell a făcut ceea ce i s-a

cerut. Căuta în minte, febril, soluţii. Nu voia decît să-şi ia arma, s-o vîre în gura cretinei şi să-i zboare creierii. Ca să nu mai stea în calea lui Maxwell Sicily.

Paznicul s-a apropiat de Chloe.

– Care-i problema, madam?

Arătîndu-i insigna de identificare, ea a zis:

– Am motive să cred că omul ăsta a luat lucruri care nu-i aparţin.

– La dracu'! a mormăit Maxwell.

– Clarificăm imediat, a zis paznicul logic. Ultimul lucru de care avea poftă era să se întîmple vreun necaz. Deschide sacul şi fă-o fericită pe doamna.

– O să ţin minte, a zis cu amărăciune Maxwell. O să ţin minte că am fost acuzat pe nedrept de curva asta frustrată!

În timp ce vorbea, se dădea înapoi, spre uşa din faţă.

– Să nu ne agităm, a zis paznicul, încercînd încă să mai aplaneze lucrurile.

– Ai auzit cum mi-a spus? a scrîşnit Chloe. L-ai auzit ce limbaj foloseşte? Eşti concediat, George Smith. Eşti concediat de la *Liliane's*, chiar în clipa asta. Paznic! Fă-l să deschidă sacul ăla!

– Deschide-l, a zis plictisit paznicul. Cum de puteau alţii să vadă un concert senzaţional? Iar el nu reuşea decît să aibă de-a face cu o supraveghetoare care schelălăia şi cu un chelner hoţ,

pentru că, ajungea să-l priveşti, sacul părea mult prea umflat.

– Perfect, a zis Maxwell, aplecîndu-se de parcă ar fi vrut să facă ce i se ceruse.

Chloe l-a privit. Pusese laba pe el. Or să descopere probabil niscaiva scrumiere şi podoabe. Spera ca Citroen-ii să-l dea în judecată, să-l trimită pe micul hoţ la puşcărie, acolo unde îi era locul. Ştiuse întotdeauna că era ceva straniu în legătură cu George Smith.

Bazîndu-se pe elementul surpriză, Maxwell a smucit sacul greu în aer şi l-a izbit pe paznicul neprevenit, drept în stomac, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. Chloe a început să se văicărească şi să ţipe.

Maxwell s-a întors repede în casă, trîntind uşa şi încuind-o în urma lui.



Nova se foia în scaunul ei. Discursurile se terminaseră – un mare succes – şi acum licitaţia mergea bine, dar Marcus nu se întorsese şi ea fierbea. Mai mult ca oricînd, în noaptea asta dorea să arate că e adulată, că era şi ea una dintre femeile cele mai căutate, în afara faptului că era şi cea mai elegantă gazdă din America. Voia să împartă acest triumf cu soţul ei.

Dar nu, nu-i era dat. Marcus Citroen era prea ocupat să facă amor cu ultima lui cucerire.

De ce-l lăsase să plece fără să discute? Ridicîndu-se brusc, şi-a cerut scuze. Marcus avea să primească o vizită din partea ei, fie că îi plăcea, fie că nu.



Cu un muget de furie şi frustrare, Maxwell s-a repezit în living, fluturîndu-şi ameninţător pistolul în aer. Sacul negru de gunoi căzuse pe podea, în faţa lui.

– Sus mîinile, netrebnicilor, a răcnit. Sînteţi ostateci şi l-aţi văzut pe dracu'!



Sîmbătă, 11 iulie, 1987

Sfîrşitul

Trecuseră patru ore. Patru dintre cele mai lungi ceasuri din viaţa lui Sicily.

Întotdeauna încercase să rămînă în diapazonul jos, să stea departe de luminile rampei, să nu se bage în treburile altor oameni şi spera să facă şi ei la fel în ceea ce-l privea pe el.

Nu era uşor să fii fiul lui Carmine Sicily. Nu, nu era deloc uşor. În timpul şcolii fusese de parcă ar fi avut pe cap-o însemnare făcută cu creionul proclamînd acel fapt. Copiii bine educaţi îl evitau, în vreme ce drojdia nu mai ştia cum să-i facă pe plac.

A crescut în confuzie. Carmine era o figură atotcuprinzătoare. Toată lumea îl iubea pe Carmine Sicily. Orice tîrîtură care respira.

Mama lui, Rose, nu conta. Murise cînd el avea paisprezece ani, lăsîndu-l singur cu Carmine şi cu o gloată de curve.

Avusese prima femeie din viaţa lui la o zi după înmormîntarea mamei sale. Carmine o obligase să se bage în el, împingînd-o pe fată în cameră cu cuvintele: „Ea o să te înveselească, iar dacă nu, să nu te mai prind în preajma mea cu mutra ta mizerabilă."

Fata avea douăzeci şi doi de ani şi era experimentată. Ea îl mulsese precum ar fi făcut cu o vacă, ţinîndu-i penisul într-o mînă şi frecîndu-se cu cealaltă între picioare.

Ura treaba asta. O ura şi pe fată. Îl ura pe tatăl lui.

Cînd avea şaisprezece ani a luat un pistol din dulapul lui Carmine şi a jefuit un magazin de băuturi. Furia tatălui lui nu avusese margini. Îl bătuse zilnic timp de o săptămînă.

La optsprezece ani a regulat-o pe prietena lui Carmine, care avea nouăsprezece ani, a furat douăzeci şi şase de mii de dolari bani gheaţă din casă şi un Lincoln negru, apoi a întins-o.

Carmine îl urmărise şi îl adusese înapoi. De astă-dată a fost închis în pivniţă, timp de trei săptămîni, doar cu pîine şi apă, ca să nu moară.

La douăzeci şi doi de ani, a tras într-un paznic

de bancă şi aproape că l-a omorît, cu ocazia unui jaf violent.

– Renunţ, a zis Carmine. Lasă-l să se frigă în închisoare. Nu este fiul meu.

Aşa că el îşi petrecuse următorii şapte ani în închisoare, fără o vorbă de la tatăl lui.

Cînd ieşise din închisoare se îndreptase spre California şi nu durase mult înainte de a se hotărî care va fi următoarea ispravă. Citind într-o zi o revistă, aflase totul despre Nova şi Marcus Citroen şi despre averea lor fabuloasă. Apoi, a văzut într-un ziar articolul în legătură cu viitoarea adunare de fonduri, pentru guvernatorul Highland. Cele două articole au fuzionat în capul lui. Era o ocazie prea bună pentru a nu se folosi de ea.

Acum era prins. Terminat.

Afară erau poliţia, oameni, camere TV şi presa.

Era făcut terci.

– Pot să capăt, vă rog, un pahar cu apă? a întrebat Rafealla obosită. Era, ca şi ceilalţi, legată de mîini şi de picioare, înghesuită într-un colţ pe podea.

Maxwell îi forţase să se lege unul pe celălalt, la scurt timp după ce năvălise înăuntru. Cu ochii sălbatici, agita pistolul prin aer ameninţînd să tragă în toţi, dacă nu-i îndeplineau poruncile.

O trimisese pe Rafealla sus pe scări să aducă cearceafuri.

– Dacă nu vii înapoi în două minute, o să bag

un glonţ în capul lui, a avertizat-o arătînd înspre Bobby.

Tremurînd, ea a dat o raită rapidă prin dormitoare, trăgînd cearceafurile de pe paturi.

Cînd venise cu ele jos, el îi pusese pe Kris şi pe Marcus să le facă fîşii şi să-l lege întîi pe Bobby, apoi pe Rafealla. Apoi Marcus îl făcuse pachet pe Kris, iar în final, Maxwell îi dăduse toate onorurile personal furiosului magnat al discurilor.

Marcus încercase să trateze cu el.

– Fii înţelegător, îi spusese. Niciodată n-o să ieşi de aici. Niciodată, dacă faci ceva. Aşa că, de ce să nu fii tu isteţ şi să te duci acum, înainte de a fi făcut ceva ce-o să regreţi cu adevărat?

Să plece? Asta era o glumă. El nu putea pleca. Intrase în cursă. Toată viaţa lui fusese prins în cursă.

Marcus Citroen îi amintea de Carmine. Un motan gras. Un bărbat care considera că banii pot cumpăra orice.

– Cît îmi dai ca să plec? l-a întrebat ca să vadă ce preţ punea Marcus pe viaţa lui.

– Zece mii de dolari. Bani gheaţă, îi replicase Marcus, cu toată încrederea unui om capabil să iasă cu bani din orice situaţie. Şi ai cuvîntul meu. Îţi dau ca sigur că o să pleci liber.

Sigur. Şi mama Teresa o să vină la vorbitor. Marcus Citroen îşi bătea joc de inteligenţa lui, exact ca şi Carmine. Doi porci bogaţi.

Maxwell îi rîsese în față, iar Marcus își dublase oferta, apoi o triplase. Dar Maxwell nu-l mai asculta.

De cum fuseseră legați ostatecii, el se simțea mult mai bine. Îi părăsise puțin ca să cerceteze casa și să se asigure că ferestrele erau închise din interior, împinsese zăvoarele și pusese lanțurile la cele două uși laterale.

Curînd avea să sosească poliția.

Nu greșise.



Rafealla nu se putea gîndi decît la Jon Jon. Dacă ei i se întîmpla ceva, cum avea să supraviețuiască băiețelul ei? Avea zece ani. Ce-o să facă fără ea? Cine avea să-l învețe ce este viața, cum să se poarte cu femeile, deosebirile dintre bine și rău?

Cine-o să-l poată mîngîia cînd o să fie trist? Cine o să rîdă cu el cînd va fi fericit? Cine o să-l salveze cînd o să fie la necaz?

Ea era mama lui, fir'ar să fie, și trebuia, hotărît, să scape cu viață din situația asta.



Ferecat într-o lume neagră, Bobby se lupta cu

un sentiment teribil de neputinţă: nu putea face nimic – era legat, neputincios, nici măcar nu putea zări ceea ce se petrecea.

El, Bobby Mondella, era prizonier din toate punctele de vedere.

Kris, pe de altă parte, se simţea al dracului de puternic. După ce Marcus îl legase, el reuşise să slăbească nodurile. Fîşiile de cearceaf n-aveau să-l reţină *pe el,* cînd o să vină momentul să fie ridicat psihopatul ăla de-acolo. Şi individul era un psihopat – Kris era convins – nu trebuia decît să priveşti la nenorocitul cu ochii goi şi ficşi şi cu mişcările agitate, nesigure.

Ei – Andy Warhol o spusese drăguţ – oricine poate deveni faimos timp de cincisprezece minute – şi asta-şi dorea cretinul ăla. Să fie titlul de sus al ziarului, să-şi vîndă povestea, să se scrie o carte despre el, poate chiar un mic serial.

Acum se apropiase de ţintă. Avea trei dintre cele mai mari vedete ale discului din lume şi un magnat bilionar, prinşi ca ostateci. Dar, hei! – Kris îşi putea imagina ce gîndea netrebnicul. Dacă îi lăsa să plece, ce rezulta? Un articol de-un rînd şi atît, avea să cadă iar în obscuritate, fără urmă. Ca să dea cu adevărat lovitura, trebuia să facă un lucru important – cum ar fi să-i omoare pe toţi.

Înfiorat, Kris a reuşit să se rostogolească înspre Rafealla.

– Eşti bine? i-a şoptit.

Ea a dat din cap.

– Ţine-te tare, fetiţo, a zis ca s-o liniştească. Pentru că o să scăpăm noi din asta. Şi află de la mine, nu greşesc niciodată.



Adunată afară, lîngă casă, se afla o virtuală armată de oameni. Poliţia împreună cu o echipă specială înconjurase o arie largă. În spatele lor erau echipele TV, reporteri şi fotografi. Majoritatea oaspeţilor importanţi părăsiseră scena, doar guvernatorul Highland rămăsese, liniştind-o pe Nova Citroen şi menţinîndu-şi dorita imagine eroică în faţa presei.

Maxwell insistase în negocierile lui telefonice cu căpitanul de poliţie Lynch ca presei să-i fie permis accesul pe proprietate, închipuindu-şi că în felul ăsta o să fie mai în siguranţă. Cererile lui erau simple: un elicopter care să-i ia pe el şi pe ostateci pînă la o localitate liniştită, unde o maşină fără număr o să-l aştepte. O s-o ia şi o să se îndepărteze.

– Cînd o să fiu sigur că sînt teafăr, o să eliberez ostatecii, promisese el.

– Sigur, mormăise căpitanul Lynch în barbă.

Conversaţia asta avusese loc în timpul celei de-a doua ore a asediului, de cum se ivise la faţa

locului căpitanul de poliţie şi se restabilise contactul telefonic.

– Cine eşti? Cum te cheamă? fusese prima întrebare pe care o pusese.

– George Smith, minţise Maxwell.

– Nici vorbă, prietene. Cu George Smith am terminat. A existat doar în ultimele cîteva luni. Ce-ar fi să ne spui numele tău adevărat şi să te scuteşti de-o mulţime de necazuri?

Maxwell simţea că-i sporeşte frustrarea. Cu cine-şi închipuiau ei că tratează, la urma urmei? Îşi imaginau că el era la fel de prost cum erau ei?

– Dacă nu primesc ceea ce vreau, spusese el fără grabă şi cu precizie, o să trag în ostateci, unul cîte unul. Ne-am înţeles?



Ochii Sarei erau înroşiţi. Încercase să reziste, dar pînă la urmă nervii îi cedaseră. Nu-i ieşea din cap gîndul la Bobby şi la cît de mult suferea probabil.

Trudie a consolat-o.

– O să fie bine, a asigurat-o. Toţi sînt bine.

Sara ştia că se putea întîmpla şi altfel. Desigur, era posibil să scape toţi fără o zgîrietură. Dar pe de altă parte se putea întîmpla ceva teribil. Îşi amintea istoria cu incidentul de la magazinul de bijuterii din Rodeo Drive în 1986. Ore în şir poliţia

dăduse asigurări că ostatecii ţinuţi în *Van Cleef & Apel* erau sănătoşi. Dar, de fapt, unul fusese ucis la cîteva minute după ce intrase în captivitate şi mai mulţi muriseră ceva mai tîrziu, în încrucişarea de focuri.

Cu un suspin înfundat a realizat doar cît de mult îl iubea pe Bobby. Mondella. El devenise viaţa ei şi asta nu era sănătos, dacă voia să accepte adevărul, căci el nu punea mare preţ pe ea. Sigur, făcea dragoste cu ea şi era bine, dar n-o iubea şi ea trebuia să privească realitatea în faţă.

Dacă o să iasă cu bine din situaţia asta, o să-l părăsesc, s-a gîndit ea. *Este din nou plin de succes, aşa că nu are nevoie de mine şi-o să fie mult mai fericit fără mine.*

După luarea acestei hotărîri, a spus o rugăciune tăcută pentru salvarea lui.



Maxwell i-a ţinut Rafeallei la gură paharul cu apă.

Ea a sorbit fără grabă şi l-a întrebat cum îl cheamă. Citise undeva că în situaţia de ostatec era important să stabileşti o legătură oarecare cu persoana care te ţine prizonier.

– Ce dracu' are numele meu de-a face cu toate astea? a zis el, furios.

– Aş prefera să ştiu cum să te strig, a îndrăznit

ea.

– Ştiu eu cum să-l strigi, a lătrat Marcus, deloc înfrînt din cauza captivităţii. Îi poţi zice nemernic netot.

Acest comentariu l-a enervat pe Maxwell. S-a întors spre Marcus şi i-a spus ameninţător:

– Nimeni n-o să-i zică netot lui Maxwell Sicily.

– Am primit răspunsul, a zis Marcus cu un fornăit triumfător.

– Închide gura, pentru numele lui Dumnezeu, a şuierat Kris, încordîndu-şi muşchii sub legăturile desfăcute şi încercînd să-şi dea seama dacă putea pune mîna pe psihopat chiar atunci. O lovitură şi totul se va termina.

Dar dacă legăturile nu erau desfăcute ca lumea? Dacă tîrîtura avea timpul să-şi întoarcă pistolul şi să tragă în Kris Phoenix? Era ceva cît se poate de neplăcut să ai un pistol aţintit asupra ta.

Cristoase! Mama lui din Anglia probabil simţea că înnebuneşte. Probabil că ziarele o şi sunaseră. Biata bătrînă, Avis. N-avea niciodată pace cu un fiu ca el. Dar Willow şi Bo? Willow o să deducă, într-un fel sau altul, că vina fusese a lui. Cît despre Bo – cine ştia cum o să reacţioneze puştiul?

Poate că am fost un tată mizerabil, s-a gîndit. *Dacă scap de data asta, o să încerc să fiu mai bun, să-mi petrec mai mult timp cu el.*

Dacă scap...



Cybil rămăsese cu capul ei blond ca mierea, pe umărul simpatic al guvernatorului Highland.

– Sînt atît de obosită, a căscat ea.

Stăteau în casa principală împreună cu Hawkins, Nova şi alţi cîţiva oameni.

– Poate că tragi un pui de somn, i-a sugerat el. Nova, ai vreun dormitor liber ca să se întindă Cybil?

Nova şi-a chemat asistentul.

– Norton, ai tu grijă.

Norton St. John i-a însoţit pe Cybil şi pe îngrijoratul guvernator Highland sus pe scări, spre dormitorul neocupat.

– Mulţumesc, a zis guvernatorul, lăsîndu-l pe Norton să plece cu o fluturare a mîinii. O să am eu grijă să se aranjeze ca lumea.

Cybil s-a aşezat pe o margine a patului, trecîndu-şi mîna prin coama ei de păr.

– E atît de îngrozitor, a suspinat.

– Ştiu, a fost el de acord, aşezîndu-se alături de ea.

– Bietul Kris.

– Sînt sigur că n-a păţit nimic.

– Şi eu sper.

– Cybil?

– Da.

– Eşti o tînără lady foarte drăguţă.

– Mulţumesc.

El a început s-o sărute apăsat. Ea a căzut pe spate în pat, prea obosită ca să reziste. Nu-i ieşea din minte că, într-o zi, guvernatorul Highland putea fi preşedinte şi, totuşi, nu era nostim, că orice bărbat – fie el vedetă de *rock* sau viitor preşedinte – era la fel? Nebun după sex. Şi cine era ea ca să se pună împotrivă?



Nerăbdător, Maxwell a apucat telefonul.

– Am aşteptat suficient de mult, a zis cu o ameninţare rece. Dacă elicopterul nu-i aici în cincisprezece minute, o să-l împuşc pe unul din ostateci.

– Haide, o să ne gîndim la asta. Nu fi nebun, l-a liniştit căpitanul. O să fie acolo.

– Să nu vă bateţi joc, l-a avertizat Maxwell, pe un ton ridicat. În mai bine de-o oră nu mi-aţi dat nici un rahat. Sau vine în cin'şpe minute sau îl ucid pe unul dintr-ăştia. Nu-i nici o glumă. M-ai înţeles, neisprăvitule?

– Da, i-a replicat căpitanul pe acelaşi ton. După cum ţi-am promis, elicopterul e pe drum. Ar fi vrut să adauge: "La fel şi tatăl tău," pentru că descoperiseră adevărata identitate a lui „George Smith" prin luarea amprentelor de pe dulapul lui de la *Liliane's* pe care le trecuseră prin computer.

Era o descoperire. Maxwell Sicily. Unic fiu şi moştenitor al infamului Carmine Sicily. Iar Carmine fusese urmărit pînă la un apartament din Beverly Wilshire, unde stătea cu ocazia unei călătorii de afaceri.

La început, Carmine nici nu voise să audă.

– Fiul meu? Eu n-am nici un fiu. Dar cînd i s-a explicat mai clar situaţia şi cine erau persoanele implicate, a spus: O să fiu acolo. Să nu faceţi nimic pînă nu ajung eu. Totul se va limpezi în cîteva secunde.

Da, o să le limpezească el perfect – o să-i trîntească propriului fiu una de-o să-l adoarmă pe vecie. Băiatul nu era bun la nimic şi niciodată nu fusese. Cum îndrăznea să se încurce printre oameni atît de importanţi şi influenţi? Carmine se simţea teribil de umilit. Ce făcuse el pentru a merita un fiu de genul lui Maxwell?



– Te simţi bine şi acum, fetiţo? Kris s-a mutat mai aproape de Rafealla ca să-i şoptească la ureche: Fraierul n-o să facă nimic. Crede-mă. Voia să o liniştească, pentru că ei toţi auziseră ameninţările furioase ale lui Maxwell, precum că o să-l împuşte pe unul dintre ei.

Vocea îi tremura.

– Nu ştiu, Kris. Parcă am un coşmar şi aştept să mă trezesc.

– Ştiu, iubito. Dar nu te-ngrijora, individul e un învins, numai gura e de el, n-are tărie – îţi poţi da seama de asta doar privindu-l.

Încercînd să pară curajoasă, ea a murmurat:

– Sper că ai dreptate, pentru salvarea noastră, a tuturor.

– Hei, Bobby, vreau să-ţi spun repede ceva, i-a zis Kris încet, dar e enervant. O să ieşim curînd din treaba asta.

Bobby a mormăit.

Maxwell se plimba agitat prin cameră în sus şi-n jos, încercînd să se hotărască la următorul pas. Totul mersese atît de lin pînă nu-i ieşise în cale vaca aia de la restaurant. Tare şi-ar mai fi dorit s-o aibă acum în faţă. Oh, da. Ar fi făcut-o să priceapă cîte ceva. I-ar fi vîrît pistolul în gură şi i-ar fi făcut capul să explodeze.

Spre uimirea tuturor, Marcus a vorbit pe un ton ridicat, hîrjîit, cu accentul lui gutural pronunţat.

– De ce nu-l împuşti pe negru? s-a grăbit el. Trage în raton şi aruncă-l afară. Atunci poate că rezolvăm şarada asta.

– Te bag în mă-ta de ticălos, a zis Bobby, rostogolindu-se în direcţia din care venise vocea lui Marcus.

– Oh, Cristoase! a mormăit Kris, presimţind că se va întîmpla ceva.

– Eşti mizerabil, Marcus, a strigat Rafealla. Eşti ultimul gunoi.

– Dar ce-ţi închipui că eşti tu? a lătrat Marcus ca să nu rămînă dator. Şi tu eşti una de-a lor. Ar fi trebuit să te fi lăsat să fii aruncată peste balconul ăla la Rio, împreună cu prietenul tău, tîrfă neagră.

Adevărul, la urma urmei. Furios peste limită, Bobby a izbit înspre locul de unde venea vocea lui Marcus, simţind că atinsese violent cu călcîiul ceva dur.

Îl lovise pe Marcus în maxilar. Cu un geamăt de durere, Marcus contraatacă ridicîndu-şi mîinile legate împreună şi izbind teribil cu ele în capul lui Bobby, pe care l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa. Între timp Kris se chinuia să se dezlege.

Privind această scenă, lui Maxwell i s-a părut că pierde controlul, a ridicat ameninţător pistolul şi a tras un foc de avertisment în aer.

Kris s-a întins în direcţia lui, ţopăind cu gleznele încă legate.

Pierzîndu-şi echilibrul, Maxwell a tras înăbuşit cu pistolul, lovindu-l pe Marcus în stomac cu un glonţ rătăcit.

– Oh, Dumnezeule! a ţipat Rafealla, privind cu oroare sîngele care năvălea puternic prin gaura căscată.

– Ajutaţi-mă, a gemut Marcus, ţinîndu-se inutil de stomac. A privit spre Rafealla, apoi şi-a pus cu disperare ochii pe Kris. Te rog... ajută-mă...

oprește sîngele. O să-ți dau orice. Vocea lui a început să slăbească. Toți... banii... pe care... tu... îi vrei... Orice.

În acel moment zgomotul unui elicopter care se învîrtea deasupra le-a atras atenția.

Cu un calm înghețat, Maxwell a zis:

– Acum plecăm. Și nu mai accept nici un pic de dezordine.



Sunetul elicopterului acoperise zgomotul împușcăturii. Căpitanul Lynch habar n-avea ce se întîmplase, cînd a vorbit din nou cu Maxwell.

– E timpul să vă evacuați, a zis. Elicopterul e aici.

– Să se îndepărteze toată lumea de casă, i-a dat Maxwell instrucțiuni. Rămîne doar o cameră de televiziune. E clar?

– Da, i-a răspuns căpitanul Lynch.

– Fă așa! a insistat Maxwell. Eu te observ acum.

Și tatăl tău te observă pe tine, bastard mic. E chiar aici, gata să te facă bucăți.

– O să fie făcut!

– Ieșim în cinci minute, l-a avertizat Maxwell. Și dacă nu-i ceva în regulă – orice – îi împușc pe toți. Înțelegi?

– Ai explicat foarte clar.

– Bine.

Maxwell s-a întors să-i vadă pe ostatecii care arătau foarte copleşiţi. Uluitor cum puteau fi îngenuncheaţi puternicii. S-a dus la Rafealla, a dezlegat-o şi i-a zis:

– Du-te sus şi adu aici o pătură.

Peste tot era sînge, iar Marcus era pe jos, înfricoşător de tăcut.

– Cred că el a murit, a şoptit Rafealla, holbîndu-se şocată la Marcus.

– Şi ce? a zis Maxwell cu duritate. Acelaşi lucru ţi se poate întîmpla şi ţie, dacă nu-mi urmezi instrucţiunile. Du-te sus acum, ia o pătură şi coboară imediat. Dacă nu faci aşa – el e următorul. Şi-a fluturat pistolul în direcţia lui Kris.

– Marele nemernic cu pistolul aţintit în capul meu, nu-i aşa? a rînjit Kris. Aş vrea să te văd, cum te-ai purta dacă am fi numai noi doi.

Maxwell nu l-a băgat în seamă. N-avea poftă de ceartă. Kris Phoenix era un nimic. Toţi erau nişte nimicuri. Şi de vreme ce îl ucisese pe unul dintre ei, putea face la fel cu toţi. Nu mai conta.

Dar nu acum, nu cîtă vreme puteau fi folositori. În clipa asta ei reprezentau unica lui protecţie.



Căpitanul Lynch îşi aranjase trăgătorii rapizi la locurile lor. În spatele lui, în umbră, îl avea pe

Carmine Sicily. Elicopterul aştepta în mijlocul peluzei vaste din faţa casei. Îl pilota un membru bine antrenat al unităţii SWAT.

Presa fusese îndepărtată undeva pe proprietate, toată presa, cu excepţia unei camere de televiziune.

Nova Citroen se agita pe fundal cu Şoimul alături. Se schimbase într-un costum de un maroniu cald, cizme şi o haină largă de nurcă. Era, totuşi, surprinzător de calmă.

Şoimul i-a spus:

– Cînd ei vor ieşi afară, căpitanul o să-i spună lui Maxwell ăla să lase arma şi să se predea.

– Şi ce-l face pe căpitan să creadă că el va fi de acord?

– Faptul că în acest stadiu al jocului o să fie vulnerabil afară, la loc deschis. Apoi tatăl lui o să iasă la vedere şi-o să discute cu el.

– Şi el tot o să poată trage în ostateci.

– Nu, a zis ascuţit Hawk. Ei or să-l ţină sub observaţie strictă încît, dacă atinge trăgaciul, îl împuşcă. Cu un glonte în cap.

– E întuneric.

– Ei au echipament special.

Ea se întreba cum primise Marcus captivitatea. Nu prea bine. Dacă poliţia n-o să-l omoare pe cel care-l ţinea în captivitate, precis că o să se ocupe el de asta. Marcus Citroen trebuia să deţină întotdeauna controlul.



– În felul ăsta o să procedăm, a zis Maxwell. Ascultaţi cu atenţie, căci orice greşeală poate însemna sfîrşitul vieţii voastre. L-a lovit dispreţuitor pe Marcus, rostogolindu-l pe-o parte, pînă cînd mortul a rămas într-o baltă formată de propriul lui sînge. Ca el.

Zăcînd la podea, încă legat, Bobby a auzit aceste vorbe în vreme ce-şi revenea din leşin. Deschizînd ochii a zărit un fel de ceaţă neclară. Treptat ceaţa s-a risipit.

A clipit o dată, de două ori, fără a-i veni să creadă ce se întîmpla. Putea vedea! Doamne, *EL PUTEA SĂ VADĂ!*

Doctorii îi spuseseră că asta se putea întîmpla, pur şi simplu, oricînd, oriunde. O reacţie de revenire se putea petrece, spuseseră ei, datorită unei situaţii traumatice. Isuse Cristoase! Putea vedea – dar era cel mai bine să nu spună nimănui, din cauza pericolului în care se aflau toţi. Putea fi un avantaj, dacă nu spunea nimănui.

– O să mergem afară sub pătură, a zis Maxwell. Tu o să fii în faţă şi eu în spate cu pistolul pe voi. Poliţia n-o să ştie cine unde e. Aţi priceput?

– Foarte deştept, a rînjit Kris.

– Da, foarte deştept, a fost de acord Maxwell. Pentru că ei au acolo trăgători gata să pună laba

pe mine, dar în felul ăsta ei n-or să rişte să facă vreo greşeală.

Bobby a privit uşor în jur, ca să vadă scena. Pe jos, în apropiere, erau ochelarii lui negri. S-a întins prudent după ei cu mîinile încă legate. I-a luat fără să-şi dea seama cineva.

– O să vă dezleg picioarele, i-a anunţat Maxwell. Să nu vă mai repet – ceea ce i s-a întîmplat lui Marcus Citroen vi se poate întîmpla şi vouă.

Bobby a mormăit ca să le arate că-şi revenise.

– Te simţi bine? l-a întrebat Rafealla neliniştită.

De-ar fi ştiut ea!

– Da, a mormăit. Perfect.

– Bun, a zis Maxwell sarcastic. E grozav să afli că toată lumea se simte bine.



– Uitaţi-i că vin, a zis căpitanul Lynch cu un grohăit de satisfacţie, cînd uşa din faţă a fost deschisă. Carmine, fii gata!

Carmine Sicily mergea în spatele căpitanului de poliţie. Chiar că era pregătit.

Nova Citroen tremura. Avea un presentiment îngrozitor.

Şoimul şi-a pus braţul în jurul ei, mîngîind-o pe umărul îmbrăcat în blana de nurcă.

– O să se termine curînd, i-a zis. Nu fi îngrijorată.

– Isuse Cristoase! a exclamat căpitanul Lynch cînd grupul acoperit de pătură s-a strecurat afară din casă. Ce rahat!

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Carmine.

– Toţi sînt sub o blestemată de pătură. Nu putem desluşi figurile. Apucîndu-şi aparatul *walkie-talkie,* a lătrat o comandă: Nu trageţi. Ridicaţi toate armele în sus.



Sub pătură era cald şi incomod. Rafealla era în faţa lui Maxwell, iar pistolul lui era înfipt în fundul ei. La fiecare pas ea se temea că pistolul ar putea porni din greşeală.

Kris era în faţa ei. Maxwell îi legase pe amîndoi de încheieturile mîinilor, fapt care-i împiedica la mers. Bobby era în spate, priponit de Maxwell.

– Orice glonte vă nimereşte pe voi, prieteni, s-a lăudat Maxwell. O mişcare greşit făcută, de oricare dintre voi şi o fac bucăţi pe ea – aşa că nici să nu vă treacă prin cap.

Se îndreptau cu încetineală spre elicopter, fiecare pas fiind un calvar.

Noaptea era tăcută, în afară de sunetele obişnuite din natură – valurile spărgîndu-se pe plaja de dedesubt, greierii ţîrîind şi foşnetul frunzelor de palmier în briza nopţii. Pe cer, luna

strălucea teribil.

– Maxwell! Deodată a bubuit un glas prin porta-voce, spărgînd tăcerea. Aici e tatăl tău, Carmine. Vreau să abandonezi treaba pe care o faci, acum. Eliberează ostatecii şi predă-te! E un ordin!

Maxwell a înţepenit, şocat. Ce pisici făcea Carmine acolo? De ce dracu' se băga unde nu-i fierbea oala netrebnicul ăla? Nu fusese de- ajuns că el crescuse în umbra lui, întotdeauna ca fiu al lui Carmine Sicily, băiatul lui Carmine Sicily? Îl ura cu înverşunare pe tatăl lui.

– Ce cauţi aici? a ţipat isteric.

Instinctiv şi Kris şi Bobby au înţeles că sosise momentul potrivit şi au reacţionat amîndoi ca un singur om, de parcă ar fi operat telepatia între ei. Kris a izbit arma din mîna lui Maxwell cu o răsucire violentă din corp, în timp ce Bobby l-a izbit în spinare cu toată forţa.

Maxwell a căzut pe jos, trăgîndu-i pe toţi peste el.

– Aprindeţi luminile. Căpitanul Lynch a ţipat ordinul fugind înspre locul acela, însoţit de mai mulţi ofiţeri cu armele pregătite.

Reflectoarele au scăldat locul în lumină.

Se terminase.



Epilog

La înmormîntarea lui Marcus Citroen se afla o combinaţie bizară de cîntăreţi de *rock-and-roll,* lume din înalta societate, oameni din afacerile cu spectacole şi persoane din lumea puternică a bancherilor.

Veniseră de peste tot ca să-şi exprime condoleanţele, cel mai răspîndit mijloc de transport fiind avionul personal.

Şiragul de limuzine de la cimitir fusese impresionant şi, mai tîrziu, la Novaroen atmosfera devenise asemănătoare cu o petrecere.

Nova era peste tot. Avea aerul unei impresionante văduve şi era foarte tristă.

Hawkins Lamont – Şoimul – a ţinut discursul comemorativ. Îşi pierduse prietenul şi mentorul.

Marcus îl menţionase şi pe el în testament. Şoimul a moştenit colecţia preţioasă a lui Marcus de maşini antice, două ceasuri *Cartier* din aur masiv şi o colecţie de butoni de la *Tiffany.* Şoimul a apreciat gestul – dar el era totuşi un om de afaceri şi nu se simţea chemat să fie proprietarul unei colecţii de maşini vechi. Aşa că le-a vîndut şi cu banii de pe ele şi-a cumpărat o maşină Ferrari albă, una neagră Maserati şi un apartament pentru weekend, la Londra.

La trei luni după funeralii a divorţat de soţia lui. La cîteva săptămîni după asta, el şi Nova Citroen se căsătoreau, în secret, în Mexico City.

S-au întors triumfători la New York, ca ultimul cuplu „de forţă". Au condus împreună *Blue Cadillac Records* extinzînd compania şi în domeniul televiziunii şi al filmului.

Nova Citroen şi-a menţinut reputaţia ca una dintre cele mai elegante gazde din America. Şi Şoimul a continuat să ghideze carierele cremei supervedetelor.

Împreună ei au alcătuit o combinaţie formidabilă.



Speed întîrziase pînă ajunsese la proprietatea din Novaroen, din cauza timpului care-i trebuise pentru a schimba anvelopa la limuzina închiriată în acea noapte fatală de iulie. Trecuse ceva timp de cînd fuseseră luaţi ostatecii şi toată lumea era înnebunită.

Văzuse un paznic de la parcare şi îl întrebase răguşit:

– Ce se petrece aici?

– E un tip acolo care a luat-o razna. A pus mîna pe nişte oameni, i-a legat şi cere bani.

– Cine e?

– Un chelner de la restaurantul ăla grozav. George nu ştiu cum, aşa ceva.

– George Smith.

– Mda, ăsta-i numele ticălosului.

Speed plecase rapid de acolo. Gonind cu limuzina înapoi la Hollywood, lichidase cu apartamentul, dusese înapoi limuzina la societatea de închiriere şi luase primul avion spre Las Vegas. Acolo i se încredinţase fostei lui neveste, cerîndu-i să-i susţină alibiul, pentru cazul că George Smith ar fi pus copoii pe urma lui.

Ea îi pusese condiţii. N-ar fi vrut. Avea să-l coste treaba aia.

El a rămas cu ea timp de trei luni. Se certaseră în fiecare zi, dar el fusese nevoit să admită că ea avea cea mai grozavă pereche de ţîţe în captivitate. Din nenorocire ea mai avea şi o doză

mortală de blenoragie, pe care-o contractase de la un cîntăreţ trîndav cu dinţii stricaţi şi fără talent. Desigur, Speed, cu norocul lui, se molipsise şi el.

A plecat furios, îndreptîndu-se înapoi, spre Hollywood, la vechile lui refugii.

Într-o noapte, întîlnise un bărbat într-un bar. Avea o treabă importantă şi tipul auzise că el era cel mai al dracului de bun şofer de pe Coasta de Vest...



Chloe a rămas la *Liliane's* ca o celebritate a restaurantului. Dacă n-ar fi fost Chloe cu ochiul ei vigilent, Maxwell Sicily ar fi fugit cu jaful anului. Ea atrăsese atenţia asupra lui.

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că, dacă nu se băga ea, Marcus Citroen ar fi trăit şi în ziua de azi.



Cybil Wilde şi Kris Phoenix s-au despărţit, întrucît Cybil se ambalase în ceea ce-ar fi trebuit să fie o treabă „top-secret“, extrem de discretă, cu guvernatorul Highland.

Într-un weekend dinspre sfîrşitul verii, ei se distrau împreună la Acapulco, pe yacht-ul unor prieteni comuni şi, fără ştiinţa lor, fuseseră fotografiaţi de doi *paparazi*[1] care lucrau cu obiective puternice, pentru distanţe mari.

Fotografiile obţinute apăruseră pe paginile de titlu, stricînd reputaţia fără pată a guvernatorului Highland şi catapultînd-o pe Cybil într-un rol principal în primul ei film.



Vicki Foxe a scos ce se putea mai ca lumea dintr-o treabă proastă. A părăsit Novaroen, chiar în timp ce erau luaţi ostatecii, a făcut un tur prin oraş cu unul dintre oaspeţii de la petrecere – un avocat bătrîn şi tremurător, care a crezut-o cuvînt cu cuvînt, în relatarea ei despre cearta cu doamna Ivors, administratoarea mai rea ca un balaur.

– Vrei o slujbă, draga mea? o întrebase avocatul.

– Da, dăduse Vicki din cap.

Rămăsese la el suficient timp, cît să-i ofere o parte din favorurile ei sexuale şi să-i fure valoroasa colecţie de stampe, pe care a vîndut-o cu

1. Fotografi-piraţi

trei mii de dolari la o casă de amanet. Valora, de fapt, mai bine de o sută de mii.

Apoi a plecat la Amarillo, Texas, unde s-a instalat într-un apartament, pe care-l folosea cu pricepere şi disciplină.



Maxwell Sicily n-a dus-o aşa de bine. În închisoare, aşteptînd acuzaţia de asasinare a lui Marcus Citroen, a trecut în mod misterios pe lumea cealaltă, într-o noapte, în timpul somnului. N-a existat nici o anchetă oficială.

Tentaculele lui Carmine Sicily se întindeau cît se putea de departe.



Sara Johnston şi Bobby Mondella au plănuit o ceremonie liniştită de nuntă, în casa ei din Philadelphia. Amîndoi erau cum nu se mai putea de fericiţi.

Îi trebuise lui ceva timp ca s-o convingă, dar reuşise. După acea noapte de la Novaroen, se întîmplaseră foarte multe. Şocul revenirii vederii îl dăduse pe Bobby peste cap. La început nici nu ştia cum să se comporte – părea atît de ciudat

totul.

Văzînd-o pe Sara – o femeie cu care-şi împărţise virtual viaţa din ultimele optsprezece luni – fusese cel mai mare şoc dintre toate. Şi-o imaginase mai închisă la culoare, mai scundă, mai plinuţă, mai greoaie. În schimb, ea era delicios de drăguţă – reamintindu-i oarecum de Sharleen în tinereţe.

Înainte de a reuşi să-i spună cît de mult însemna pentru el, ea plecase, lăsîndu-i un bileţel pe care scrisese: *„Acum nu mai ai nevoie de mine, aşa că îţi spun la revedere. A fost grozav, Bobby, şi-o să te iubesc întotdeauna. Dar acum ţi-ai revenit. Bucură-te de viaţă. Sara".*

I-au trebuit două luni ca să o găsească şi cînd a găsit-o, i-a spus în termeni foarte lămuriţi că ei n-or să se mai despartă din nou.

Ea a fost de acord. La urma urmei, îl iubea – era cît se putea de simplu.



Kris Phoenix şi Rafealla au mers pe drumuri separate.

După ce a rupt-o cu Cybil, Kris s-a întors în Anglia şi i-a spus lui Astrid că s-a terminat. Fuseseră împreună timp de patru ani – era destul. I-a cumpărat o casă la ţară şi a lăsat-o pe ea să

păstreze cîinii. S-au despărţit rămînînd prieteni.

Apoi l-a căutat pe Buzz – care nu se mai droga şi era pe cale de refacere – şi i-a propus să facă împreună, ceva, numai ei doi.

– Da, mi-ar plăcea asta, a zis Buzz.

– Mda, te cred, i-a replicat Kris şi i-a făcut cu ochiul. Te distrează să ai de-a face cu o super-vedetă, nu-i aşa?

– Tot îngîmfat ai rămas, şmecher bătrîn, i-a replicat Buzz rînjind uşor.

– Îhî, altfel nici nu ţi-aş conveni. Corect?

– Corect, prietene.

Parcă anii nu trecuseră peste ei, cînd s-au pus pe hohotit şi s- au îmbrăţişat ca odinioară.



Rafealla s-a întors în Anglia, l-a luat pe Jon Jon de la mama ei şi amîndoi s-au stabilit în casa pe care a cumpărat-o în Regent's Park.

Era bine să fie înapoi, în Anglia, după toţi anii pe care-i petrecuse peste graniţă. Şi era cu adevărat bine să fii o cîntăreaţă cu reputaţie stabilă, fără ameninţarea lui Marcus Citroen atîrnînd deasupra capului. Uneori se gîndea la Marcus şi la noaptea aceea teribilă de la Novaroen. Era o experienţă pe care n-o s-o uite niciodată. Dar viaţa mergea înainte şi ea voia s-o trăiască.



Kris Phoenix şi Rafealla au călătorit spre Philadelphia pentru căsătoria lui Bobby Mondella. Au sosit separat, fără a şti unul de prezenţa celuilalt.

Rocket Fabrizzi era cavaler de onoare şi, cu toate că Bobby şi Sara încercaseră să facă o nuntă liniştită, erau de faţă hoarde de fani şi presa.

Rafealla nu-l mai văzuse pe Kris Phoenix, de cînd împărţiseră acelaşi calvar. Ea s-a uitat prin biserică şi el era acolo, la fel de ţanţoş, cu părul lui ridicol, ţepos, şi cu ochii aceia albaştri, intenşi. Ochii lui Jon Jon.

I-a făcut şovăitoare cu mîna.

El i-a întors gestul.

Ea a zîmbit.

El i-a întors zîmbetul.

Oh, Doamne! Nu din nou. Pentru a treia oară în viaţa ei simţea acel familiar fior de anticipare.

Se arsese de două ori. Asta nu însemna că o să se oprească, nu-i aşa?

Kris se şi îndrepta în direcţia ei. Curînd era alături de ea.

– Stă cineva aici? a întrebat-o arătînd strana pe jumătate goală.

– Nu.

– Te superi dacă stau eu?

– Ba cred că-mi place.

L-au privit pe Bobby trecînd pe intervalul dintre scaune cu Rocket după el.

– Pare nervos, a remarcat Kris cu degajare. Sărmanul amărît.

– O fi.

– Da, păi e un pas în viaţă.

– Sigur că este.

– L-ai făcut vreodată?

– O dată.

– Şi eu. Am divorţat.

– Şi eu.

A început să cînte muzica, semn că sosea mireasa.

Sara era îmbrăcată în alb şi zîmbea larg.

Bobby s-a întors s-o privească venind. S-a gîndit că era cea mai drăguţă fată pe care o văzuse vreodată.

– Romantic, nu? a şoptit Kris.

Rafealla a dat din cap. Evita să-l privească în ochi, de teamă să nu se rătăcească pentru totdeauna în imensitatea lor albastră, intensă.

Poate era mai bine să rişte. Ce era cu superstiţia aia învechită? Ai noroc de-abia a treia oară sau aşa ceva?

– Hei, Raf. El s-a înclinat în direcţia ei, vorbind pe un ton jos, intim.

– Da.

– E ceva ce vreau să-ţi spun.

– Da? a repetat ea.

Ochii li s-au întîlnit şi clipa a fost memorabilă.

– Să vezi... de fapt vreau să afli treaba asta.

– Ce?

– Ţi-am mai spus cumva că după ce te-am întîlnit pe tine am lăsat deoparte blondele pentru totdeauna?

Uitîndu-se la el cu solemnitate, ea a zis:

– Nu, nu mi-ai spus asta niciodată.

El i-a făcut cu ochiul.

– E adevărat. Şi cu o temporizare perfectă, i-a luat mîna într-a lui, strîngînd-o uşor. Hai să fim mai atenţi la nuntă, să vedem cum se procedează. S-ar putea să ne fie de folos într-una din zile. A zîmbit. Corect?

Ea i-a întors zîmbetul. Kris Phoenix era o aventură care aştepta să fie experimentată şi de astă-dată ea era destul de coaptă ca să se bucure de ea.

– Corect, a fost ea de acord.

– La urma urmei... a început el.

Împreună, ei doi au completat expresia lui favorită:

– Nu este decît *rock'n roll.*



SFÎRŞIT



Tehnoredactare computerizată:
Ioan Lilă jr.

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)